சர்வேசுராய நம:

அர்ச்சிய சிஷ்ட

மரிகருதம்மாள் அம்மானை

இஃது

பண்டைகாலத்து ஓலைச் சுவடிகளிலிருந்து முன்னோர்
எழுதிவைத்துள்ள கையெழுத்துப் பிரதிகளைக்
கொண்டும் பரிசோதித்தும் பிழையறத்
திருத்தி அச்சிடப்பட்டது.

5-ம் பதிப்பு.

PUBLISHERS:-

St Louis Depot

Manufacturers of
Aluminium Medals & Catholic Devotional Goods.

POST BOX NO. 25, VILLUPURAM.

முகவுரை.

அர்ச். மரிகருதம்மாள் அந்தியோக்கியா பட் அஞ்ஞானியான தேயோதேசி என்பவன் குமாரத்தி மரி கருதம்மாள் பிறந்த சின்னாட்கெல்லாம் தாய் ம டந்தாள். தந்தை செவிலித்தாய் ஒருத்தியைக்கொ மகளை வளர்ப்பித்து வந்தான். செவிலித்தாய் கிறீஸ்து ள. குழைந்தைக்கு ாவரும் அறியாமல் ஞானக்காரியங்களை கற்றுக் கொடுத்து ஞான ஸ்தானமும் பெற்றுக்கொண்டாள். சில நாட்டுக்கெல்லாம் தந்தையும் இறந்தார். தந்தை இறந்ததும் தனக்கு சொந்தமான ஆடுகளை கானகத்தில் மேய்த்து காலம் கழிக்கையில் அவ்வூர் அரசன் வேட்டையை நாடி கானகம் வர நேர்ந்தது. மனித சஞ்சார மில்லாத அவ்வனத்தில் 16-வயது அழகிய மங்கை ஆடுமேய்த்துக் கொண்டிருப்பதை கண்டு அவள்மேல் ஆசைக்கொண்டு சேவகரை அனுப்பி அழைத்து வருமாறு ஆஞ்ஞாபித்தான். சேவகர் அரசன் சொற்படி அழைத்து வந்தார்கள். மரிகருதாள் வந்ததும் அரசன் தன்னை கலியாணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்றான். மரிகருதாள் நான் கிறீஸ்துவள், மெய்யான கடவுளுக்கு என் கற்பை அற்பணம் செய்துவிட்டேன் என்று மறுத்துவிட்டாள்.

அதைக்கேட்ட அரசன் கோபங்கொண்டு அவளைகுளிர்ந்த ஜலத்திலும், எறியும் பந்தங்களிலும், சக்கரத்திலும் போட்டு வதைத்தான். அவள் எதற்கும் பயந்தவளல்லவென்று கண்டு அவள் உயிருடனிருந்தால் நம் வேதம் அழிந்துபோகுமென்று அவளை சிரச்சேதம் செய்யக்கட்டளையிட்டான். கொலைஞர் அவள் தலையை வெட்டினார். மரிகருதாள் மோட்சமுடியை பெற்றாள். அவளுடைய திருச்சரீரம் தஸ்கனி நாட்டில் மோன் தேபியாஸ் சேனே என்னுமிடத்தில் பூசிதமாக அடக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கிறதாம்.

அர்ச். மரிகருதம்மாள் திருவிழா ஜூலை மாதம் 20-ம் தேதி கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது.

சர்வேசுவராய நம :

அர்ச்சியசிஷ்ட

மரிகருதம்மாள் அம்மானை

காப்பு.

வெண்பா.

சந்த மரிகருதம்மாள் தர்மச் சரித்திரத்தைப்
பைந்தமிழால் அம்மானை பாடுதற்கே—இந்தரையில்
ஆரணத்தைக் காட்டமனு வாய்த்துயரம் பூண்டிறந்த
காரணரின் பொற்பாதங் காப்பு.

தேவமாதா ஸ்துதி.

செய்ய மரிகருதம்மாள் சீர்சிறந்த காதைநலம்
வையகத்திற் பாவாய் வழங்குதற்குத்—துய்யதவப்
பன்னிரண்டு மன்மரபின் பைந்தொடியாங் கற்புநிறை
கன்னிமரி பொற்பதமே காப்பு.

சூசையப்பர் ஸ்துதி.

பார்மேல் மரிகருதின் பாடுபட்ட நிர்ணயத்தைச்
சீர்சேர் அம்மானையெனச் செப்பவே—நேர்சேரும்
பண்பரவு சூசைமுனி பாவிற் குறைமேவாக்
கண்பரவி நிற்கவே காப்பு.

தேவ ஸ்துதி.

அம்மானை.

சீராரு ஞானஞ் சிறந்தோனை நெஞ்சில் வைத்துப்
பாராரும் வாழப் பகருவேன் அம்மானை

முன்னவனே யேக முகனேமுடி வில்லானே
தன்னிகரில் லாதவனே தானு யிருப்போனே

வந்துதவி யிக்கதைக்கு வாகுறநல் வாக்கருளும்
எந்தைசரு வேசுரனே எவ்வுயிர்க்குங் கர்த்தாவே

மாதுதவக் கன்னி மரிகருதம்மாள் கதையைத்
தீது நிறைபொல்லாச் சிறியேன்யான் பாடுதற்குத்

தந்திடுவீர் நல்வாக்குத் தாதாவே வேதாவே
உந்தனருள் பெற்றகன்னி ஒலிவோரின் கையாலே

கற்புநெறி குன்றுமல் காசினியில் பாடுபட்டு
அற்புதமா யும்முடைய ஆனந்த மோட்சமதில்

சென்று முடிபெற்ற திருச்சரிதை யான்பாட
நன்றெனவே வந்துதவும் நானிலத்தி லிக்கதைக்கு

அஞ்சலி செய்தேத்துகின்றேன் ஆதியந்த மில்லானே
தஞ்சமென வந்தடைந்தேன் தற்காக்க வேணுமையா.

அர்ச்சியசிஷ்டர் ஸ்துதி.

பத்து வசனப்படியே பாருலகுள்ளோர்நடக்க
முத்திவழி காட்டும் முனிவோர் திருச்சரணம்
ஆதார மாக அடைக்கலமாய் நெஞ்சில்வைத்துப்
பாதார விந்தம் பணிந்துரைப்பே னம்மானை
வேதாகம மத்தை விரித்துயான் பாடுதற்கு
மாதாவே தேன்போல வாக்கருளுந் தாயாரே.

அவையடக்கம்.

அம்புவியில் மேற்கலைகள் ஆராய்ந்து கற்றவரே
எம்பெருமானுக்கே இணங்கும் பெரியோரே

அறியேன் பல கலைகள் ஆராய்ந்து பாடிடவே
அறியேன் தமிழால் அறையும்பிழை பொறுப்பீர்

ஓராண்டுசென்ற ஒருமழலைக் கொத்தமொழி
பார்பூண்ட வென்வசனம் பற்றுமோ பற்றுது

அரசர் முதிக்குமணி ஆரமிட்ட ஆணிமுத்து
திரைகடலிற் சங்குமணி சேர்த்திணக்கி லொப்புளதோ

ஆனதொரு வாறதுபோல் அறியாதா னென்பாடல்
தேனமிர்தம் போலே தெரிந்தேற்றுக் கொள்வீரே.

பாயிரம்.

மாது மரிகருதாள் மங்கையவள் காதைநலம்
போத வுரைக்கும் புதுமைதனைக் கேட்டருளும்

சுத்த மகுடமுடி சூடரசர் கோலோச்சும்
அத்திசையி லேயிருக்கும் அந்தியோக் கியாநகரில்

புகர்நிறைந்த வஞ்சகத்தான் புல்லன் தேயோதேசி
நகரமதிக்க நவைபெற்று வாழ்ந்திருந்தான்

தகைபெறவே யன்னவனுந் தையலுடனேவாழ்ந்து
மகளெனவே யிந்த மரிகருதைப் பெற்றெடுத்தான்

செகமகிழப் பேரோங்கித் தீநரகப் பேயினங்கள்
புகழ்சே ரிவள் தகப்பன் பூதமதத் துள்ளவனாய்

குருவா யறுசமயக் கொண்டாட்டக் காரனுமாய்
எரிவாய் நரகில் இருக்கும்ப சாசழைப்பான்

இளைத்தபில்லி சூனியத்தால் தீதாய் வெகுபகைகள்
விளைத்துவெகு பாவம் மிக்கபூசை வேள்விசெய்வான்

பில்லிவிடுப்பான் பெருகிடு தீட்சைவைப்பான்
நல்லமட மங்கையரை நானிலத்திற் கற்பழிப்பான்

பொற்புடைய மங்கையர்க்குப் புல்லன் மருந்திடுவான்
இப்படியே செய்துவரும் ஈனமுள்ள காலமதில்

பொற்கொடியைப் பெற்றவன்னை போய்நரகிலே வீழ்ந்தாள்
மற்கபடன் பொல்லாத வஞ்சன் தேயோதேசி

இன்னுஞ்சில கேடுகளும் ஈனன்செய்து வந்தவகை
மண்ணுலகி லேவாழும் மாந்தர்களே கேட்டருளும்

மருந்திடுவான் கைமை மயக்கியே கற்பழிப்பான்
விருந்திடுவான் நஞ்சால் விடுவான் பசாசுகளை

விடுகை விடுப்பான் மிகுந்தசத்தி பூசைசெய்வான்
நடுமனையி லேயிருக்க நல்லமட மங்கையர்கள்

மங்கையரைக் கொண்டு வரவேவல் செய்திடுவான்
சங்குசக் ரஞ்சூலம் சமைப்பான் சடுதியிலே

பேயை விடுவான் பெருஞ்சடைசூ லத்துடனே
நாய்போல் வடிவுகொள்ள நாடி யனுப்பிடுவான்

அனுப்பியே யெல்லவருக்கும் அங்கங்கே புத்திசொல்வான்
நினைப்பகற்றி யாவரையும் நேராய் மயக்கிடுவான்

விடுவான்ப சாசுகளை வெஞ்சினச்சிங் கம்போல
கடுவாய்ப் புலிபோல் கருங்குரங்கு நாய்போல

பன்றியர வம்போல பறவைமிரு கம்போல
ஒன்றெலி ஆமை உயர்நெருப்புத் தூண்போல

நெருப்பெரியும் வன்னரக நிஷ்டூரப் பேய்களுக்கு
திருக்கிட்ட பூசைபண்ணிச் சேவிப்பா னெந்தெழுத்தால்

அஞ்சு மூன்றெட்டெழுத்தால் அன்பத்தோ ரட்சரத்தால்
மிஞ்சுசித்து வித்தையெல்லாம் மேல்விதமாய்ச் செய்திடுவான்

செய்வா னிந்திரஜாலவித்தை தீநரகப் பேயாலே
மைவிழியா ரைக்கெடுக்க மதன நூல்வித் தையெல்லாம்

இப்படியே செய்வான் இருநிலத்தி லுள்ளளவும்
செப்புகின்ற வன்பாவி தேயோதேசி யென்பவனுன்

தேயோதே சிபயின்ற திருமகளாம் அர்ச்சியசிஷ்ட
தூய மரிகருதாஞ் சுத்ததிரு நற்றவஞ்சேர்

பொற்கொடியைப் பெற்றவனை பேய்நரகில் வீழ்ந்ததுவும்
மற்கபடஞ் சேர்தகப்பன் வன்னரகில் போனதுவும்

மின்னு மரிகருது மெல்லியரை வேறொருத்தி
அன்னகரிற் கொடுபோய் அன்பாய் வளர்த்ததுவும்

ஒருத்தி வளர்க்கையிலே ஓதரிய சத்தியத்தைத்
திருத்த முடனவளுந் தேர்ந்தே யறிந்ததும்

அறிந்துகன்னி யாஸ்திரியா யருந்தவசு பண்ணியதும்
சிறந்தவந்தி யோக்கியிலே சித்திரநல் ரூபமுள்ள

கன்னியரைத் தானொலிவோர் கற்பழிக்கக் கேட்டதுவும்
உன்னியவன் தனக்கே உத்தரங்கள் சொன்னதுவும்

சொற்கொண்டு கன்னிமின்னாள் துறந்துரைத்த சாஸ்திரத்தால்
தர்க்கம்பண்ணி யேயவனைத் தையலாள் வென்றதுவும்

மட்டற்ற பொல்லாத மன்னன் மனஞ்சலித்து
வெட்கமுற்றுக் கன்னியரை மிக்கபாடு கள்படுத்தி

அக்கரையாக அறிவை மரிகருதைத்
துக்கமிக வடையச் சூழ்ந்த விருளடர்ந்த

நீடுஞ்சிறைவீட்டில் நிட்டூர மாகமனம்
வாடும் படிஒலிவோர் வன்காவல் வைத்ததுவும்

வைத்தபின்பு தான்வணங்கும் வன்னரகப் பேயைவிட்டுப்
புத்திசொல்ல ஏவினதும் பூவை பசாசுதனைப்

பிடித்துச் சடையிழுத்துப் பின்காலா லேமிதித்து
அடித்துத் துரத்துவது அழல்நரகிற் போனதுவும்

போனதன்பின் தானொலிவோர் பூவையரைச் சூளையிலே
தானே நிறுத்தினதுந் தையாலுடன் வெந்ததுவும்

வெந்தபின்பு சீவன் விடாதே யிருந்ததுவும்
மந்தமுறும் பொல்லாத மாபாவி யானவன்தான்

குளிர்ந்தநீர்க் கொப்பரையில் கோதையரைப் போட்டதுவும்
எழுந்துநின்று நற்றவத்தாள் ஏர்சுடர்போல் நின்றதுவும்

நின்றபுது மைகண்டு நேசமுற்று மண்ணுலகோர்
நன்றெனவே யெல்லோரும் நாதன் மறை சேர்ந்ததுவும்

வேதமதில் வந்தவரை வெஞ்சினங்கொண்டே யொலிவோர்
நீதுறவே வெட்டினதும் செல்வர்கதி பெற்றதுவும்

கதியடையப் பாடுபடக் கருதுமனக் கற்புடைய
மதிவளரும் மங்கையரின் வன்ன முறுசிரசை

ஒலிவோரி னுத்தரவால் ஒருபாவி வெட்டினதும்
பொலியுங்கிருபை பொருந்துகர்த்தன் றன்னிடமாய்

மட்டில்லா மோட்சமதில் மங்கைகன்னி ஆத்துமமும்
ஒட்டோ லகமாக உம்பர்கதியிற் சேர்ந்ததுவும்

தானும் பரஞ்சோதி சர்வேஸ் வர னுடைய்
தேனர் முகமுகமாய் தினம்விற்றி ருப்பதுவும்

முத்தியுறக் கதைதனை முகனைமுடி வுவரை
சித்திரமா யம்மானை செப்புகிறேன் கேட்டருளும்

செப்புகிறே னிப்புவியில் திறலோ னெழுதிவைத்த
ஒப்பரிய புத்தகத்தில் உரையொழுங்கு தப்பாமல்

பார்த்தடியேன் பாடுகிறேன் பாவலரே இக்கதைக்குள்
ஏற்றகுற்ற முண்டானல் இசையத் திருத்திடுவீர்.

மந்திரம் (A)

சர்வத்துக்கும் பிதாவாகிய பராபரனுக் குகந்த பிரியமுள்ள குமாரனுயிருக்கிற ஏக சுதனுன சேசுகிறீஸ்துநாதரே! சுவாமி தேவரீர் மனுஷனுகப் பிறந்து முப்பத்திமூன்று வருஷகாலம் மனுஷாவதாரம் பண்ணி அநேகம் பிணியாளிகளைக் குணமாக்கி எங்களுக்கு உபதேச செபத்தியானங்களையும் தீட்சைக் குறிப்பிடங்களையும் கட்டளையிட்டு எங்கள் பாவத்தைப் போக்குகிற உம்முடைய தெய்வீக போஜனமாகிற உம்முடைய திருச் சரீரத்தையும், திவ்விய இரத்தத்தையுங் கொடுத்து உம்முடைய திருநாமத்திலே சகல பேய்களைப் பிடித்துத் துறத்தவுஞ் சகல பில்லிபிணிகளை நீக்கவும் கட்டளையிட்டுப் போஞ்சுபிலாத்துவின் கீழ் பாடுபட்டுச் சிலுவையி லறையுண்டு மரித் தடக்கப்பட்டு உயிர்த்துப் பாதாளங்களிலே யிருந்த அர்ச்சியசிஷ்ட பிதாக்களுக்கு மோட்சங் கொடுத்து நாற்பதுநாளிருந்து பூலோகத்தில் எழு தேவத்திரவியங்களையும் படிப்பித்து பரலோகத்துக் கெழுந்தருளி பிதாவாகிய சர்வேசுவரனுடைய வலது பாரிசத்திலேயிருந்து நடுதீர்த்துப் பொல்லாதவர்களை நரகத்தில் தள்ளி நல்லவருக்கு மோட்சங் கொடுத்து அர்ச்சியசிஷ்டர்களும் நீரும்

புது ஜெருசலே மென்ற பட்டணத்திலே அரசாளுவோமென்றும், உங்களோடு கூடவே இருப்போமென்றும், நீங்கள் கேட்கிற மன்ருட்டைத் தருவோ மென்றும் திருவுளம்பற்றி உம்முடைய அர்ச்சியசிஷ்டர்களுக்கும் பரிசுத்தமான இஸ்பிரீத்துசாந்துவை அனுப்பி எங்கும் பிரகாசிக்கவும், சகல சத்துருவை ஜயங்கொள்ளவும், சகல புதுமைகளைச் செய்யவும் கற்பித்து அன்று முதல் இந்நாள் வரைக்கும் செய்துகொண்டுவருகிற என் காரண குருவான என் சேசுவே, சுவாமி தேவரீருடைய திருப்பாதத்தில் சாஷ்டாங்க சரணமாக தெண்டனிட்டு மன்ருடுகிறேன். எங்களுக்குக் கற்பித்திருக்கிற உம்முடைய அர்ச்சியசிஷ்ட அப்போஸ்தலர்கள் என்னிடமாக வரக் காண்பியும். தேவரீருடைய சேனுதிபதிகளையும் உம்முடைய தெய்வீக பட்டணத்தாரையும் என்னிடமாக வர முழுமனதோடே சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து உம்மை மன்ருடுகிறேன். இந்த மன்ருட்டுகளை யெல்லாம் தேவரீர் எனக்குத் தந்தருளுவீரென்று முழுமனதோடே நம்பியிருக்கிறேன்.—ஆமென்சேசு.

(முப்பத்தி மூன்று மணி செபம் செபிக்கவும்.)

விருத்தம்.

அண்டாண்ட முங்கடந்த வகண்டஞானத் தரும்பொருளே
யனைத்துயிர்க்கும் ஆதியானை
தெண்டனிட்டுன் திருவடியைச் சென்னிப் பூண்டுத்
திருச்சபையி லுறுதிபெற்றுத் திறத்திலோங்கும்
ஒண்டொலியு மொலிவோரின் கைக்குட் சிக்கி
உறுதிகற்போடிருந்தவனுக் குள்ளாகாமல்
மண்டலத்தி லிருந்திறந்து கதியிற் சேர்ந்த
மரிகருதாள் கதையதனை மகிழ்ந்துசொல்வோம்.

நாட்டுச் சிறப்பு.

அம்மானை

கார்கொண்ட மேகம் கடல்சூழ்ந்த நன்னகரின்
சீர்கொண்ட நாட்டின் திருவளமை யான் துணிந்து

முந்தியுரைக்க முறைமையாய்க் கேட்டருளும்
அந்தியோக்யா வென்னும் அழகார் திருநகரில்

அரசர்க் கரசனெனும் அண்ணலொலி வோருமன்னன்
திருநகரை யாண்டிருக்குஞ் சீருடைய நாளையிலே

பட்டணத்தைத் தானடத்தும் பாங்கதனைக் கேட்டருளும்
மட்டலருந் திண்புயத்தான் வளமதனைக் கேட்டருளும்

நகர்நாட் டினிலிருக்கும் நற்சிறப்பு மங்கிருக்கும்
வகையாங் குடிச்சிறப்பும் வாஞ்சையுறக் கேட்டருளும்

மூட்டுமழல் வன்னரகில் மோய்த்தழுந்தும் பேய்களுக்கு
நாட்டிலெங்குங் கோபுரங்கள் நல்லமணி வேலைசெய்து

வேலையது சுற்றுமதில் மேலே யுருப்படுத்திக்
கோலமிட்டு மாடுசிங்கம் குரங்குபன்றி நாயெலிகள்

எலியும் பெருச்சாளி யானைமுகப் பாம்புமயில்
மெலியும் சடைமுடியும் வெஞ்சினச்சூ லம்பிடித்துச்

சூலத்துடன் தடியும் தொந்திப் பெருவயிறும்
சேலைத் துகிலுரிந்து சேருநிரு வாணமுமாய்

இப்படியே சுற்றுமதில் எங்குமே வேலைசெய்து
அப்படியே ரதமெங்கும் அதின்மேல் விசித்திரங்கள்

செம்பொற் றகடடித்து சிறந்த வயிரமதால்
கம்பமென வேநாட்டிக் காளா விளக்கேற்றிக்

காளையுடன் ரிஷபம் கல்லதனு லுண்டாக்கி
நீளச் சிகரகும்பம் நீண்டமணிக் கோபுரமேல்

சிகரக் குடைமுடிமேல் செம்பொற் றகடடித்துப்
பகரு விதங்களெல்லாம் பாம்பு பெருச்சாளியுடன்

பெருச்சாளி சிங்கமுகம் பெருவயிறு யானைமுகம்
கருச்சா ரும்பன்றி கருங்குரங் கோடேபருந்து

கூகை கருங்காக்கைக் கோல மெலாஞ்சித்திரித்து
மாய்கை பலபுரியும் வஞ்சியர்கள் கூத்தாட

ஆடற் பலப்பெண்கள் அலங்கரித்துக் கூத்தாடப்
பாடல்நய த்தால்மோக பாவம்வெகு வாய்வளர

வளரு மிராச்சியத்தில் மன்னர் மன்னர் வீதியெல்லாம்
கிளருமறு கானமெல்லாம் கெம்பீர மாயிருக்கும்

இருமருங்கு நாலுதிக்கும் எங்கெங்கும் மண்டபங்கள்
பருமரங்க ளுந்தேரும் பணிச்சித் திரமான

வேலையிட்டுத் தேரோட வேசியர்கள் கூத்தாடக்
கோலமிட்டு வீதியெல்லாங் குத்துவிளக் கேற்றிடுவார்

ஏற்றறிய மேடைமச்சு இரத்னமணி மண்டபங்கள்
சாற்றறிய உப்பரிக்கை தாழ்வார பந்திகளும்

மாடமுடன் சவுக்கை மணியா சனமுயர்த்திக்
கூடமுக டுகம்பம் கோட்டைமதில் கொத்தளமும்

கொத்தளமேல் சாலைகளும் கோட்டைப்பெரு வாயிலுறச்
சித்திரஞ்சேர் வாவிகரை செந்நெல் வளர்ந்தோங்க

ஓங்குசத்ர சாலைதர்மம் ஒழுங்காக வேவகுத்து
பாங்குடனே பப்பதியோர் பருத்தமா டாடுபன்றி

பண்ணரிய தீநரகில் பரந்தெரியும் பேய்களுக்கு
நண்ணிப் பலியிடுவார் நாதனென்றுங் கும்பிடுவார்

கொடியசெடி லாடிடுவார் கும்பிடுவார் தெண்டனிட்டுப்
படியில் சருகுதின்பார் பாங்குடனே குட்டிடுவார்

தின்பார் மலஜலங்கள் சேர்த்து அரிகண்டமதை
வன்பாக வேகழுத்தில் வயிரமுடன் பூண்டிருப்பார்

பூண்டபில்லி சூனியத்தைப் புதைத்திருப்பார் நெஞ்சகத்தில்
நீண்டசடை வளர்த்து நிருவாண ராய்த்திரிவார்

தெரிவை யருமாடவருஞ் சீலைகளை யேயுரிந்து
எரிவாய்ப் பசாசுகட்கு இனியசத்தி பூசைசெய்வார்

பூசை பலாதியுடன் பொருந்துகள்ளுச் சாராயம்
தோசைபல கறியும் சோறும் படைத்தபின்னர்

எல்லாருங் கூடியொன்று யெச்சில்கலந் தேகுடித்துப்
பொல்லாத மோகசங்கம் போதவெறி கொண்டுசெய்வார்

செய்வா ரவரவர்கள் சிவலோகஞ் செல்லவென்று
நைவார் கடுநரகில் நடுங்கிவிழுந் தேயலறி

அலறும் பெருநரகில் அழல்சேர் பசாசினுக்குப்
பலரும்வெகு பூசைபண்ணிப் பத்திமுத்தி கொண்டிடுவார்

செய்வார் சிறப்பாய்த் தெருவைய லங்கரித்து
நைவார்வெகு பசியால் நல்லுடலைத் தானொறுத்து

ஒறுத்து வெகுபசியால் உலர்ந்த சருகுதின்பார்
வெறுத்துலக வாசைவிட்டு விரதம் பிடித்திடுவார்

இருப்பார் மடமாதர் இப்படியே யந்நகரில்
கரைப்பார்கள் தங்களுடல் கடிய தபசுபண்ணி

இப்படியே தீநரகில் எரியும் ப்சாசினுக்கே
அப்படியே தான்நடக்க அந்தியோக் கியநகரில்

மந்திரம் (B)

பரலோகத்திலே சேனைதிபதிகளுக்கெல்லாம் அத்தியந்த மகிமை யுள்ளவராயிருக்கிற அர்ச்சியசிஷ்ட மிக்கேலே ஆத்துமாக்களை உம்முடைய அடைக்கலமாய் அலங்கரிக்கிறவரே, பசாசினுடைய சோதனையிலே நின்று மனுஷரை இரட்சிக்கிறவரே, சர்வேஸ்வரனுடைய திவ்விய பட்டணத்தாரே, சேசுநாதருக்கும், அர்ச்சியசிஷ்ட தேவமாதாவுக்கும் சேஷ்டருமாய் அத்தி

யந்தமாயிருக்கிற அர்ச்சியசிஷ்ட மிக்கேலே, உம்மைப் பார்த்துக் கேட்கிறதென்னவென்ருல், எல்லாவற்றிற்கும் வல்லவராயிருக்கிற சர்வேசுவரனுடைய திருவாக்குத்தத்தங்களை நாங்கள் அடையப் பாத்திரமாயிருக்கவும், எங்கள் மரணத் தருவாயிலே உம்முடைய தெய்வீகபத்திராசனத்திலே வைக்கப்பட்ட நாங்கள் யோக்கியராயிருக்கவும் உம்முடைய ஆசீர்வாதத்தை எங்களுக்குத் தந்தருளும்.—ஆமென்சேசு.

7 பர. 7 பிரி. 7 விசுவாச மந்திரம் வேண்டிக்கொள்ளும்.

நகரச் சிறப்பு.

அம்மானை

அந்தியோக்கிய நகரில் அண்ணலொலி வோருமன்னன்
மந்தமுறும் புத்தியில்லான் வளமைதனைக் கேட்டருளும்

கேளும் பசாசினுக்குக் கீர்த்திதர வேண்டுமென்று
நீளும் பெருமையுடன் நேர்ந்துவிழாக் கொண்டாடித்

தேரோட்டம் பூசையுடன் திருநாள் நடத்திடுவான்
பாராட்டி மோகவிதம் பலஸ்திரீகள் கூத்தாட

ஆடற் பலப்பெண்கள் அவன்வணங்குந் தேவதைக்கு
நாடெல்லாங் கோயில்கட்டி நகரமது போலிருக்க

நரகப் பெரும்பாதை நாடகச் சாலையாடல்
விரகத் துடனே விருப்பமாய்ப் பார்த்திருப்பான்

இருப்பான் பசாசினுக்கு எந்நாளும் பூசைவைத்துத்
துரைத்தனராய்ப் புத்திகெட்டுச் சொல்லரிய வன்குருடாய்க்

குருடரிலும் புத்திகெட்ட குருடனொலிவோரும்
திருடர்வெகு தப்பரையோர் செப்பரிய பொய்யுடையோர்

பொய்வயிறு தான்வளர்க்கும் புல்லருடன் கூடி
நைய வணங்கிடுவான் நரகப் பசாசுகளை

நரகப்பேயைவணங்கும் நண்பனொலிவோரும்
விரகமுடன் மோக விதங்கள்கொண்டு பாடல் செய்வான்

சொல்லரிய வன்குருடர் ஜோசியஞ்சொல் சாஸ்திரிகள்
எல்லையில்லாத் தப்பறைகள் எப்பொழுது மேமொழிவார்

மறையோதும் பிராமணரும் வஞ்சமனத் தாசிகளும்
திறைசே ரொலிவோரை ஜெயஜெயவென் றேபுகழ்வார்

புகலரிய வன்னரகில் பொங்கியெழும் பேய்கள்
சகலதப்பறைப் புதுமை தான்காட்டு மிந்நகரில்

நகரிலந்தி யோக்கியிலே நாடியிடு மாயவித்தை
பகரில்வெகு சூழ்ச்சியுடன் பலபிணிகள் தான்பிறக்கும்

மாயவித்தை யால்மரித்த மாயோகி மெத்தவுண்டு
காயமதை நொருக்கிக் காட்டிவிடுந் தீநரகைத்

தீர்க்கும்பல நோய்கள் தீநரகப் பேய்களங்கே
ஆர்க்குந்தெரி யாதுகண்டீர் அலகைசெய்யும் மாயவித்தை

இப்படியே கண்ணிவைத்து இந்தவிதத் தாற்பிடித்து
அப்படியே வன்னரகில் அனைவோரை யுங்கொடுபோய்

வெப்பமுற வேயதனில் வேதனைக்குள் ளாக்கிவிடும்
தப்பறை யந்தியோக்கியிலே தான்நடக்கும் வாறிதுவே

இந்த மயக்கமதை எண்ணும லேகுருடாய்
அந்தியோக்கி யாநகரில் அழிந்திடுவார் மானிடர்கள்

இவ்வளவோ பட்டணத்தில் எந்நாளும் அநீதம்
செவ்வைவழி யானதென்று செய்துகொண்டு தான்வருவார்

வருவார் சகலருமே மணியகா ரக்குருக்கள்
தரைமிசையி லேயவர்கள் தங்கள் தங்களுக்குரிய

மங்கையர்க ளோடுபின்னும் வைப்பாட்டி கள்கூடச்
சங்கைகெட்டுப் பூதலத்தில் தானடப்பார் பின்னை

பங்கமுள்ள ஆடவர்கள் அக்கினியிலே குதிப்பார்
பங்கப் படுத்தும் பசாசுகள் கொக்கரித்துப்

பின்பவர்க ளாத்துமத்தைப் பேய்கள்கொண்டு போய்நரகில்
வன்புகொண்டு வாதைசெய்து வன்னரகிற் போட்டுவைக்கும்

போட்டுவைத்துச் செத்தமன்னர் போலே யுருவெடுத்து
வாட்டமுடன் வந்துநின்று வானவர்கள் தானெனவே

தானே கனவில்வந்து தந்திரங்க ளாற்பகட்டி
மானமுறும் புத்தியில்லா மானிடரைப் பேயாக்கி

மானிடரைத் தான்மயக்கி மாபெரிய கோபுரங்கள்
ஈனமுறக் கட்டுவித்து எண்ணரிய சாலமுடன்

தந்திரங்க ளுண்டுபண்ணித் தாறுமாறாக வேதான்
மந்திரமா ரோடுதுரை மணியகாரக் குருக்கள்

தனக்கான தந்திரத்தால் சகலரையும் தான்மயக்கிக்
கனத்தெரியுந் தீயலகை கண்ணிவைத்துத் தான்பிடிக்கும்

பிடிக்கும்புல வோர்மறையோர் பெரியோர்கள் பாடல்கண்டு
படிக்கும் பலபெயர்கள் பங்கிலிருந் தெல்லவர்க்கும்

எல்லையில்லாத் தந்திரங்கள் இப்படியே வன்னரகில்
சொல்லரிய பேய்களுமே சூழ்ச்சியுள்ள கண்ணிகொண்டு
தானே அந்தி யோக்கனிலே தானடத்து மிவ்வளமை
நானே யதையறிந்து நவிலுகிறே னெல்லவர்க்கும்

விருத்தம்.

புல்லரெனும் அந்தணரும் அறிவில்லாத
புலவர்களும் மறையவரும் புரையெல்லோரும்
நல்லறிவு பொறுமைதய விரக்கமில்லா
நகர்நாட்டுக் குடிகளொடு நடத்துநீதி
வல்லமைசேர் ஒலிவோராம் மன்னன்கூட
வஸ்தேதென் றறியாமல் மருண்டுநித்தம்
வல்லிருளே நிறைந்து நகராண்டுஞான
வழிதெரியா திருவிழியு மறைந்தான் மன்னே

மரிகருதாள் திருமறை சேர்தலும் தந்தைக்குப் புத்தி சொல்லலும் அவனது அவல மரணமும்

சரித்திர வரலாறு

அம்மானை

வாராழி சூழ்ந்திலங்கும் வையப்பூ மண்டலத்தில்
பேராக வேவிளங்கும் பீனயுள்ள மாநகரில்

நகர் அந்தி யோக்கியிலே நாணமில்லா தேயிருப்போன்
சிகரநகரக் குருவாம் தேயோதேசி யென்பான்

தேயோதேசி மகளாம் திறஞ்சேர் மரிகருதாள்
தாயார் மடிந்திறந்து தாழ்நரகில் போனாளே

போனதின்பின் தன்மகளைப் புல்லன் தேயோதேசி
தானே யொருத்திகையில் தான்வளர்க்க வேகொடுத்தான்

கொடுபோய் மடமாதைக் கோதை வளர்க்கையிலே
அடைவாக நல்லபுத்தி அரிவையர்க்கு வந்தபின்பு

வந்தனை சேர்மாமறையை மரிகருது தான்தேடி
தந்தை சருவேசுரனார் தன்னுகம நெறியை

அறிந்து பரன்தீட்சை அவள்பெற்ற பின்புநல்ல
சிறந்த ஒருசந்தியுடன் செபத்தியானங்கள் செய்வாள்

செய்ய மரிகருதாள் செகதலத்தினு சைவிட்டுத்
துய்ய சருவேசுவரனைத் தோத்தரிப்பாள் நித்தியமும்

பத்திவைத்து நேரொழுங்காய்ப் பரம்பொருள் தான் வீற்றிருக்[கும்
உத்தமவா னேக்கி ஒழுங்காய்ச்செபம் புரிவாள்

கொண்டறிவின் கண்ணாலே கோதைகன்னி மோட்சமுற
அண்டபிண்ட முங்கடந்து அப்பால் அருளொளியாய்

இருக்கும் பரஞ்சுடராம் ஏகசருவேசுரனைக்
கருத்தினிற் ருனறிந்து கற்பனைக் கேற்றவழி

அறிவா லறிந்துகொண்டாள் ஆத்துமத்துக் கானநன்மை
சருவே சுவரனுடைய சத்தியவே தப்பொருளை

போதப் பராபரன்றன் புண்ணியமா மெய்வேதம்
ஓதுகின்ற கற்பனையில் உறுதிகொண்டு கற்புடையாள்

நித்தியசர் வேசுவரனை நித்தமு மனத்திலுன்னி
சுத்த மரிகருதாள் தோத்தரிப்பா ளம்மானை

இப்படியே மாதவத்தாள் எண்ண யிதயமதில்
அப்படியே பூவுலகில் ஆசை வழியொழித்து

இருந்துபல சாஸ்திரங்கள் எல்லாம் அறிந்துணர்ந்து
திருந்து மரிகருதாள் சித்திர ரூபம்போன்ற

கன்னிகையாள் கற்பியலைக் காத்தினிய காவலதாய்
உன்னிவரும் பாவவழி உள்ளனவெல்லா மகற்றி

அடைத்திடுவாள் கண்காது ஐம்பொறியின் வாயில்களைக்
கெடுத்திடுவாள் தன்னுடலைக் கதியடைய வேணுமென்றே

என்று மரிகருதாள் இருக்குமந்த நாளையிலே
மன்றலரும் தகப்பன் வளமையெல்லா முற்றறிந்து

தொடுத்தானே புத்திசொல்லத் தாயமின்ன ளைச்சினந்து
கெடுத்தாளே யென்பிழைப்பைக் கர்வமிஞ்சி யேயிவள்தான்

மிஞ்சிய புத்தியினல் வேறுவழியே நடந்து
அஞ்சாம லென்மகள்தான் ஆகடியம் பண்ணுகிருள்

பண்ணரிய நம்முடைய பல்சமய சாஸ்திரத்தை
எண்ணமற் றட்டுகிரு ளென்றுசொல்லி யேசலித்தான்

பதினெண் புராணமொடு பன்னரிய நால்வேதம்
விதிமுறையின் சாஸ்திரத்தை விழலெனவே பேசுகின்ருள்

ஏசுகிருள் தேவர்களை எரிநரகப் பேயெனவே
பேசுகிருள் நம்முடைய பெருமையுள்ள தேவர்களை

எல்லா மறைநூலும் இயம்புகின்ற தேவர்களை
அல்லாமல் வேறுமொரு ஆண்டவருண் டாமெனவே

சொல்லுகிறு ளென்செய்வேன் தோகையிவள் என்றன்
நல்ல மகளெனவே நானிலத்திற் பெற்றேனே

என்று மனங்கலங்கி இருந்து சலித்த தந்தைக்
கன்று மரிகருதாள் அலர்வாய் மலர்ந்துறைப்பாள்

தாதாவே யீன்றெடுத்த தந்தையரே நீர்கேளும்
வேதப் பிதாவான மெய்ப்பொருளாந் தற்பரனுர்

தானு யிருந்தபிரான் சருவாதி காரணனுர்
ஆன வொருநொடியில் ஆகெனயா வும்படைத்தோன்

பிறப்பு மிறப்புமில்லான் பேரொளியா யெங்குமுள்ளான்
மறுக்கறுப் பொன்றில்லாதான் மனேவாக்குக் கெட்டாதான்

ஊழி முடிவில்லான் ஒருகுறையு மில்லாதான்
ஆழிபுவிக் குள்ளடங்கான் ஆக்கையிலான் மூப்புமிலான்

எல்லையில்லாத் தெய்வீகன் எங்கும் நிறைந்தவனும்
வல்லபரஞ் சோதியைத்தான் வாகுபெற நான்தொழுவேன்

சொல்லுமையா தந்தையரே சுருதிமறை ஆகமங்கள்
எல்லாம் வகுத்தருளும் இறைவனுந் தெய்வீகன்

எங்கே யிருப்பரென்று எண்ணிமனங் கொண்டறிவீர்
அங்கே மனதுருகி ஆண்டவரைக் கண்டிருப்பீர்

என்று மரிகருதாள் இப்படியே தந்தையர்க்கு
ஒன்றுபட இவ்விதமா யுத்தரங்க ளேயுரைத்தாள்

சீர்தூக்கிப் பாருமுங்கள் தேவர்களின் நிர்ணயத்தை
நேர் தூக்கிப்பாரும் நிலைகளுண்டோ சொல்லிடுவீர்

பெற்றெடுத்த தந்தையும்நீர் பெருமைமகள் தன்னுரையை
உற்றுணர்ந் தேகேளும் உயரறிவின் கண்ணுலே

தந்தையரே நீர்வணங்குஞ் சங்கையற்ற தேவர்கள்தாம்
நிந்தையுறப் பெண்கள்வைத்து நிகழ்மோக பாவமதால்

வீலேசெய்து பெண்களினே நிருவாண மதாய்ச்
சீலே தனேயுரிந்து தீதுமிகச் செய்தார்கள்

தொய்லோடு பெண்கடனேச் சுமந்து திரிந்தார்கள்
ஐயோபல் சாதிகளாய் அழிந்தார்க ளம்புவியில்

அம்புவியி லும்முடைய ஆகடியத் தேவர்களே
நம்பினல் மோட்சமுண்டோ நாணமில்லா தேயுமது

வேதபில்லி வஞ்சனேக்கும் சித்துவித்தை மோகினிக்கும்
ஆவதெனிற் பொல்லாத ஆகடியத் தேவல்லோ

என்றுசொல்லித் தந்தையர்க்கு இப்படியே யுத்தரங்கள்
ஒன்றுபடச் சொன்னதன்பின் உறுபாவி வெட்கமுற்றான்

வெட்கமுற்றுத் தன்னறிவு மேவாத தந்தையரும்
நற்பொறைக ளில்லாமல் நாணமுற்றுப் போகலுற்றான்

போனதன்பின் தந்தையரும் பொங்கழல்சேர் கூளிகளாய்
ஈனமுற்று வன்னரகி லிருக்கின்ற பொல்லாத

பேய்கள் குலத்துடனே பெருவாயிற் றீயெரிய
மாயவித்தை கற்றவனை வன்னரகி லேகொடுபோய்

சித்துவித்தை மோகினியாற் சேர்குறளி செய்தவனைத்
தத்திவிழித் தீநரகில் தான்கொண்டு போவதற்கு

இறுக்கிப்பிடித்து இகழ்தேயோ தேசிதனை
அறுக்கையுடனே அழல்நரகிற் போட்டனவே.

பேயோடுஞ் சக்கரம் (C)

வெண்பா.

துஷ்டப் பேய்க்கூட்டந் துடிதுடிக்க வேகூர்வாள்
பட்டயத் தாலேவீடும் பலவானே—கிட்ட
இருந்தே யிவனை ஏமாற்றுஞ் சத்துருவைப்
பறந்தோட வேகண்ணால் பார்.

விருத்தம்.

தந்தையும் இசலியாடித் தழல்நர கடைந்தபின்னர்
முந்தையால் நின்ற ஆதி முதல்வனை யிறைஞ்சி நோக்கிச்
சிந்தைநொந் திரந்துவேண்டிச் சிறந்தழ குடையமாதாம்
பைந்தொடி வளர்த்ததாயின் பக்கலி லிருந்தாளன்றே.

மரிகருதம்மாளின் சுகிர்த நடக்கை.

அம்மானை.

தந்தை இறந்து தழல்நரகில் வீழ்ந்தபின்பு
சந்த மரிகருதம்மாள் தன்னைவளர்த் தாளிடமாய்ச்

சீருஞ் சிறப்புமுறச் செய்ய மரிகருதம்மாள்
நேருடனே வாழ்ந்திருந்த நேர்மையினைக் கேட்டருளும்

பெற்றெடுத்த தாயினிலும் பேர்பெரிய தாய்போல
உற்றசெல்வ பாக்கியத்தோ டொண்டொடியும் வாழ்ந்திருந்தாள்

வாழு மரிகருதம்மாள் வாய்மைசெறி பேரழகை
நீழுலகி லொப்பிடவோர் நிகருண்டோ வம்மானை

காரலே போல்கூந்தல் கலாநிதியைப் போலமுகம்
சீர்பிறையைப் போன்றநுதல் தேர்ந்த வில்லேப்போற் புருவம்

கெண்டையென விழியும் கிளர்குமிழ்போல் மூக்கதுவும்
* தொண்டைஇதழும் † துவர்வாய் ‡ மணிநகையும்

வள்ளேயிரு செவியும் வழங்குமொழி நிறைந்த
கிள்ளே மொழியுங் கிளர்ந்த சிறப்புடைய

கமுகம் நிகர்கழுத்தும் கமலமலர் போற்கரமும்
இமிழ்தருவான் மின்னிடையும் இசைந்தஅன்னம்போல்நடையும்

தோகைமயில் போலழகும் துறவிகளேப் போற்குணமும்
நாகரீக செல்வமெல்லாம் நானுரைக்கும் தன்மையதோ

இத்தொகை யோடேயிருந்து இறையவனேத் தஞ்சமென்று
நற்றவத்தாள் ஞானமெனும் நன்னெறியை யுற்றுணர்ந்து

மண்ணுசை தனேயொழித்து மாற்றுக்கதித் திடுபொன்
தன்னுசையை யொழித்துச் சதிசெய் யுடலாசை

வீணுசை யென்று வெறுத்துத் தவத்தாசை
பூணுசை பற்றியிந்தப் பூதலத்தின் ஆசையெல்லாம்

நீர்மேற் குமிழி நெருப்பிலிடு பஞ்செனவே
ஓர்மை யுடனறிந்து உடலொறுத்து மெய்த்தவத்தைச்

செய்யத் தொடர்ந்து செகமீது றுவாழ்வு
பொய்யாமென நிதமும் புத்தி தெளிவாகி

ஐம்பொறியின் வாசல் அடைத்துக் கபாடமிட்டு
வம்பினே யூடறுத்து வாக்குமனக் காயமதை

நன்னெறியி லேயடக்கி நாடோறு மெய்யொறுத்து
தன்ம நெறிபூண்டு தவத்துறுதி கொண்டனளே

ஆறுலட்சணக் கடவுள் அன்றுரைத்த மெய்மறையின்
கூறுபா டானவெல்லாங் கொள்ளமன முள்ளினளே

கற்பனேகள் பத்தையுந்தன் கருத்தி லெழுத்தாக
நற்பிரிய முற்று நயந்து தரித்தனளே

திருச்சபையின் கற்பனேயைத் தேடரிய மாலேயென
உருச்செறிந்த முத்தியென ஓங்கணியாய்ப் பூண்டனளே

தேவ திரவியத்தைத் தேடிப் புதைத்துவிட்டுப்
பாவத் திரவியத்தைப் பதரெனவே தூற்றினளே

மூன்று முயற்சியைத்தான் முன்கை யணியாகத்
தேன்றுளிக் கும்வாயான் சிறக்க வணிந்தவளே

---

* தொண்டை = கோவை. † துவர் = முத்து. ‡ மணி = பவளம்.

பத்திவிசு வாசமொடு பகர்நம்பிக் கைமூன் றும்
வைத்த பதக்கமென மனத்துள் ளிருத்தினளே

பொறுமை தயவிரக்கம் போற்றறிய நல்லொழுக்கம்
திறமையுறு மாட்சி செய்கைநல முள்ளினளே

கற்புநிலை பொற்புநிலை காட்சிநிலை மாட்சிநிலை
விற்பனத்தி லோங்க விளங்கி யுயர்ந்தனளே

ஏழைபர தேசியர்க்கும் இடருள்ள ஆதுலர்க்கும்
பேழை நிறைந்த பெருநிதியு மாயினளே

இப்பரிசா யந்நகரில் இருஞ்செவிலித் தாயிடமாய்ச்
செப்புமரி கருதாள் செழுமையுட னேவளர்ந்து

ஓங்கு மிவள்வயது ஒன்றிரண்டு மூன்ருகி
தேங்க நாலைந்தாரேழ் சிறந்தவய தெட்டாகி

நவமாகிப் பத்தாகி நல்லவய தீராருய்
உவமையடங் காதவய தோங்கிமங்கை யாள்பருவம்

நடக்குமந்த நாளையிலே நாரியரைத் தான்வளர்த்த
மடக்கொடியா ளென்னும் மறுசெவிலித் தாயிடமாய்

ஆடுகிடா யோடுமறி ஆனதுவி மேவெகுவாய்
நீடிவெகு பந்தையுண்டு நீணகரி லம்மானை

வளர்த்தெடுத்த தாயார்க்கு மனது மகிழ்ச்சியுறத்
திளைத்தபெரு மந்தைகளைச் சீருசவே தான்வளர்த்து

ஆட்டுமந்த மாட்டுமந்தை யானபெரு மேதிமந்தை
நீட்டுகடா மந்தைகளைச் செப்பமுட னேமேய்த்து

நகர்க்கடுத்த மாவனத்தில் நங்கை மரிகருதாள்
*தகர்க்கடா மந்தைகளைத் தான்மேய்த்துக் கொண்டிருந்தாள்

மேய்த்திருக்கு மப்போது வென்றியோலி வோரரசன்
வாய்த்தபெருஞ் சேனையுடன் மந்திரிமார் தாமசூழச்

சதுரங்க சேனையுடன் தளத்துடனே வேட்டைபுக்க
உதிரசி கறைவேலோன் ஓங்குவனந் தானணுகி

வந்திடுமவ் வேளையிலே மங்கை மரிகருதாள்
அந்தவழி தனிலே ஆட்டுமந்தை மேய்த்திருந்தாள்

வேண்டுதல் விருத்தம்.

ஆற்றுமம் பரமலோக வருள்தனை யடையவேண்டி
ஏற்றுவாள் திரணங்கொண்டு இறைவனை யறிவின்கண்ணால்

நாற்றமே யெழும்புமீன வுடலெனை நகைத்துத் தேவைப்
போற்றுவாள் காட்டிற்சுற்றிப் புருவைமேய்த் திருக்குங்கன்னி.

---

* ஆட்டுக்கடா

மரிகருதாளை அரசன் இச்சித்தல்

அம்மானை.

கன்னியரைக் கண்டொலிவோர் காமவெறி மிகுந்து
சென்னி தனக்கேறித் தியங்கி மதிமயங்கி

ஊறுபட்ட மோகவெறி ஊற்றெழுந்து மெய்சோர்ந்து
தாறுமா றாகிமிகு சத்தியொடு பித்தமுமே

கொண்டு வெகுசோபமுற்றுக் கோதையர்மேலே நினைவாய்
அண்டவொண்ணாத் தாகம் அதிமயக்கங் கொண்டானே

வந்தநினைவுகெட்டு மருவிரக மிஞ்சி மன்னன்
சந்ததம்வா ழுங்கொலுப்போய்த் தனக்கினிய சேவகரைக்

கூவி யருகழைத்துக் கூறலுற்றான் மன்னவனும்
தாவிநா மெல்லோருந் தருவனத்தில் காணநின்ற

ஆடது மேய்த்தங்கிருந்த அரிவையின்பால் நீங்கள்சென்று
தேடரிய வென்பெருமை செப்பியவட் கிதமாய்த்

தேற்றியுறைத் தெனது சீர்சிறப்பைத் தான்காட்டி
மாற்றியவள் மனத்தை வாகா யெனக்கிணங்கும்

பேர்பெரிய கோத்திரத்தில் பிறந்தவளே யாமாகில்
ஆரபா ரத்துடனே அவளையே மணம்புரிவேன்

ஈனமுறும் வங்கிஷத்தில் எழுந்தவளே யானாலும்
நானே யரண்மனையில் நாடியே வைத்திருப்பேன்

வைத்திருப்பே னெந்நாளும் வைப்பாகவே யவளைச்
சத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறேன் தையலையிங்கே யழையும்

என்றவுரை கேட்டவுடன் இடும்பரெனுஞ் சேவகர்கள்
அன்றுகண்ட மாதிருக்கும் அருங்கான கத்தணுகிக்

கன்னி யிருக்குமிடங் கண்டறிந்து வேந்தனுரை
உன்னியே சேவகரும் உரைக்கலுற்றா ரம்மானை

கன்னியே பெண்மானே காணக் கிடைக்காத
அன்னமே மின்னே அழகே யழகுருவே

தேனே யமுதே தெவிட்டாத செங்கரும்பே
பானே யழகிலங்கும் பைங்கிளியே மாங்குயிலே

சித்திரக் கன்னிகையே சேயிழையே ஆயிழையே
மற்றுநிக ரொவ்வாத மரகதமே வச்சிரமே

அரசர் திறையளக்கும் அந்தியோக் கியாநகரில்
வரிசைபுக ழோங்குகின்ற மன்ன னொலிவோரும்

உன்னை யரண்மனைக்கு உடனே யழைத்துவரச்
சொன்னார்காண் பெண்ணரசே தோகையரே வாருமென்றார்

என்ற மொழிகேட்டு இசைந்த மரிகருதம்மாள்
நின்று தியா னங்கள்செய்து தீதியச சிரியனே

என்னை யொலிவேரர் இசைந்தே யழைத்ததென்ன
மன்னியே நீர் துணையாய் வாருமென்று முன்நடந்தாள்

நடந்தா ளரண்மனைக்கு நல்லகன்னி மாதவத்தாள்
அடர்ந்துநின்ற சேவகரும் அரண்மனையிற் கொண்டுசென்றார்

கொண்டுசென்று விட்டதன்பின் கோதையொலி வோரின்முன்
அண்டியென்னைக் காவலர்க ளழைத்துவந்த வாறேது [னே

காரியத்தைச் சொல்லிடுவீர் காவலனே என்றுரைத்தாள்
சிரியல்பில்லாத வந்தச் செல்வ னொலிவோரும்

பெண்ணே மடக்கிளியே பேதையரே பெண்ணரசே
கண்ணே யெனக்கினிய கமழ்பூவே தீங்கனியே

ஊரேது பேரேது உன் தகப்ப னாடேது
யாருடைய கோத்திரம்நீ அறிந்திடநான் சொல்லுமென்றான்

இன்னவுரை கேட்டவுடன் ஏந்திழையாங் கன்னி சொல்வாள்
மன்னவனே என்குலத்தை மாண்புறநீ கேட்டதென்ன

கேட்டதுவும் நல்லதுதான் கேளுமென துகுலம்
நாட்டமுடன் சொல்லுகிறேன் நானுரைக்கக் கேளுமென்று

அத்தியந்த நித்தியனார் அருள்வேத கற்பனையின்
சத்தியவே தக்குலமாம் தார்பதியே யென்குலந்தான்

என்ற மொழிகேட்டு இசைந்தொலிவோ ரேதுசொல்வான்
மன்றலருங் கன்னியின்மேல் மாமோகங் கொண்டெழும்பி

சருவே சுவரனுடைய சத்தியவே தத்திலுள்ள
திரமான கோத்திரமோ தேனேயூ தர்மரபோ

ஆரணங்கே நீயெனக்கு அறியநீசொல் வையென்றான்
சீரணியும் பூங்குழலாள் தேவபலங் கொண்டுசொல்வாள்

மண்ணுயிரும் விண்ணுலகும் மற்றுஞ் சராசரமும்
எண்ணி யொருநொடியில் இமைக்குமுன் னேபடைத்த

யேசுக்கிறீஸ்துவெனும் எம்பெருமான் என் தகப்பன்
பேசுமொழி நிசமாம் பேத மருவாத

அரிய சருவேசுவரனார் ஆகமத்தின் தீட்சைபெற்று
வரிசை பெறுமோட்ச வழிநடத்த லென்குலந்தான்

அண்டபிண்ட முங்கடந்த வகண்டசரு வேசுவரனூர்
விண்டுரைசெய் தேவளரும் வேதமதி லேபெருமை

மரிகருதா ளென்னுநல்ல மாண்புடைய பேரெனக்கு
அரியதிரு மெய்ஞ்ஞான அர்த்தமிது கொண்டிருக்கும்

என்றுகன்னி சொல்லிடவே ஏங்கியொலி வோருமன்னன்
மன்றில் என்னை மிஞ்சியிவள் வரயேற்றங் கொள்ளுகிருள்

பரிகாசஞ் சொல்லுகிருள் பாரு மிவளிடும்பை
அரியா சனத்திருக்கு அண்ணலென்று பாராமல்

கற்றவித்தை பேசுகிருள் கண்டீரோ என்சபையில்
உற்றிருக்கும் பேர்பெரிய உண்மையுள்ள வித்தைகற்றுத்

தூண்டு சினப்புலிபோல் சொல்லரிய கோபமுடன்
கண்டு மரிகருதைக் காதலுறு மொலிவோர்

பொறிகொண் டெழும்பிமிகப் பொங்கி விரகமதால்
வெறிகொண் டெழும்பிமன்னன் மிகச்சீறிக் கண்சிவந்து

மாதிவளைப்பார்த்து மதிமயங்கி யேதுரைப்பான்
காதலுற வென்னைநீ கல்யாணஞ் செய்துகொள்ள

வேணுமென வொலிவோர் மெல்லியரைப் பார்த்துரைத்தான்
தோணுத புல்லனவன் சொல்லுமுரை யைக்கேட்டு

அரிய தவக்கொழுந்தாள் அப்பொழுதங் கேதுரைப்பாள்
வரிசைநெறி மன்னவனே வாள்வேந்தே நீர்கேளும்

உன்னுடைய ராச்சியத்தின் உன்குடிக ளானவர்நாம்
மன்னவனே நின்றனக்கு மக்களல்லோ நாங்களெல்லாம்

ஆதார மற்றவகுதிபர தேசிகளை
மாதாவைத் தானிழந்த மதலைச் சிறுவர்களை

தந்தையில் லாதவரைத் தரித்திர மானவரை
மைந்தரெனக் காப்பாற்றி வளர்ப்பதல்லோ வுன்பெருமை

கன்னிமட மங்கையர் கற்புடமை காப்பதுவும்
நன்னீனிச் செங்கோல் நடக்கையது வாகுமல்லோ

புருஷன் தனையிழந்த பூவைமார் தங்களுக்கு
வருநிசிதம் போக்கி வளர்ப்பதுன் மாட்சியல்லோ

நீதியல்லோ வுன்பெருமை நீள்புவியி லேவிள்ங்கும்
சோதிமணி மார்பாகேள் சொல்லுகிறே னின்னமொன்று

தன்மகளைப் பெற்ற தகப்பன் ருணசைகொண்டு
துன்மோக முற்றுத் துணமணந்தான் செய்வதுண்டோ

வன்புகொண்டு தன்குடியை மன்னர் துரை மந்திரிகள்
தன்பலத்தா லேகொடிய தவறுகளைச் செய்குவரோ

வேலி பயிர்காத்தால் விளையும் பயிர்செழிக்கும்
வேலி பயிரழித்தால் விளைவதுண்டோ வப்பயிர்தான்

அத்தன்மை போலநான் அடியா ளொருபயிர்தான்
உற்றிடுமுன் வேலிதனில் ஒதுங்கினேன் மன்னவனே

மன்னவனே நானுனக்கு மகளல்லோ நின்மதியில்
அன்னையுநீ தந்தையுநீ அடியாளைக் காப்பதுநீ

என்றுகன்னி சொல்லிடவே ஏந்தலொலி வேர்வெகுண்டு
கன்றி மனம்பொங்கிக் கடுங்கோப முற்றுரைப்பான்

பாருமிவ ளென்னெதிரே பஞ்சைமொழி பேசுகிறாள்
யாருமிவ ளழகுக் கம்புவியி லொப்புளதோ

பரமபதி நற்பொருளாம் பரஞ்சோதி யாங்கிறீஸ்து
உரமிகுந்த வேதமதில் உயர்ஞான தீட்சைபெற்று

மோக்ஷ வழிநடந்து முத்திபெறும் ஜாதியென்றும்
தாக்ஷியுடன் சொல்லுகிறாள் சபையில்நின்று கூசாமல்

சொல்லுகிறாள் வெட்கமற்றுத் தோகையிவ ளைப்பாரும்
விள்ளுகிறாள் எப்பேச்சும் வெகுஞானம் கற்றவளாய்

ஐயோ கிறீஸ்து அருள்வேதந் தன்னிலுற்று
மையார் குழல்போன மயக்கமென்ன வென்றகற்பின்

சருவேச னென்றுரைப்போன் தன்னு கமநெறியைத்
திறமாகச் சொல்லுகிறாய் சித்திரமே நீகேளாய்

விண்ணுலக மோக்ஷமதை விட்டிறங்கித் தேவனென்று
மண்ணுலகி லுள்ள மனுவுருவைக் கொண்டதென்றும்

செருசலையில் வாழ்யூதர் சிலுவைமர மானதிலே
குருதி சொறிந்திடவே கொலைகள்செய்து கொன்றதென்றும்

கேட்டதுண்டுங்கள் கிளர்வேதப் புத்தகத்தில்
தீட்டினதைப் பார்த்ததுண்டு சீரறுமுன் தேவனிலை

அவனியெங்கு முந்தனைத்தான் ஆகடியம் பண்ணுதற்கு
இவனுடைய வேதமதில் எப்படித்தா னீபோனாய்

என்றொலிவேர் சொன்னதன்பின் இளங்கொடியு மேதுரைப்
வென்றியுறு மன்னவனே மேதினியை யாள்வேந்தே [பாள்

மண்ணாசை கொண்டவர்க்கும் பொன்னாசை கொண்டவர்க்கும்
பெண்ணாசை கொண்டவர்க்கும் பேருலகி லென்மறைதான்

பகைபழி போற்காணும் பலவருத்த மேயுறுத்தும்
வெகுகடின மென்வேதம் விதிமுறையில் நல்லொழுக்கம்

ஆனு லதற்கோர் அடைமானஞ் சொல்லுகிறேன்
தேனுர் மதுரகுணச் சீரரசே கேட்பீரால்

கண்ணு யுடையவர்க்கும் கட்டையுறுத் தும்விழிக்கும்
விண்ணெளியுந் தோன்ருது மிகவருத்த முண்டாகும்

அன்னவைபோல் யாவருமே ஆத்துமத்தின் கண்ணெளியின்
உன்னதத்தைக் கண்டால் உயர்ஞான கண்ணிணெளி

பால்போலுந் தேன்போலும் பகர்ந்தமொழி கொள்வரல்லோ
நூல்முறையாய்ப் புல்லர்கட்கு நூறுதரஞ் சொன்னுலும்

வெந்தபுண்ணைக் கோலாலே மேவிக்கிளற லொக்கும்
அந்தவிதம் போல்நீ அதிகசினங் கொள்ளாமல்

மெய்ஞ்ஞானச் சோதியின்றன் வேதாந்த நல்லொளியை
அஞ்ஞான மேயகற்றி அன்புடனே காணரசே

பரா பரமதான பரம சருவேசுவரனுர்
தராதலத்தைத் தான்சமைத்துத் தனதுவலத் தாலனைத்தும்

சராசரமு மற்றச் சகலவுயி ரும்படைத்து
நிராமயமாய் நின்ற நிரஞ்சனனு மிவ்வுலகில்

சீர்பூத்த பூதலத்தில் சீர்சிறப்பை யுண்டாக்கி
ஏர்பூத்த ஆதமுடன் ஏவா ளிருவரைத்தான்

உண்டாக்கி நால்வரமும் உய்த்தபின் தீயவளின்
மன்ருட்டி னுலே மகிமைதனை மறந்து

விலக்குமரத் தின்கனியை வெறியலகை சொற்கிணங்கி
மலக்கமுறத் தின்று மாபா தகராகி

நின்மலனுக் கேராத நிஷ்டூர ராகியவர்
தன்கொடிய சாபமதால் தகுவனத்தை விட்டேகி

வறுமையிரக்க மலிந்தவராய்த் திரிந்து
பெரும்பிதிர்க ளோங்கியே பேருலகி லேயிருந்தார்

இவர்கள் பழம்பழிக்காய் இவர்கள் பிதிரெல்லவரும்
பாவமே சிரந்து பராபரத்துக் கேருமல்

நீசகுக் கேகுவதைத் தேவசுதன் சித்தமதில்
மாவிரக்கம் பூண்டு மனுப்பினை கொண்டேயுலகில்

கன்னிமுகி லில்லாத் கற்புநிறை மாமரியின்
தன்னுதரத் துற்பவித்துச் சற்குருவா யிப்புவியில்

வந்து பிறந்து வளர்முப்ப தாண்டிருந்து
இத்தரையின் மக்களுக்கு எல்லையில்லாப் புத்திசொல்லிக்

காட்சிப் புதுமை கனதவத்தி னல்லொழுக்கம்
மாட்சி யுறவுமிக்க வான்கதியைச் சேருதற்குச்

சூழ்ச்சிவழி காட்டச் சுருதிமறையை விதித்து
ஆட்சிபெறத் தான்நடந்து அவ்வழிகொண் டெல்லவரும்

மோட்சவழி காணமுடி வில்லா ஞேதியபின்
தாழ்ச்சி யுடனிருந்து தற்காக்க மானிடரைத்

திருவுளமே யுற்றெழுந்து தேவபிதாச் சித்தமதில்
ஒருவலமாய்த் துணிந்து ஓங்குஞ் செருசலையில்

சூதர்கை யிற்சிக்கவவர் சொல்லரிய வாதைசெய்து
தீதொன்றில் லாதவர்மேல் சிலுவைதனைச் சுமத்தி

முள்ளால் முடிபுனைந்து முனையுருவ வேசிரசில்
கள்ளிரு பேர்நடுவே கபாலமலை யிற்கொடுபோய்

கரங்காலில் ஆணிதைத்துக் கர்த்தருடல் குலுங்க
மரங்குலுங்க வேகுழியில் வஞ்சயூதர் நாட்டிப்பின்

தாகமென்று கேட்டவுடன் தரும்பிச் சதைக்கலக்கி
வேகமுட னீயவதை விமலனுந்தா னேகுடித்து

நீதப் பிதாவை நினைத்துருகி வேண்டல்செய்து
போதயூதர் செய்பிழையைப் பொறுமென் றேதானிரந்து

தன்னுவி யைவிடுத்தார் சகலமனு வாளவர்க்காய்ப்
பின்னுமொரு மூன்றாம்நாள் பேருலகி லேயுயிர்த்து

நாற்பது நாளிருந்து நண்புசெறி யூதர்களுக்
கார்ப்பரிப்பாய்ப் புத்திசொல்லி அன்புடைய தாய்விளங்கும்

தேவ திரவியத்தின் செய்ய முறைகாட்டி
மேவு மினிமேல்நாம் விளங்குநடுத் தீர்வையிலே

வருவோ மெனவோதி மாட்சிமிகு மோட்சமதில்
குருபரனு மென்தேவன் கோதறவே யேறினர்காண்

ஒன்றார் சிரந்துணிக்கும் ஓங்கலென வேலேந்தும்
மன்றா இதைநீ மறைத்திழிவு சொல்வதென்ன

இப்பரிசால் மாந்தருக்காய் எண்ணில்பல வாதையுற்று
ஒப்பில்ரத்தஞ் சிந்துகின்ற ஓதரிய தேவனைத்தான்

இப்படி நீர்புத்திகொண் டிங்கிழிதாக வாயெண்ணிச்
செப்பினீர் தூஷணங்கள் சிலுவையிற் செத்தானெனவே

விருத்தம்.

ஆதியோ டந்தமற்றோன் ஆதனோ டேவைசெய்த
தீதெனும் பவத்தினாலே திருவுருக் கொண்டவாறும்
மேதினி தனிலென்னூரால் மிகுதுய ரடைந்தவாறும்
பூதலத் திறந்துமீண்டும் பொற்புற உயிர்த்தவாறும்

உயிர்த்தவ ருலகில்நாற்ப துறுபக லிருந்தவாறும்
நயப்புறச் சீடருக்கு நன்முறை விதித்தவாறும்
வியப்புறு நடுத்தீர்வைக்கு மேனின்று வருமவ்வாறும்
செயிப்புற மன்னன்கேட்டுத் திரும்பவுஞ் சொல்லுவானே

அம்மானை.

மாதர் சிகாமணியே வல்லிக் கொடியிடையே
காதலுறு நாயகியே கண்மணியே காஞ்சனமே

மண்ணுலகந் தோன்றியிந்நாள் மட்டாக வென்னுடைய
திண்ணமுள்ள தந்தையருஞ் செகத்திறந்த முன்னோரும்

அந்தணரும் வேதியரும் அங்குருக்க ளானவரும்
முந்தியதி லிருந்த மூதுணர்ந்தோ ரானவரும்

பேர்பெரிய சாஸ்திரரும் பிரபுக்களுந் தாம்வணங்கும்
நேர்மையுள்ள தேவர்களும் நீதிமுறை சாஸ்திரமும்

பதினெண் புராணமொடு பலகலையு மென்சமய
விதிமுறையும் பொய்யோ விழலோ யிவர்களுக்கு

நரக சொர்க்கமுண்டோ நலமுண்டோ தீங்கதுண்டோ
உரைவிண்டு சொல்லெனக்கு உண்மையறி யாதவள்நீ

பரசமயந் தானோ பயன்கொடுக்கும் மோக்ஷவழி
தெரியவே நீயும் தெரியாமற் செப்புகிறாய்

என்னபுத்தி பெண்மதியால் இப்படிநீ யெண்ணுகிறாய்
உன்னுடைய தேவன் உயர்ந்தவொரு சிலுவை

தன்னி லிறந்தானவனைச் சாற்றுகிறாய் தேவனென்று
இன்னும் உனக்கு இயம்ப நாவுண்டோவென

அப்பொழுது கன்னி அவன்றனையே பார்த்துரைப்பாள்
இப்போ துனதுபுத்தி இன்னதெனத் தோற்றுதிங்கு

செப்புகிறேன் கேளுமன்னா திறமாக வுன்றனுக்கு
ஒப்புவமை யில்லாத ஓதரிய நீதிபரன்

ஆதிமுடி வில்லான் அனைத்துயிர்க்குந் தாபரமாய்
நீதிநிறை ஞானம் நிறைந்தசரு வேசுவரனாய்

தானா யனாதியுமாய்ச் சரீரமில்லா தவனாய்
வானாதி மூவுலகும் வல்லமைகொண் டேந்தினனாய்

ஆக்கு மழிக்கு மதைக்காக்கு முத்தொழிலும்
தேக்கிய வீரமுள்ள சீர்சிறந்த மெய்க்கடவுள்

தன்னொழுக்க நீதி தனைமறுத்த பாதகரை
வன்னிக் கிரையாக்கும் வல்லமைசேர் மெய்க்கடவுள்

நன்னினைவாய்த் தன்னொழுக்கம் நன்கடைந்த நல்லவர்க்கு
சென்னிமுடி சூட்டிச் சீர்கதிசேர்க்குங் கடவுள்

அளவற்ற நீதி அளவில்லா மெஞ்ஞானம்
அளவற்ற ரக்ஷணியம் ஆன திருக் கடவுள்

இவரே தானாகஇருக்கும் பரம்பொருள் தான்
இவரே புவிபடைக்கு முன்னிருந்த யேகபரன்

இவரே சகலநன்மை எல்லாம் நிறைந்தவராம்
இவரே யெங்கெங்கும் இசைபொருளினுள் ளுறைந்தோன்

இவரே சுயம்பரமாய் எங்கும் நிறைந்திருந்தோன்
இவரே திரிபுவனம் எல்லாம் படைத்தளித்தோன்

இவரே சகலபொருள் எல்லாம் வகுத்தளித்தோன்
இவரே மனுக்குலத்தை ஈடேற்ற வந்துதித்தோன்

இவரே மனுப்பவத்தால் இப்புவியில் வாதையுற்றோன்
இவரே திருச்சிலுவை யினிலுயிரை யேவிடுத்தோன்

இவரே மூன்றுநா ளேதமறவே யுயிர்த்தோன்
இவரே பிரளயத்தால் இவ்வுலகைத் தானழித்தோன்

இவரே பெருநெருப்பால் இகலைப் புரியெரித்தோன்
இவரே மோயீசனுக்கைந் திருகற் பனையளித்தோன்

இவரே பார்வோனிடத்தில் ஏற்ற நவம்புரிந்தோன்
இவரே யிஸ்ருயேல்சிறை இடுக்கமதை நீக்கிவைத்தோன்

இவரே கடல்பிரித்து ஏற்றவழி காட்டிநின்றோன்
இவரே தொடர்ந்தவரை யெழுமாழியில் மடித்தோன்

இவரே மன்னாவமுதை இன்பமுட னேயளித்தோன்
இவரே கற்பாறையிலே எழுஞ்சலத்தை யேகொடுத்தோன்

இவரே யிரவினிதல் எரிநெருப்புத் தூணளித்தோன்
இவரே யினிமேற்றான் என்றுத காலமதில்

இவரே நெருப்பாலே இப்புவியைத் தானழிப்போன்
இவரே சகலரையும் இப்புவியி லேயெழுப்பி

இவரே யெழுந்தருளி எங்கும்நடுக் கேட்பவராம்
இவரே கணக்கெடுத்து இப்புவியிற் பாதகரை

இவரே யுடலுயிரோ டெறிநரகில் தள்ளுபவர்
இவரே தமக்குகந்த எண்ணரிய நல்லவரை

இவரே பரகதியில் ஏற்றி முடிதரிப்பார்
இவரே யெல்லாவுயிர்க்கும் என்றும்படி யளப்போர்

இவரருளே யென்னுயிரும் இவரருளே யென்னுடலும்
இவரருளே யென்னினைவும் இவரருளே யென்மனமும்

இவரருளே யென்மதியும் இவரருளே யென்னிலையும்
இவரருளே யென்திடமும் இவரருளே யென்னுரமும்

இவரருளே யென்கிரியை இவரருளே யென்நடக்கை
இவரருளே கற்புநிலை இவரருளே யென்னுறுதி

தவறில்லா மன்னவனே சாற்றுமுறை கேளுமின்னம்
கவன முடனறிந்து காவலனும் நீருமிப்போ

அரிய பரம்பொருள்தான் அம்புவியில் மாந்தருக்கு
வரிசை செறிமோக்ஷ வழிநடக்க நன்மைதின்மை

பாவபுண்ணிய மறியப் பத்துமொழிக் கற்பனையை
நாவதினு லேயோதி நானடக்குந் தன்மையது

யோதுவித்த வாசகத்தைப் புகல்வேன தையரிந்தால்
நீதிமுறை தப்பாது நெறிநிற்பா யென்றுரைத்தாள்

விருத்தம்.

காசினிமாந்தர் பரகதியேறக் காரணமாகக் கண்ணியமாய்த்
தேசுறுவோ னோர்பத்தெனு நெறியைச் செய்தளித்
[தவ்வழிநடந்தால்
பேசியதமது ராச்சியமதனில் பெரும்பல னடைவரென் றுரைத்
காசிலாவேதக் கற்பனையதனைக் காட்டினர் கவினுறமன்ன [துக்

அம்மானை.

சொன்னமொழிக் கப்போது தோன்றலொலி வோருரைப்பான்
கன்னல்மொழிக் கன்னிகையே கட்டுரைநீ நான்கேட்க

எங்கள்சம யத்தொழுங்கு மெங்கள் மறைச் சாஸ்திரமும்
மங்கையே தப்பிதமோ வகுத்தறிய வேணுமென்றான்

உற்றுக்கேள் மன்னவனே உம்பரிறை யாங்கடவுள்
பத்துமொழிக் கற்பனையைப் பாங்குடனே சொல்லுகிறேன்

சர்வபொருளும் படைத்த தந்தை சர்வேஸ்வரனர்
உறுமனுஷர் புத்தியினல் உற்றறியத் தம்மையுந்தான்

முந்தின கற்பனையின் மூதுரை யோதிவைத்தார்
புத்தியற்ற மாந்தருக்குப் பூதலத்தி லெஞ்ஞான்றும்

தம்மையல்லால் தேவனிந்தத் தாரணியி லில்லையென்று
செம்மையுடன் துதிக்கத் தேர்ந்தெழுதி வைத்தனர்காண்

சந்திரனைச் சூரியனைச் சார்ந்தபஞ்ச பூதியத்தை
இத்தரையில் நாம்வணங்கா திருக்கவெழுதி வைத்தார்

உற்றிரண்டாங் கற்பனையை ஓர்ந்துதயவாய்க் கேளுமன்னு
நித்தியனுர் நாமமதை நேர்ந்தா சரித்தொழுக

முற்றெழுதி வைத்தனர்காண் முதிர்மூன்றுங் கற்பனையில்
கர்த்தர்திரு நாட்பூசை கடமையுள்ள நாளதனை

ஆசரிக்க வேணுமென்று அம்புவியின் மாந்தருக்கு
நேசமுடன் வரைந்தார் நிறைநாலாங் கற்பனையில்

தந்தை யானவர்க்குத் தங்கள் தங்கள் மைந்தர்கள் தாம்
வந்தடையுஞ் சங்கைசெய்ய வகுத்தெழுதி வைத்தனர்காண்

அஞ்சாங் கற்பனையில் அறைந்ததனைக் கேளுமன்னு
நெஞ்சார வஞ்சகொலை நீள்புவியிற் செய்யாமல்

பெருத்த கிருபைகடலோன் பிரித்தெழுதி வைத்தனர்காண்
திருத்தாறுங் கற்பனையைச் செப்பவினிக் கேளரசே

மோகபவஞ் செய்யாமல் முதிர்நினைவு கொள்ளாமல்
ஏகாதி காரணனும் இசைந்தெழுதி வைத்தனர்காண்

ஏழாங் கற்பனையை எடுத்துரைக்கக் கேளுமன்னு
பாழாங் களவாகப் பரபொருள் கைப்பற்றிடுதல்

அளவிலாத் துரோகமென வன்றெழுதி வைத்தனர்காண்
உளவெட்டாங் கற்பனையை உற்றுரைக்கக் கேளரசே

அழிவழக்குப் பொய்சாட்சி ஆனவவ தூறுரைக்கா
தொழுகுவதே நன்மையிதென் றுற்றெழுதி வைத்தனர்காண்

ஒன்பதாங் கற்பனையை ஓதவினிக் கேளரசே
தன்தார மல்லாமல் தவருய்ப் பிறதாரமதை

அபேட்சை செய்யவொண்ணு தென்றெழுதி வைத்தனர்காண்
நிபட்ச பத்தாங் கற்பனையை நியுணர்ந்து கேளரசே

ஒருத்தர் பொருள்தனக்கும் உற்றுசை வையாமல்
விரித்தே தெளிந்தறிய விரைந்தெழுதி வைத்தனர்காண்

இப்பத்துக் கற்பனையை இரண்டாங் கற்பனையாய்
செப்பமுட னெயடக்கித் தேர்ந்தெழுதி வைத்தனர்காண்

எல்லாத்தையும் பார்க்க இறைவர்தனை யாசித்து
வல்லதவ நேசமுற வரைந்தெழுதி வைத்தனர்காண்

தன்னைச்சினே கிப்பதுபோல் சார்ந்தமற்ற யாவரையும்
உன்னிச் சினேகிக்க உவந்தெழுதி வைத்தனர்காண்

இந்த விதிபோல் இவ்வுலகிலே நடந்தால்
சந்ததமு மோட்சத்தில் சதாகாலமும்வாழ்ந்து

பந்திதனில் வீற்றிருந்து பங்கடைந்து பாக்கியராய்
வந்திப்பா ரென்றமலன் வகுத்தெழுதி வைத்தனர்காண்

விருத்தம்.

அப்பொழுதொலிவோர் சொல்வான் அரிவையைசினந்துநோக்கி
இப்படி மனுவோர் மண்ணில் யாவர்தான் நடப்பார்சொல்வாய்
ஒப்பறுன் வேதந்தானேன் றுலகத்தில் வந்துதோன்றி
தப்பறு மெமதுவேதச் சமயத்தைத் தள்ளலாமோ.

மரிகருதாள் அஞ்ஞானத் தப்பறையைக் கண்டித்தல்

அம்மானை.

இறைவ னொலிவோரும் எண்ணியெண்ணி வர்மமுற்று
அறைவா னிடிபோல அன்னமின்னா ளைப்பார்த்து

ஈரிரண்டு வேதமுடன் இருமூன்று சாஸ்திரங்கள்
ஓரொரு மூவாறு ஓங்குபுரா ணங்களுடன்

அறுபத்து நாலுகலைக் கியானமடர் தத்துவங்கள்
மறுவற்ற சாஸ்திரங்கள் வகைவகையாய்க் கட்டிவைத்துப்

பூருவகா லந்துவக்கிப் பூதலத்தி லேநடந்து
சீருறவே வாருதெங்கள் தேவர்களுங் கோபுரமும்

எந்தவிதம் வந்ததென இப்போதே சொல்லுமென்றான்
அந்த மொழிகேட்டு அரிவை சிரோமணியும்

சொல்லத் தொடுத்தாளே தொடுத்த சரம்போல
வெல்லத் தொடுத்தாளே வேந்தனொலி வோரின்முன்னே

எங்கள் வேதத்தொழுங்கை யானுமக்குச் சொல்லிவந்தேன்
உங்கள் வேதத்தொழுங்கை ஓதவும்நீர் கேட்டிலேயோ

ஓதவும்நீ கேளரசே ஒருநான்கு வேதமுண்டு
ஈதாறு சாஸ்திரமும் செய்பல புராணமுண்டு

அறுபத்து நாலுகலை யானதுண்டு தத்துவங்கள்
பிறவுமுண்டா மத்தொகையைப் பேசவினிக் கேளரசே

சத்தியே தெய்வமென்றும் சதாசிவனே தெய்வமென்றும்
உற்றிசைத்துச் சொல்லுகின்ற உங்கள்மறை வேதமதால்

பராசக்தி யென்பவளும் பாவிகள்போல் மோகமுற்று
நிராகரித் துற்பவமாய் நீதிவழு வாகவவள்

பிர்மவிஷ்ணு ருத்திரனைப் பிள்ளையெனப் பெற்றதன்பின்
கர்மதிரி மூர்த்திகளைக் கண்டவர்மே லிச்சைவைத்து

மோகவெறி கொண்டுசக்தி மூவரையுந் தான்புணர்ந்த
ஏகசக்தி யென்றெழுதி இருக்குது காணுன்வேதம்

கண்டகி யென்னுமொரு காமக் குரோதமுள்ள
ஒண்டொடியாம் வேசி உறுகற் பழித்திடவே

திரிமூர்த்தி மூவருந்தான் சென்றிழிவு செய்தவளை
ஒருமூர்த்தி விட்டுமவள் ஓங்குமஞ்ச மீதினிலே

வயிறுகழிந்த தென்றும் வல்லி யதைச்சகித்து
பயமடைந்தே கண்டகையைப் பகருந்தி யாய்ச்சமைத்து

மூவராம் மூர்த்திகளும் மூன்றுவகைக் கல்லுகளாய்ப்
பாவநதி யானதிலே படிந்ததெனு முன்வேதம்

அத்ரி முனிபெண்டீர் அனுசூயை யென்றொருத்தி
மெத்தவெகு கற்பினளாய் வீற்றிருக்கும் நாளையிலே

திருட்டும் மூர்த்திகளும் தெரிவையரைக் கற்பழிக்க
மருட்டுரிஷி வேஷமுற்று வந்தவளைப் பிச்சையென

வந்தவர்க்குப் பிச்சையிட வந்தவளை மூவரும்பார்த்
திந்தபிச்சை பிச்சையல்ல எதிரில்நிரு வாணமதாய்

நின்றுபிச்சை யெகொடுத்தால் நிலைத்தபிச்சை யாகுமது
என்றுரைக்கக் கேட்டவளும் இணையில்லாக் கோபமுற்று

தீர்த்தமிறைத் தேசாபம் செய்துசிறு பாலகராய்
வேர்த்தழுங்கச் செய்தாளென்று மேலுலகத் தேவரெல்லாம்

இரந்தவளை மன்றாடி இடுஞ்சாபம் நீக்கியபின்
தெரிந்ததிரி மூர்த்திகளாய்த் திரிந்துழன்றா ரென்றுசொல்லி

அஞ்ஞான முள்ள அறிவிலங்கி யேவிளங்கும்
விஞ்ஞான சாஸ்திரத்தில் விளம்புதுகா ணுன்வேதம்

சிவன்தேவி பார்வதிமேல் தீவிரமாய் மோகமுற்றுக்
கவனமுடன் கூடிக் கலந்தா னெனவறிந்து

ஐந்துதலை பிரமாவை யன்றே யொருதலையைப்
பியந்திடக் கிள்ளினதாய்ப் பேசுதுகா ணுன்வேதம்

பிர்மா மகளாகும் பெண்ணும் சரஸ்வதியைத்
துன்மார்க்க னும்பிர்மா சொல்லுகின்ற பெண்டீராய்

நாவதனில் வைத்ததென்று நகைத்துப் பழிக்கவிதம்
மேவகல்ல தேவனென்று விள்ளுதுகா ணுன்வேதம்

சதாசிவத்தைக் காணவென்று தவசிபத் மாசுரனும்
சதாகாலந் தோத்திரிக்கும் தவசிமுன் புசிவன்

வந்துநின்று கேட்ட வரந்தருவே னென்றுரைக்க
அந்தரிஷி சொல்வானும் யார்சிரசை யுங்கரத்தால்

தொட்டா லெரிந்துவிடச் சொல்லிவரந் தாருமென
இட்டமுட னேகொடுக்க இதைப்பரீட்சை செய்யரிஷி

சிவனைத் தொடநினைக்கச் சிவனோட வேரிஷியும்
கவனமுட னெவருங் கண்டு மயக்கமுற

அவனைத் தொடர்ந்தோட ஐவேலிக் காடதனில்
சிவனொளிந்து கொள்ளுவதைத் தெரிந்துவிஷ்ணு மோகினியாய்

வந்துரிஷி யைப்பசப்பி காமமுறச் செய்தவன்கைத்
தந்திரத்தி னல்ரிஷியும் தலைதொட் டெரிந்தழிய

ஒளிந்த சிவனும் உபாயமுடனே குதித்து
பிழைத்தன னென்றோதி பிதற்றுதுகா ணுன்வேதம்

கலைமானாய்ப் பிர்மாவும் கருதுஞ் சரஸ்வதியும்
நிலைமானாய் வேஷமுற்று நின்றனுபோ கங்கள்செய்து

துலையாப் பெரும்பவத்தைத் தோஷமுறச் செய்தவந்தப்
புலையார் தொழிலைப் புரிந்த வசூசியுள்ள

பாதகத்தால் பூசைபலி பாங்குறுதேர் நற்றிருநாள்
போதகற்றி விட்டதென்று புகலுதுகா ணுன்வேதம்

சிவன்பெண்டீர் வேணுமெனச் சேர்ந்தோர் மலையிடத்தில்
தவசுமிகச் செய்ததினல் சயிலமிவன் செய்தவத்தை

கண்டறிந்து பார்வதியைக் காதலுட னீந்ததென்றும்
பெண்டிரொன்று போதாமல் பேதைகங்கை யைச்சிவன்றான்

கொண்டபெண்டீர் காணமல் கூறுஞ் சடாமுடியில்
கண்டறியா தேயொளித்து காத்ததென்றுஞ் செட்டியைப்போல்

வேடமெடுத் தேவளையல் விற்றுத்திரிந் தோர்வீட்டில்
நீடுவெகு பெண்கள்கற்பை நீசமுற வேகெடுக்கக்

கண்டரிந்து கேட்கவரன் காரிகைக ளேழ்வரையும்
கொண்டுமணஞ் செய்தானென்று கூடைகொண்டு மண்சுமந்து

அறுபத்து நாலுவினை யாட்டுகள்தான் செய்ததென்று
மறுவுற்றுச் சொல்லுதுகாண் வகையில்லா வுன்வேதம்

சங்கரனும் மோகவெறி தானெடுத்து மெய்த்தவஞ்செய்
துங்கரிஷி மார்கள்முன்போய்ச் சொல்லரிய சேஷ்டை செய்ய

அந்தரிஷி யானவர்கள் அகோரசினங் கொண்டெழுந்து
வந்தசிவன் லிங்கமற மாசாப மேகொடுக்க

அற்றுவிழும் லிங்கமதை அவனியோர் கொண்டாடி
உற்ற தலைமேலும் உயர்கழுத் திலும்பூண்டு

பூசைசை வேத்யமிட்டுப் பூசிதமா கத்துதித்துத்
தேசமெங்கு மேவழங்கித் திரியுதுகா ணுன்வேதம்

தவருன விஷ்ணுவுந்தான் தரையில்பல வேடமதாய்
அவதாரங் கொண்டதுபத் தானதைநீ கேளரசே

பலிச்சக்கிற வர்த்தியென்று பராக்ரமமுள்ள ராக்ஷதனல்
அல்லற்படத் தேவரெல்லாம் அவன்கீழ்ப் படிந்திருந்து

சிலகாலம் போனதன்பின் தெரிந்துவிஷ்ணு யோசனையால்
வலுமகா மேருவைத்தான் மண்ணேடே தான்பிடுங்கி

எடுத்துச் சமுத்திரத்துக் கேகிடும்போ தேசுமையைத்
தடுக்கமாட் டாதிருந்துத் தத்தளித்துத் தேவரெல்லாம்

விஷ்ணு சகாயத்தால் விளங்குகின்ற பாற்கடலில்
நட்டுமந் தரமென்ன நவில்மலையை மத்தாக்கி

ஆதினியிற் சேடனென்ற அழிபாம்பில் சுற்றியதில்
மோதிக் கடைந்தாரென்றும் முன்னீரி லேமலையும்

அமிழ்ந்ததென்று தேவரெல்லாம் விசனப் பட்டாரென்றும்
அதமான காலமென்றும் அம்முனிவர் வாடிடவே

அப்போது விஷ்ணுவுந்தான் ஆமை வடிவுகொண்டு
செப்புமந்த மந்தரத்தைத் தீர்த்தமதி லேமுழுகித்

தூக்கி நிறுத்தினதாய்ச் சொல்லிவெகு சித்திரமாய்
வாக்கில் வழங்கி வருகுதுகா ணுன்வேதம்

பிர்மா வளப்பதால் பேணிநித்திரை பண்ணிவிட
கர்மமுள்ள வனிடத்தே காணுதுன்றன் வேதமெல்லாம்

அப்புறத் தேதபோக அலைந்து வரும்வழியில்
செப்புசோ முகாசுரனும் தீர்க்கமுள்ள ராக்ஷதனும்

வேதமெல்லாந் தான்றிருடி மேவுஞ் சமுத்திரத்தில்
தீதா யொளித்தானென்றுஞ் சிறுமீன் வடிவெடுத்து

கடற்சோமு காசுரனைக் கண்டுபிடித் தேசெயித்து
உடன் வேதத் தைக்கொணர்ந்தே ஓங்குபிர்மா கையளித்து

இந்தடைவாக விஷ்ணுவும் ஏற்றவவ தாரமெடுத்
திந்தரையி லேதிரிந்தா ரென்குதுகா ணுன்வேதம்

இரணிய ராக்ஷதனை இகல்புரிந்து கொல்வதற்கு
தரணிதனில் விஷ்ணுவென்போன் தன்னுருவை மாற்றியொரு

பன்றி வடிவெடுத்துப் பாய்ந்தானென்றும் ராக்ஷதனை
அன்றிரக்க மாயென்றும் அறையுதுகா ணுன்வேதம்

இரணியனைக் கொன்றபழிக் கிளையக சிபனெனும்
முரனுடைய ராக்ஷதனும் முதிர்ந்த விஷ்ணு வைத்தேடிப்

பார்க்குமிடத்தில் பகர்விஷ்ணு தானொளிந்தான்
ஆர்க்குந் தெரியாமல் அவனொளிந்த வேளையிலே

வென்றிசொல்லி ராக்ஷதரும் மேவியே தேவர்களை
ஒன்றுபடத் தாமே ஒடுக்கி வருங் காலமதில்

கசிப னெனுமரக்கன் காதலுடன் விஷ்ணுவின்மேல்
உசிதபத்தி வைத்தானென்று உண்மையறிந் தேயரக்கன்

பிரகலாதன் னெனவே பெயருற்ற பிள்ளையைத்தான்
திரமிகுத்துக் கொன்றுணவே செய்யநினைந் தானெனவும்

அவ்வேளை யானதிலே ஆனவிஷ்ணு சிங்கமதாய்
ஒவ்வா வடிவது கொண்டோங்கியே ராக்ஷதனைக்

கொன்றானென்று மிவ்விதமாய்க் கூவிக் குழறியிந்த
பன்றினி லின்னமின்னம் வழங்குதுகா ணுன்வேதம்

பலியென்னு மிராக்ஷதன்றான் பகர்தேவர் யாவரையும்
வலிமையினாற் கீழ்ப்படுத்தி வைத்திருக்க விஷ்ணுவுந்தான்

அந்தணனைப்போல் வடிவாய் அணுகிரிஷி தன்னருகில்
வந்துவெகுவாய்ப் புகழ்ந்து வலிமையுள்ள ராக்ஷதனை

உபதான தானமதாய் ஒருமூன்றடி நிலந்தான்
சுபதான மாயீயச் சொல்லிவெகு வாயிரந்து

அளந்தெடுத்த வோரடியால் அம்புவியும் விண்ணுலகும்
அளந்திரடியாக்கி இன்னமொரு அடிக்காய்ச்

சேரும் பலியுடைய சிரத்தைவிஷ்ணு மூன்றடியால்
யாருமறியாப்பாத லத்திருத்தி னானென்று

பாருலக மீதில் பல்லோருங் கண்டறிய
சீராய்ப் புராணமதில் செப்புதுகா ணுன்வேதம்

சமதக்கினி யென்பவர்க்கும் தழுவுமிரே ணுகைக்கும்
தம்புத்ர னனவிஷ்ணு சால்பர சுராமனென

வடிவெடுத் தானென்றும் வளர்சமத க்கினியென்போன்
விடுபசுவாய் பரசுராமன் விழைந்தோடிப் போனதென்றும்

அப்பசுவை விஷ்ணுவும் ஆம்பரசு ராமனுந்தான்
வெப்பமுட னேவெகுண்டு வீரபராக் கிரமமுடன்

அரிச்சுர னேடுயுத்த மாடியவ னைச்செயித்துத்
திருப்பசுவை யோட்டிவந்து சேருசம தக்கினிகை

ஒப்புவித் தானென்று ஒழுங்குமுறை யில்லாத
தப்பறைக ளேவெகுவாய்ச் சாற்றுதுகா ணுன்வேதம்

தெசரதனு மன்னனுக்குந் தேவி கௌசலைக்கும்
நிசரூப னகவிஷ்ணு நிலைராம னய்ப்பிறந்து

சீதையென்னும் பேர்படைத்த சிறுமிதனைப் புணர்ந்து
மாதை மகிழ்வுடனே வைத்துச் சுகத்துடனே

அயோத்திநகர் வரும்போ தரும்பரசு ராமனென்போன்
உயித்தங்கள் செய்ததென்றும் உறுராமன் தேவியென்னும்

மாதவனை ராவணனும் மாமோக முற்றனென்றும்
சீதையை ரீவணனுஞ் சென்றெடுத்துப் போனனென்றும்

குரங்கின் சகாயமதால் கூறுகின்ற சீதையைத்தான்
இருக்குமிடங் கண்டானென்றும் இணையில்லா வானரத்தைக்

கூட்டியே ராமனுந்தான் கூடிலங்கை மாநகரப்
பூண்டழிக்கப் போனனென்றும் புகலுமனு மானும்

உளவுசொல்லி ராமனுக்கு யுத்த வலிமையினல்
அளவற்ற வானரத்தால் ஆனவலி ராக்ஷதரைச்

சங்கரித்துச் சீதையெனுந் தையல்தனை மீட்டதென்றும்
நிந்தனைக ளாகவுந்தான் நிகழ்த்துதுகா ணுன்வேதம்

பலபத்ர ராமனென்று பாரிலுரு வாகவிஷ்ணு
நிலையற்ற ரோகிணியாம் நீலிவயிற் றுதித்து

அலங்கோலஞ் செய்துநின்ற அகந்தையுள்ள கிருஷ்ணனுக்குத்
துலங்குகின்ற சோதரனய்த் தோன்றிப்பல பத்ரவிஷ்ணு

கலப்பையைத் தோளில்வைத்துக் கதித்தவ்வி ராக்ஷதனைப்
பெலத்தயுத்தஞ் செய்தானென்று பேசுதுகா ணுன்வேதம்

திரிபுரத்தி லேமிகுந்த செகராட் சசியொருத்தி
செறியும் பதிவிரதை செழுங்கற் பழிக்கவிஷ்ணு

அனேக உபாயங்கள் செய்தும் அகப்படாதே யிருந்தாள்
சினேகமுற்று மோகவெறி தீர்க்க அவளைக்கெடுக்க

அரசமரமாக நின்று அவள்கற்பழித்தா னென்றும்
தரையதனி லின்னமுந்தான் சாலவர சும்வேம்பும்

ஒன்றாக வைத்ததற்கு உபாய முகூர்த்தமென்று
மண்டலப்பூந் தோட்டமதில் வழங்குதுகா ணுன்வேதம்

கற்கியவ தாரமுந்தான் கருதுவிஷ்ணு வானவனும்
உற்றவினி மேலொருநாள் உலகிலின்னஞ் செய்வனென்றும்

அந்தவவ தாரமதில் அனேகயுத்த முமழிவும்
வந்திடு மென்றோதி வருகுதுகா ணுன்வேதம்

தேவேந்திரன் புரிந்த செயலிதனைக் கேளரசே
மேவுங் கவுதமுனி மெல்லி யகலிகையைக்

கற்பழிக்கச் சேவலைப்போல் காணவொரு வேஷமுற்று
பற்பினையாய் வந்துநடுச் சாமத்திற் சேவலைப்போல்

கூவரிஷி யித்தரையிற் கோழியென்று தான்விழித்து
சீவநதி யிற்குளிக்கத் தெரிந்துரிஷி போனதின்பின்

கவுதமுனி பெண்டீரைக் கற்பழித்த பின்புரிஷி
துவிதநதி தூங்குதென்று துடர்ந்தோடி வீட்டில்வர

இருவரையுங் கண்டுரிஷி இட்டான் கொடுஞ்சாபம்
அருமை மிகுந்தவசி அருள்சாப மென்னவெனில்

பெண்டீரைக் கல்லாக்கிப் பிறர்பெண்டீர்க் கிச்சைவைத்த
வண்டன்தே வேந்திரனின் மானமற்று வீழ்ந்திடவும்

ஒருயோனிக் கிச்சைவைத்த உன்சடல மேமுழுதும்
பெரும்யோனியாய் விளங்கப் பேசிவிட்டான் சாபமென்று

விரிவாய்த் தெளிவாக விலாசமதாய்த் தேர்ந்தினிதாய்
ஒருவாய்ப் பட்டாற்போல் ஓதுதுகா ணுன்வேதம்

விக்கினேசுவ ரன்கதையை விள்ளுகிறேன் கேளரசே
மிங்கபுக ழோங்கும் வேந்தர் சிரோமணியே

பார்வதி ஊத்தைதனிற் பாங்கா யுருவெடுத்து
னேர்விக்கி னேசுரன்றான் நின்றுபிறந் தானெனவே

சிவன்தேவி பார்வதியும் தேடித்தன் வாசலுக்கு
உவந்தபெருங் காவலதாய் உற்றவனை வைத்ததென்றும்

சிவன்தனைய னுங்குமரன் சீறு யவன்தலையைத்
தவழ்ந்துவிழ வேவலுவாய்ச் சங்கரித்தா னென்றுமதைச்

சாம்ப சிவன நிந்து சலித்தங்க லாய்த்தவனைத்
தாம்பின் னெழுப்பவெண்ணித் தலைவடக்கே வைத்தமிருகம்

என்னவென்று தேடிடும்போ தியானையென்று தானுணர்ந்து
அன்னதைதய கொண்டுவந்து யானைமுக மானதுவை

வெட்டிமுண்ட மாய்கிடக்கும் விக்கினே சுரனுடலில்
ஒட்ட வுயிர்த்ததென்றும் ஒங்குவிக்கி னேசுரனை

அரவணிந்த மூர்த்தியென அறையுமர னனவனும்
தரைதனி லுந்தனுக்குத் தையலொன்று வேணுமென்றால்

எப்படிக்கொத்த பெண்தான் ஏற்குமுனக் கென்றுரைக்க
அப்பொழுது சொல்வான் அரியவிக்கி னேசுரன்றான்

தாயைப்போ லேயழகாய்ச் சமானமுள்ள பெண்ணெனக்கு
நேயமுடன் வேண்டுமென்றான் நினைத்தபடி பெண்ணுனக்கே

கிடைக்குமட்டுந் தேடெனவே கிணறுகுள மேரிகளில்
நடக்கும்வழி வீதிகளில் நாட்டமுடன் பார்த்திடவே

ஆற்றங் கரைசாலை ஆனவழிநடப்பில்
காத்திருந்து தேடிக் கலியாணஞ் செய்யெனவே

வைத்தனரென் றன்றுமுதல் வணங்கிவிக்கி னேசுரனை
இத்தரையிற் கண்டுதுதித் தேவழங்கு துன்வேதம்

அத்தொகை யிற்றேவர் அநியாயமானதெல்லாம்
முற்றுமுரைக்க முடியாததிற் சிலதை

உற்றுரைக்கக் கேளுமின்னம் உன்தேவ ரின்நிலையைப்
பற்றுமுனது சிவன் பண்ணும் நியாயமதை

அரவைக் கழுத்தில் அணிந்துமிகு தீதாகப்
பாவைக்குத் தூதுபகர்ந்ததெனு முன்வேதம்

அபாயமுடனேபல் லரிவையர்கள் தங்களுக்கு
உபாயமதுசொல்லி உரைத்ததுகா ணுன்வேதம்

புரவி யெனநரியைப் போய்பிடித்து மானிடரை
உருவழிக்கத் தந்திரங்கள் ஓதினதுகா ணுன்வேதம்

பூவுலகி லுள்ளவர்க்குப் புத்திமயக்கமுற்றுப்
பாவையர்மே லாசைவைக்கப் பயிற்றினர்கா ணுன்தேவர்

உண்ணு முலையாளை ஒருத்தியிட மாகவைத்து
வண்ணாரப் பெண்மீது மயங்கினர்கா ணுன்தேவர்

கூளியொரு பெண்வடிவு கொண்டுசபையில் வந்து
காளி யுடனுடிக் கலந்தனர்கா ணுன்தேவர்

வெண்ணீ றணிந்து வெறுங்கபா லம்பிடித்து
எண்ணுமற் பிச்சை யெடுத்தனர்கா ணுன்தேவர்

அடலைத் தரித்து அமர்ந்ததலைத் தான்விரித்து
சுடலை தனிலாடிச் சுழன்றனர்கா ணுன்தேவர்

ஒருபாதி மர்லும் உமையவளோர் பாதியுமாய்
இருபாதி யாக இருந்தனர்கா ணுன்தேவர்

சடைமுடி யிற்கங்கை தனையு மணிந்துவெள்ளை
இடபந் தனிலேறி இழிந்தனர்கா ணுன்தேவர்

பிட்டுக்கு மண்சுமந்து பிரம்பா லடிகள்பட்டு
வெட்டி விறகுதனை விற்றனர்கா ணுன்தேவர்

மாணிக்கம் விற்று வளையல் சுமந்துவிற்று
மீனுக்குப் பாகற்காய் விற்றனர்கா ணுன்தேவர்

திருக்கல்யா ணங்கள்செய்து தேவடியா ளேவல்செய்து
எருக்க மலர்எலும்பை இட்டனர்கா ணுன்தேவர்

பல்லக்கி லேறிவந்து பள்ளியறை புகுந்து
சொல்லுக் கடங்காத துரோகமுற்று ருன்தேவர்

இரணியனைக் கொல்ல இசைந்ததொரு தூண்மீதில்
நரசிங்க வேஷமதாய் நலிந்தனர்கா ணுன்தேவர்

ஆமைமீன் பன்றி அதன்வடிவு தானெடுத்துப்
பூமி தனிலுழன்று புரண்டனர்கா ணுன்தேவர்

மோகினியென் றேபாரில் முயன்று வடிவெடுத்து
மேகநிறம்போலே விளங்கினர்கா ணுன்தேவர்

மாடுகன்றுக்காக மலையைக் குடைபிடித்துத்
தேடிவெண்ணெ யானதைத்தான் திருடினர்கா ணுன்தேவர்

உரலிலே கட்டுண் டுடலிலடிகள் பட்டுத்
தெருவீதி யோர்நகைக்கத் திரிந்தனர்கா ணுன்தேவர்

சங்கு ஒருகரமும் சக்கரத்தை ஓர்கரமும்
அங்கமுற வேந்தி அலைந்தனர்கா ணுன்தேவர்

களவுடனே பொய்கள் கபடமிகச் செய்வதற்கு
உளவுமிகச் சொல்லி உவப்பவர்கா ணுன்தேவர்

தப்பறைப் பொய்ச்சாட்சி தரணிமனு வோர்படிக்க
ஒப்புடனே நின்றவர்க்கு உதவுவர்கா ணுன்தேவர்

ஊரா ருடமைதனை உற்றுசை வைப்பதெல்லாம்
நேரானபுத்தியென்று நினைத்தனர்கா ணுன்தேவர்

மனுஷரைத் தேவனென்று வையகத்தி லேதுதிக்க
அனுசரிக்கப் புத்திசொல்லி அமைத்தனர்கா ணுன்தேவர்

என்று மரிகருதாள் இத்தொகையைச் சொல்லிவர
மன்றல்செறி திண்புயத்தான் மன்னெலிவோர் கோபமுற்றுச்

சொல்லுவா னப்போது துடித்திவளைத் தான்பார்த்து
கல்லாத கல்வியெல்லாங் கற்றெங்கே கண்டறிந்தாய்

வில்லாலோ ரம்செய்து மேலிருகிப் பட்டதல்ல
சொல்லாலே அம்பாகத் துளைத்தாயோ வென்மனத்தை

ஆனாலும் பெண்ணே அறிந்தின்னங் கேளுமென்று
மானார் நினைக்கரிய வஞ்சியரே யெங்தேவர்

நானா விதத்தீமை நானிலத்திற் செய்தாரென்று
தானாக யேசுகிறாய் கற்பனைகள் தேவரைநீ

சொல்லுகிறாய் தேவருக்குத் தோன்றியகூ றெல்லவர்க்கும்
எல்லையில்லாப் பூவுலகி லெங்கும் நடப்பதுதான்

பெண்ணாசை யற்றவனார் பேருலகப் பற்றுதலால்
மண்ணாசை யற்றவனார் வையகத்தி லேவழங்கும்

பொன்னாசை யற்றவனார் புறபரஸ்திரீ கமனத்
தன்னாசை யற்றவனார் சாரூப மோட்சமதைக்

கண்டவனார் தீநரகைக் கண்டுபயந் தவ்வழியைக்
கொண்டவனார் வீணாய்க் கொலைவருத்திக் கொள்ளுகிறாய்

தத்துவச் சொரூபமதாய்த் தான்வணங்கு மீசுரனை
உற்றறிந்து காண்பதற்கு உன்னா லியன்றிடுமோ

கண்டாலும் நல்வழியைக் காசினியின் மக்களெல்லாம்
கொண்டியற்ற வல்லவரோ கூடாத காரியந்தான்

ஆனதினாற் பெண்ணரசே அம்புவியி லுள்ளளவும்
மானமதை யெண்ணி மதிப்புள்ள காட்சிபெற்றுச்

சுகசெல்வத் தோடிருந்து சுகித்துடலைப் பூஷணித்துச்
செகமகிழக் கீர்த்திகொண்டு தேனுலகில் வாழ்தல்முறை

செத்தபின்பு கண்டவனார் செல்வசுக போகமதை
உற்றறிந்து பாராமல் ஓதுகிறாய் வேதவிதி

என்றுமன்னன் சொல்லிடவே ஏந்திழையங் கேதுரைப்பாள்
மன்றலமர் திண்புயனும் மன்னவனே கேட்டருளும்

தத்துவ சொரூபமென்ற தாற்பதியே யுன்மனத்தில்
சற்றுமதி யில்லாமல் சாற்றுகிறீர் பீற்றலதாய்

தொண்ணூற்று றென்றுரைக்குந் தோற்றமுங்கள் தத்துவத்
கண்ணுற்றுச் சோதி கலந்திருக்கு மீசுரனைச் [தில்

சொல்லவினிக் கேளரசே துலங்குமுங்கள் தத்துவத்தில்
எல்லா மறிந்துணர்வீர் இணையில்லா ஈசுரனைக்

கண்டறிவீர் மெய்ஞ்ஞானக் கர்த்த னசரீரியனைக்
கொண்டறிவீ ரென்றுரைக்கக் கொற்றவனுந் த்த்துவத்தை

விண்டுநீ சொல்லெனவே மெல்லியரைத் தான்கேட்க
பண்டு ரகம்போலப் பகரலுற்றாள் மாதவத்தாள்

தொண்ணூற்று றென்றிணங்கிச் சொல்லுகிறேன் தத்துவங்கள்
மண்ணு லுருவெடுத்த மனுஷருட லானதுதான்

அளவு தொண்ணூற் ருறுவிரல் அணிநீள மெண்சாணும்
உளபருமம் நாற்சாணு முள்ளமயி ரானதுவும்

மூன்று அரைகோடி முதிர்நாடி பின்னரம்பு
தோன்றுமெண்ப தாயிரமும் துடித்தகுட லானதுவும்

முப்பத்தி ரெண்டுமுழும் முன்னுபன் னிறுசந்து
செப்புகின்ற பேரெலும்பு திறமான வெண்பதுடன்

எட்டுப்பல மீரல் ஈரிரண்டு நாழிரத்தம்
முட்டுமாங் ஷம்பலந்தான் முன்னூற் றிருபதுடன்

உழக்குபித்தம் ஆழாக்கு உள்ளவலு சேத்துமமும்
முழக்குகின்ற தித்தனையும் முற்றுடலிலே செழித்து

ஒன்பதுவாசலுடன் உள்ள பொறிகள் பத்தும்
தென்புலன் பத்துச் செறியா தாரமாறு

மண்டல மூன்று வளர்நாடி பத்துடனே
விண்டகலும் வாய்வுபத்து மேவிநின்ற தாறேழும்

விகாரமெட்டுக் கோசமைந்து விரிவாங்குணமூன்று
வகார வவஸ்தைதஐந்து மலிரணம் நான்குடனே

மல்மூன்று டன்நோய் வால்மூன்று தத்துவங்கள்
நிலையில்லா திந்தவுடல் நிமிஷத் தழியுமென்றும்

கணக்கறியத் தத்துவங்கள் கட்டினதை வேதமென்றும்
இணக்கமுள்ள சாஸ்த்ரமென்றும் இதில்தேவர் வாதமென்றும்

தத்துவக்கியானமென்றும் தண்டுறு பிரம்மவிஷ்ணு
ருத்திர மகேசுரனும் உலவுஞ் சதாசிவனும்

நிரைத்த சொரூபமென்று நிலைத்த பஞ்சாட்சரமாய்
உரைத்த எழுத்துவித்தாய் உகரத்தில் வேரோடி

அவ்வெழுத்திலே முளைத்து ஐந்துகப்பா லவ்வெழுத்து
வவ்வாகப் பூத்ததென்று வான்புவனம் பன்னுலும்

காய்த்ததென்று மிவ்விதமே கழறிமனுவோரை
ஏய்த்திருகண் தான்குருடாய் இருப்பதுவுங் கண்டுணராய்

என்னென்று சொல்வேனுன் ஏந்தல் சிகாமணியே
அன்னவையுள் நாதன் அமருவதை யார்அறிவார்

தோலுமெலும்புந் தொடுத்த சடலந்தனிலே
ஞாலமதிற் ருனடங்கா நாதனிருப்பாரோ

நரம்பிரல் பிச்சுக்குடல் நாடு சடலந்தனிலே
வரம்பில்லா நீதிநிறை வஸ்து மிருப்பதுவோ

நீர்நெருப்புக் காற்று நிறைந்த பஞ்சபூதியத்தைச்
சீர்சிறந்த விண்ணுன தேவனெனவுந் தகுமோ

ஆதியந்த மில்லாத அனுதி கர்த்தனுங்கடவுள்
நீதி நிறைஞான நிறைந்த தனிமுதலாய்

நின்று சருவேசுரனுர் நெறிமுறைக ளானவெல்லாம்
ஒன்றுபடச் சொன்னதைநீர் உற்றறிந்தீர் முன்தானே

நன்றுபடக் கேளுமின்னம் நாதாந்தப் பேரொளியை
இன்றுரைக்கக் கேளினிதாய் ஏந்தல் சிரோமணியே

ஆறுலட்சண முடையோன் அளவற்ற நீதிதயை
கூறுபா டானவெல்லாங் கொண்டதிரு மெய்க்கடவுள்

அளவில்லா நற்கிருபை ஆதியந்த மில்லாதோன்
அளவில்லா வல்லமைசேர் அண்ணல் சருவேசுரனுர்

அளவில்லா நன்மைநிறை ஆதியிற்ரு னுனபிரான்
அளவில்லா நல்லிரக்க மானதயைக் கடவுள்

இப்படிக்கொத்த இணையில்லா மெய்ப் பரத்தை
எப்படித்தா னென்னுளும் ஏற்றி யுமக்குரைப்பேன்

சாகரமு மற்றுஞ் சராசரமு மன்னுயிரும்
லோகமெல்லா வுயிரும் ஓர்நொடியி லேயியற்றிப்

படைத்தோன் றனையறிந்து பாரில் வணங்காதோர்
சடத்துடனே நிரகைச் சார்வார்கள் மன்னவனே

இந்தடைவாய்ப் பைந்தொடியும் எடுத்துரைக்கக் கேட்டுமன்னன்
சிந்தை கலங்கித் திடுக்கிட் டிருவிழியும்

பொறிபறக்கக் கண்சிவந்து பொங்கிவெகு நாணமதாய்
வெறி கொண்டெழுந்து வெடுவெடென்று மெய்நடுங்கி

ஆர்த்து முழங்கி அமர்புலி போலேசீறி
வேர்த்து நறநறென வெண்பற் கடித்துரைப்பான்

என்சமூகத் தேயிருக்கும் என்னருமை யூகிகளே
அன்புள்ள வித்தைகற்று ஆர்ப்பரிப்பாய்ப் பேசுகின்ருள்

தர்க்கந் தனக்கெதிராய்த் தானின்று சொல்பவர்கள்
வர்க்கமெனத் தப்பாமல் வந்து படித்தவள்போல்

பேசுகிருளையையோ பேதமறி யாதிவளை
நேசித்தேன் வீணுச்சே நீலிகொடுஞ் சூரியிவள்

அரகரா வுந்தன் அபய மபயமென்று
இருதாடை யிலடித்து எனதுகுலத் தேவர்களே

பொறுத்தருளுங் குற்றமென்று பூவேந்த ஞெலிவோர்
வெறுத்தான் மரிகருதை வெஞ்சினத்தை யுள்ளொளித்து

விருத்தம்.

கொற்றவனெலிவோர் மிகவகம்வெகுண்டு
கொடும்வினை நிகழ்த்திழிவாகப்
பற்றுதலுடனே அகத்தினிலெதிர்த்துப்
பகரொணுத் தர்க்கமேபுரிந்து
வெற்றிகொண்டவள்போல் நிற்கிருளெதிரே
வெஞ்சிறைவிலங்கி லிட்டிவளைச்
சுற்றுமேகாவல் வைத்திவள்மடியாச்
சோர்ந்திடச் செய்யுமென்றுரைத்தான்

மரிகருதாளை மறியலில் வைத்தலும் மனவுறுதியும்.

அம்மானை.

மகுட முடிதரித்த மன்ன னெலிவோரும்
வெகு கடினமான விசாரம் படைத்தவனுய்

வேற்று மனங்கொண்டு வெந்துமனம் நொந்துருகிச்
சீற்றமுகங் கொண்டு சிறிச் சினப்புலிபோல்

ஆற்றமுடியாத அகங்காரங் கொண்டுமன்னன்
மாற்றலரைத் தானழைத்து வஞ்சியிவ ளைக்கொடுபோய்

இருட்சிறைச் சாலேதனில் இட்டுவிலங் கைப்பூட்டி
வெருட்டி வதைசெய்து விடாமலிவ ளைச்சூழ்ந்து

காவல்வைத்துக் காத்திருங்கள் கன்னி மனமடிந்து
தாவியவென் சொற்பேச்சைத் தான்கேட்பா ளென்றுசொல்லிச்

கட்டளை தா னிட்டுக் கேவினு னரண்மனைக்குத்
திட்டமுடனே யெழுந்து செல்லலுற்ருன் மன்னவனும்

மன்ன னரண்மனைக்கு வாகுபெறச் சென்றதன்பின்
அன்னமின்னு ரென்னும் அணிசேர் மரிகருதைப்

புல்லரெனுஞ் சேவகர்தாம் பொங்கியே போய்நெருங்கி
மெல்லியரே உந்தனையும் வேந்தனெலிவோரும்

சிறையிலடைத் திருகால் சிறைவிலங்கைப் பூட்டுமென்றே
அறைந்தார் மடக்கொடியே அஞ்சுகமே வாருமென்னச்

சொன்ன மொழிகேட்டுத் தோகையருஞ் சேவகரோ
டுன்னுஞ் சிறைச்சாலைக் கோகையுடன் போனதற்பின்

பார விலங்கையிரு பாதமதிலே பூட்டி
நேருஞ் சிறையிலிட்டு நீங்காமல் சூழ்ந்திவளைக்

காத்திருந்தார் சேவகருங் கன்னி மரிகருதாள்
தோத்திரங்கள் செய்யவெண்ணிச் சோதியசரீரிதனை

வேண்டல்செய்து கொண்டிருந்த மெய்ம்முறையி னல்லொழுங் [கைத்
தூண்டல்செய் தன்பாகச் சொல்லுகிறே னம்மானை

சகலபொருளும் படைத்த சருவ வியாபகனே
புகலரிய நின்தயைக்கே புகழ்ச்சி புகழ்ச்சியையா

அகல்புவியும்பரமும் அண்டபிண்டமுங் கடந்து
பகலெரியுஞ் சூரியன்போற் பரந்தென்றும் நின்ருேனே

ஞானசொரூபப்பொருளே நன்மைமட்டில் லாக்கடலே
ஈனமிகும் நானடியா ளெந்தனுக்குன் றன்பெலந்தான்

தானுய்ப் பரமாய்த் தனிச்சுயமாய் நின்ருேனே
வானவர்க ளுக்கிறையே மனத்துறுதி தந்தருளும்

தருவீ ரெனக்குநல்ல தயிரியத்தோடே யிருக்கக்
கருவிகள் கொண்டென்னுடலைச் கண்டதுண்டஞ் செய்தாலும்

உரமுடைய நெஞ்சகத்தான் ஓங்கலொலிவோர் கையால்
பெரிதான துன்பமுற்றுப் பேருலகிற் பாடுபட

வரந்தருவீ ரெந்தனுக்கு வஞ்சனெலி வோரைவெல்ல
உரந்தருவீ ரெந்தனுக்கு உறுதிதரும் பாடுபடப்

பரந்தவுல கம்பேயும் பாவமுறுஞ் சீயுடலும்
புரிந்துவரும் பாசமதைப் போக்கிவெல்ல வேந்தனுக்குப்

பத்திவிசுவாசமொடு பகருநம்பிக் கையுடன்
உற்றறிந்த மூன்றுமென துள்ளமதி லேபதிப்பீர்

என்கற்பை யுந்தனுக்கே ஏற்றகா ணிக்கைவைத்தேன்
அன்புடனென் கற்பினுக் கவமானம் வாராமல்

காத்திரங்கி யாளுங் கருணைக்கட லேயுனது
நேத்திரக் கடாக்ஷநிலை நீர்கொண் டெனைப்பாரும்

இத்ததியுன் சித்தமல்லால் என்னலொன் ருகாது
சத்தியநீ திக்கிறைவே சருவாதி காரணனே

என்று மரிகருதாள் ஏகபரனைப் பார்த்து
நின்று தியானமுற்ருள் நீண்டசிறைச் சாலைதனில்

அன்றிரவு போனதன்பின் அண்ண லொலிவோரும்
கன்றிவஞ்ச நெஞ்சகத்தான் கன்னியரைத் தன்னிடத்தில்

அழைத்துவரச் சேவகரை அன்றழைத்து விட்டதன்பின்
செழித்ததவக் கன்னியரைச் சேவகரும் போய்ச்சிறையை

விட்டவர்கள் கூட்டிவந்து மின்னர் சிரோமணியைத்
துட்டனொலி வோரின் தோன்ற நிறுத்திவிட்டார்

வந்தகன்னி மாதவத்தை மன்னனொலிவோர் பார்த்து
உந்தன் சருவேசுரனை உன்னமல் நீ மறந்து

நான்வணங்குந் தேவர்களை நாடிவெகு பத்திகொண்டு
தான்வணங்கா தேயிருந்தால் சற்றுநேரப் பொழுதில்

கண்ட துண்ட மாயுடலைக் கருவிசெறி சக்கரத்தில்
விண்டே சிரசுருள மிக்கவதை செய்திடுவேன்

வாய்மதங்கள் பேசியுநான் வணங்குகின்ற தேவர்களைத்
தீநரகப் பேய்களெனச் செப்புகின்ற நீலியும்நீ

என்னை மணம்புணரா திருந்தா லின்றுமுதல்
உன்னையெங்கள் தேவர்கட்கு உற்றபலியாய்க் கொடுப்பேன்

சொன்னபடி கேளுங் தோகைமயி லேயுனக்கு
என்னென்ன பாக்கியங்க ளெல்லா மிருக்குதுண்மை

ஆடலுண்டு சங்கீதம் ஆனதம்பூர் வீணையுண்டு
பாடலுண்டா மென்கொலுவில் பாக்கியங்கள் மெத்தவுண்டு

என்கொலுவின் பாக்கியத்தை எண்ணமற் பேசுகின்ருய்
பொன்கொண்ட பூமேனிப் பூவை யிளங்கிளியே

என்ருெலிவோர் ரன்றினிதாய் இப்படித்தான் சொன்னதன்பின்
நின்றுகன்னி யச்சமுற்று நேசமுடன் பார்த்துரைப்பாள்

மண்ணுலகும் விண்ணுலகும் வாருதியிற் சூரியனும்
ஒண்மையா யொன்றுமில்லா தொருநொடியி லேபடைத்த

சருவேசுரன் பதத்தைச் சார்ந்து துதிப்பதல்லால்
பிரியே னவரருளைப் பேருலக வாழ்வதனை

நம்பினல் மோட்சமுண்டோ நரகமல்லால் நன்மையில்லை
கும்பி வளர்ப்பதற்குக் கொற்றவனே நின்வாழ்வு

வாழ்வுதனை யெண்ணிநிதம் வாழ்நாளைப் போக்கடித்தோர்
தாழ்வுபட்டுத் தீநரகில் தாழ்ந்தவர்கள் மெத்தவுண்டு

காசினியி லைஸ்வரியர் காரணனைக் கண்டடைதல்
ஊசித் துவாரமதி னுட்புகுதற் கொப்பாமே

ஆகம் பிரியமுற்றே ஆதிசரு வேசுவரர்க்காய்ச்
சாகத் துணிந்தேன் நீர் தானறிவீ ரென்றுரைத்தாள்

அப்போதே சொல்வான் அழற்சினத்தோ டேயொலிவேோர்
இப்படியே சக்கரத்தில் இனியுன்னிடம் பதற்காய்

வைத்தரைப்பேன் சக்கரத்தால் வடிந்துதிரஞ் சிந்திடவே
பிய்த்தெறிந்து போடுதற்குப் பெண்ணணங்கே செய்திடுவேன்

என்றுசொல்லிச் சேவகரை யேந்தலொலிவோ ரழைத்து
அன்றுசிறை செய்திருந்த அரிவையிவளைக் கொடுபோய்ச்

சக்கரத்தில் வைத்தரைக்கச் சாற்றுமுரை கேட்டவர்கள்
அக்கணத்தில் வந்து அரிவையைக் கைப்பற்றினரே

சக்கரத்தில் வைத்தல்.

அம்மானை.

கூட்டி யழைத்துபோய்க் கொடுமைசெய்யுஞ் சக்கரத்தில்
நீட்டிட மாதவத்தாள் நெற்றிதனிலே சிலுவை

அடையாளமே வரைந்து ஆற்றரிய சக்கரத்தில்
உடையோனை நெஞ்சில்வைத்து உட்புகுந்தாள் மாதவத்தாள்

சக்கரத்தில் சேவகருந் தையலரை வைத்தரைக்க
மிக்கதசைகள் பிய்ந்து மேலுதிர மோடிடவே

நின்ருள் மரிகருதாள் நிட்டூரச் சக்கரத்தில்
குன்ருமல் வாதையெல்லாங் கூடி வருந்திடவே

பூரணசந் தோஷமுடன் பொன்னுலகைத் தானேக்கிச்
சீரணியும் பூங்குழலாள் தேவாதி காரணனை

வேண்டியிரந் தோதிநின்ற விபரமதைத் தேர்ந்தினிதாய்
நீண்டபுவி மானிடரே நேசமுட னேகேளும்

வேண்டுதல்.

முடுகு விருத்தம்.

சத்யமெத் திடுவித்தகாபரி வுற்றசுத்த திரித்துவா
தஞ்சமஞ்சல்செய் விஞ்சவுஞ்சோய செஞ்சரண கதியேபெறச்
செத்திறக்க வருத்துசக்கர மெத்தவுற்று வதைக்கினும்
சிந்தைநொந்து மலிந்தசிந்தையி லெந்தனுருயிர் நாளுமே

இத்தரைத்து யருற்றுமேகிலே பெற்றுநித்த முறுந்தினும்
இங்குமங்கி புறங்கிவெம்பிய நம்புபாதகி பாதுநீ
முத்திரக்க முருத்துவைத்திடு தத்துவத்தை யளித்திடும்
முந்துமெந்தை யுவந்துதந்திட வந்தநாயக யேசுவே.

வேண்டுதல் தோனுபத்து.

கருணைவாருதி பரமசோபன கடவுளே சருவேசுவரா
கருதியுனதருள் விரதமுடியவே கமலபதசர ணருளுவாய்
கிரணசுடரொளிர் பரமபதிபெற எனதுமனதினி லுறுதியாய்க்
கிருபைபுரியுறு சிறுமியடியவள் கெடுபடாது மதடிமையாய்த்
தரணிதனிலுறு கொடியர்வினையினல் சதைகள், பொடிபடுவரை
தமருமருகினி லுளருமுருகவே தற்பராவுய ரற்புதா
திரணமதிலுயர் கருணையருள்கொடு ஒலிவோரிடுபழி யுடலையேயி
செடுயுமெனதுட லுயிருமுமதடி சேரவருளுமிந் நேரமே [னும்

வெறியரிடுகொடுகடியவாதையில்முண்டமாய்ச்சதைதுண்டமாய்
விழினுமெனதுட லழியினுமழல் மேவிடாதுமா தாவலாய்ப்
பிரியமொடுவா வடிபாருகுறப் பெலனையருள் தனிமுதல்வா
பெற்றிமுற்றியே வெற்றியாகவே வுற்றசுத்தமத்துடன்
அறிவுநெறியிவ் வரசனிடமட ரரியபிழை பொறுமண்ணலே
அன்பரடி தொழுசிலுவையதி லிறந்தாண்டவா யெனைமீண்ட
கிருபைசெய்தெளியானை யாட்கொளு கிரணசோபிதகடவுளே[வா
கீர்த்திவானவர் தோத்திரம்புரி காத்ரமேவிடு கர்த்தனே

கெஞ்சவேயுல கஞ்சவேயுடல் மிஞ்சுபேய்களு மஞ்சவே
கிரணவெளியெனு மரணளித்தென்றன் மரணவேளையிலருளு
அஞ்சலஞ்சலுன் தஞ்சமேகதி ஆதியேபரஞ் சோதியே [வாய்
அமுதகலையெனும் பரமசோதியே ஆண்டவா தயைபூண்டவா
தஞ்சமாகவெனக் கிரங்கியேசதி யரிடுகொடும் வினையதில்
தவறியென்மெய் தயங்கிடாமலே தாதையேயருள் நீதியே
மிஞ்சுவான்பிறை மஞ்சுலாவிய வேதனே சுருதிபோதனே
விமலனேயென தமலனே சருவேசனே திரு யேசுவே.

அம்மானை.

இந்தடைவாய்ச் சக்கரத்தில் இணையில்லா வாதையுற்று
முந்து மரிகருதாள் முன்னவனை வேண்டல்செய்து

கொண்டிருக்கு மப்பொழுது கோமானுலிவோரும்
அண்டி நேசங்காட்ட அவனினை விலேயெழுந்து

சேவகரைத் தானழைத்துச் செப்புகிரு னிப்பவும்நீர்
பூவையரைச் சக்கரத்தால் போக்கி யெனதருகில்

புக்கவழையு மெனப் புல்லரெனுஞ் சேவகரும்
சிக்கெனவே சக்கரத்தால் செல்வி மரிகருதை

இறக்கி யுனைப்புவியா ளேந்தல் வரவழைத்தார்
நரைக்குழல் சேர்கன்னியரே நரபதிதன் சொல்லதனைக்

கேட்டா லவரருகில் கீர்த்திபெற்று ராக்கினியாய்த்
தேட்டமுடன் வாழ்ந்திருப்பாய் செல்வியரே-யுந்தனுக்கு

இந்தமதி வந்ததென்ன ஏந்தலெழில் ஆசனமுன்
வந்திடென வேவீரர் மாது மரிகருதைக்

கொண்டுவந்தார் மன்னவனுங் கோதையரைப் பார்த்துநின்று
வண்டிநீ யென்பேச்சை மறுத்ததினு லிக்கேடு

வந்தடுத்து துந்தனுக்கு மாறுபட மேனியெல்லாம்
பிய்ந்துதிரம் ஆருய்ப் பிரளச் சதைதெரிக்க

ஆச்சுதல்லோ வீணுய் அநியாயக் காரியும்நீ
பேச்சுரையைக் கேட்டுப் பிரபலமா யென்னையுந்தான்

கலியாணஞ் செய்திருந்தால் காரிகையே யிக்கொடிய
நலிவான ஆக்கினைகள் நாடிவர மாட்டாது

என்றுரைக்கச் சொல்வாள் இனிய மரிகருதாள்
நன்றியற்ற மன்னவனே நானுரைக்க வேகேளும்

இன்னும் வலுவாய்நீ என்னுடலைப் பின்னமதாய்ச்
சின்னமிகச் செய்தாலும் சித்ரவதை யாகவும்நீ

கண்டதுண்ட மாக்கிடினுங் காசினியெல்லாம் நகைக்க
விண்டே சிரசுருள மேவியென்னைச் செய்திடினும்

நின்சொற் கிணங்கவும்நான் நீதியுண்டோ வுன்தேவர்
தன்சொற் கிணங்கியதைத் தான்துதிக்க வுந்தகுமோ

சத்திய சொரூபியெனும் சருவே சனைமறந்துன்
புத்திதனைக் கேட்பேனே பொங்கியெரி தீநரகில்

கூளியெனுந் தேவர்களைக் கும்பிடவே நித்தமெனை
ஆளும் பரம்பொருளை ஆசரிக்காம லுந்தன்

எத்துமொழி கேட்பேனோ என்னமொழி பேசுகிறாய்
செத்தொழிய உட்டுணிந்தேன் சீரரசே யென்றுரைத்தாள்

உரைத்த மொழிகேட்டு ஒலிவோருள் ளம்பதைக்கப்
பெருத்த பழிகாரியிவள் பெண்நீலி யென்றுமுன்னோர்

சொன்னது மெய்யானதினால் சூழ்ந்தவலிச் சேவகரே
கன்னி மனமுரண்டைக் கண்டறிவோ மென்றவனை

தாவிக்கசை மாறுகொண்டு சதைதெறிக்கச் சோர்ந்துவிழ
மேவிப் பிரம்புகொண்டு மெல்லியர்மேல் வீசுமென்றான்

வாருங் கசைகளொடு வன்பிரம்பு மாறுகொண்டு
பாரச் சினமிகுத்துப் பதைபதைக்கவே யடித்து

வேறு ருவங்கொண்டு மெலிந்து சலித்தயா
மாறிக் கையாலே வலுவாயடித்த பின்னும்

பிடித்திவளைக் கீறிடுங்கள் பித்தம் பிடித்தவளை
அடித்திடுங்கள் கூர்மையுள்ள அடரிருப்புச் சீப்பாலே

என்றொலிவோர் கோபமதாய் இட்டகொடுந் தீர்வையதை
ஒன்றுவய வீரருங்கேட் டோதிமம்போ லேயிலங்கும்

மங்கை மரிகருதை வஞ்சரெனுஞ் சேவகர்தாம்
சங்கைகெடவே யிகழ்ந்து தள்ளியே துள்ளிவிழ

அடிமே லடியடித்தார் அண்ணலொலி வோர்பார்க்க
இடிமே லிடியிடித்தார் இரத்தமெல்லாங் கொப்பளிக்க

துடித்து விழமேனி துவளச் சதைபறக்க
அடித்தார் கசைகள்கொண்டு அன்றொலிவோர் தான்பார்க்க

அடித்திரத்த மோடுகின்ற அங்கமெல்லாஞ் சீப்பாலே
தொடுத்திரத்த மாகுகின்றார் சோரியுட னேநரம்பும்

தோலும்மறந் தேசதையுந் துண்டுதுண்டாய்த் தொங்கிடவே
சாலவே சீப்பாலே தையல் சடலமெல்லாம்

வேறுபடக் கீறுகின்ற வேளையதில் வேண்டல்செய்து
கூறுகின்றதெல்லாங் குணமுடனே கேட்டருளும்

என்பாவத் துக்காக எனைப்படைத்த தேவேநீர்
துன்பமுற வேயுலகில் சூதர்கையில் சிக்கிவெகு

நிந்தைகளுக் குள்ளாக்கி நின்னுடலில் சோரிசிந்த
நொந்துகன வாதையுற்றீர் நுவலுந் திருத்தோளிற்

சிலுவை தனைச்சுமந்தீர் சிறியாள் பவந்துடைக்க
வலுகாய மைந்துடனே மாண்டெழுந்தீர் நானடியாள்

இந்தத்துயர் பொறுக்கா தேயிருந்தா லும்முடைய
பந்திவிருந் தென்றும் பரலோக மோக்ஷமதை

எப்படித்தான் நான்சுகிப்பேன் எம்பிரா னேயெனக்கு
வெப்பமுள்ள மன்னனிடும் வெகுகடின ஆக்கினையை

தப்பறவே நான்சகிக்கத் தாரீர் மனத்துறுதி
கற்பழியா தேயிருக்கக் கார்த்தருளுங் கர்த்தாவே

என்றிரந்து வேண்டுகின்ற ஏந்திழைமுன் மன்னவனும்
கன்றிமுகங் குன்றிநின்று கடுஞ்சினத்தோ டேயுரைப்பான்

என்னடிபிள் ளாயுனக்கு ஏற்றுப்போல் பேசுகிறாய்
மன்னனென்று மென்னை மதிக்காமற் றூற்றுகின்றாய்

பொன்மேனி யாயிருந்த பூவையேயுன் மேனியெல்லாம்
சின்மேனி யாக்கிவெகு செங்குறுதி ஆறோடப்

புண்படுத்திக் கொண்டாயே பூண்டபிடி வாதமதால்
கண்கொண் டுனைப்பார்க்கக் கரந்துதையோ வென்மனது

நிஷ்டூரி பொல்லாத நீலிகொடுஞ் சூரியென்று
வட்டக் கலையதனல் மறைத்துமன்னன் தன்முகத்தை

நன்னயத்தைக் காட்டி நவிலலுற்றான் மன்னவனும்
உன்னுடைய தேவர்களை உற்றபரஞ் சோதியென்றாய்

என்னுடைய தேவர்களை எரிநரகப் பேய்களென்றாய்
சொன்ன மொழிகளினல் தோகையேயான் கோபமுற்றேன்

ஆனதினு லிக்கொடிய ஆக்கினைக ளானவெல்லாம்
மானே யுனக்கு வரலாச்சு தென்றுசொல்லித்

தன்மனையில் வீற்றிருக்குந் தாதிபல பேர்களைத்தான்
மன்னனழைத் தேயிவளும் மயங்கித் தயங்குகின்றாள்

கன்னிமின்னாள் தன்மனது கலங்கா தெனக்கிணங்க
இன்னிலமேற்புத்திசொல்லும் என்றுரைலிவோர் தானுரைத்தான்

தாதியர் புத்திகூறல்.

அம்மானை.

தாதியர்கள் கூட்டமதாய்த் தையல் மரிகருதை
மாதயவாய்ப் புத்திசொல்ல வந்துநின்றங் கேதுரைப்பார்

வச்சிரமே நல்ல மரகதமே மாவயிரக்
கச்சணியுங் கோதையரே கன்னியரே நாங்கள்சொன்ன

புத்திதனைக் கேளும் புகழ்சேரும் பொற்கொடியே
சித்திரரூ பக்குயிலே தேன்மொழியே மான்விழியே

பொன்னிலங்கு முன்னுடலைப் புண்படுத்த வேண்டாம்நீ
நன்னலங்கள் செய்வதற்கு நாங்கள்சொல்லும் புத்தியைக்கேள்

வயிரமுற்ற உன்றனுடல் வாதைபடக் காரியமேன்
துயரமுற்றுன் னாகமதைத் துண்டகண்டம் பண்ணுவதேன்

விரதம் பிடிப்பதென்ன வீணில்நீ சாவதென்ன
உறுதிகொண்டு கற்பினுக்காய் உன்னுடலை மாய்ப்பதென்ன

வடுக்கள் மறுவில்லாத வளர்ந்ததிரு மேனியெல்லாம்
நடுக்கமுறப் புண்கள்பட்டு நலிந்தே மெலிவதென்ன

கற்புடமை காக்கவென்று காரிகையே நீநினைத்து
அற்புதமா முன்னுடலை அநியாயம் பண்ணுகிறாய்

தவத்துநெறிக் கற்பணிந்து தாரணியிற் சாவதென்ன
அவத்தநினை வெண்ணுகிறாய் அரசனொலி வோருனக்கு

உரைத்தமொழி யைக்கேளும் உன்னுயிரை மாய்க்காதே
கருத்திலுன்னு முன்னினைவைக் காரிகையே விட்டுவிட்டு

எங்கலொலி வோராம் இராசாதி ராசனுடன்
மங்கையரே நீகூடி மகிழ்வாக வாழ்ந்திடுவாய்

விண்ணுலக மோட்சமென்ற விருப்பை விட்டுவிட்டு
மண்ணுலகி லேயிருந்து வாழ்வதுவே நல்லசுகம்

யாருனக்குச் சொன்னபுத்தி அரசனொலி வோருடனே
வீரமனங் கொள்ளாமல் விரைந்து மணம்புணரும்

தன்னாக மந்தபசு தானுனக்கேன் பெண்ணரசே
என்ன நினைவுகொண்டு இவ்வேஷ மாயுடலைப்

புண்ணாக்க வேதுணிந்தாய் பூவையரே நீமுரண்டு
பண்ணாதே யுன்குறுதி பாருலகிற் சிந்தாதே

சரீரந் தனையொறுத்துத் தபசுபண்ணக் காரணமேன்
வரிசைநெறி வேந்துடனே வாழ்ந்து சுகித்திருப்பாய்

பொன்னுலக மோட்சமதைப் பூதலத்தில் கண்டவரார்
இன்னிலத்தில் வாழ்வுதனை எல்லோருங் கண்டதுண்டு

வஞ்சகநிஷ் டூரமெனும் மாய குருக்களுன்னைப்
பிஞ்சுவிழவே சதைகள் பிதற்றுகின்ற புத்திதனைக்

கேட்டதினா லிப்பாடு கிடைத்ததிந்தப் புத்தியெல்லாம்
தேட்டமுற விட்டுவிட்டுத் தெரிவையரே உற்றுணர்வாய்

ஆகாத புத்தியிது யாருனக்குச் சொன்னவர்கள்
சாகாத சாவுனக்குச் சாகவுந்தான் நீதியுண்டோ

நரகமதும் மோட்சமதும் நானிலத்திற் கண்டவரார்
துரோகமுரு முன்குருக்கள் சொன்னமொழி யைக்கேட்டு

மெய்யென்று நம்பியிப்போ வீணாக வுன்னுடலில்
ஐயோ சதைதெரிக்க அடிபடவுங் காரியமேன்

பூரண கன்னிமின்னே பூண்டபிடி வாதமற்றுப்
பேரணிசேர் மன்னனுடன் பெருமையுடனேயிருப்பாய்

யானைபடை சேனையுண்டு அந்தியோக் கியாநகரின்
தானைபெருஞ் செல்வமுண்டு தார்பதியின் சொற்கிணங்கில்

உன்கையில் தானடங்கி உன்வார்த்தை யாவருந்தான்
இன்பமுடன் கேட்டிருக்க ஏந்தல்செய்வர் தப்பாது

சாந்துசவ் வாதுபன்னீர் சந்தனமுங் குங்குமமும்
போந்த கலவைகளும் புனுகுசட்ட மானவெல்லாம்

கலந்தணிந்து முன்னுடலில் கன்னியரே மன்னனுடன்
அலர்ந்தசெம்பொற் கட்டிலிலே அங்கிருந்து வாழ்ந்திருப்பாய்

மல்லிகை யுமுல்லை மணங்கமழு மெத்தையின்மேல்
நல்லசம்போ கத்துடனே நாரியரே வாழ்ந்திருப்பாய்

எத்தனை யின்பமதாய் ஏந்திழை மாறுங்கூடி
இத்தனை புத்திகளு மெடுத்துரைக்க நீமகளே

சற்று மனதிரங்கித் தளிர்வாய்த் திறவாமல்
உற்ற மவுனமதா யுன்னலென்னே நன்மகளே

என்றுரைக்கத் தாதியர்கள் இனிய மரிகருதாள்
வென்றி மறுமொழிதான் விள்ளலுற்றாள் உள்ளமெல்லாம்

அறிவுசற்று மில்லாத அநியாயக் காரிகளே
நெறிகள் சற்றுமில்லாத நீலிப்ப சாசுகளே

உங்கள் புத்தியெந்தனுக்கு ஒருக்காலு மொவ்வாது
மங்கியெழுந் தீநரகில் வாழும்ப சாசுகளே

கற்பழிக்கப் புத்திசொல்லும் கசடத் துரோகிகளே
தற்பரனுக் கேற்காத தாதிப் பசப்பிகளே

மண்ணுலக வாழ்வை வகித்த மடையர்களே
விண்ணுலக மோட்சமதை விரும்பாத மூடர்களே

இந்தவுல கந்தனிலே இருந்துபல நாட்சுகித்து
மந்தமுறும் புத்திகொண்டு மருளடைந்த பித்தர்களே

உங்க ளுடலழிந்து ஒருநொடியிற் சீவனுந்தான்
வெங்கொடிய நீரகில் வேகுமென்று கண்டறிவீர்

பொய்களை விஞேடுகொலை புத்தியென்று தான்விரும்பிச்
செய்கின்ற பாதகரே நீரகி லேவிழுவீர்

விண்ணுசை தேடாத விரகக் குணத்தோரே
பெண்ணுசை மண்ணுசை பேருலகப் பொன்னுசை

கொண்டுமதி கெட்டவரே குருடர்களாய் நீங்களெல்லாம்
மண்டியெழுந் நீரகில் மாண்டுயிரைத் தான்கொடுப்பீர்

மண்ணுலகந் தான்முடிந்தால் வானவர்கள் கோனுன
அண்ணல் சருவேசுவரனுர் அரியநடுத் தீர்வையிலே

என்னையு முங்களையும் எதிரெதிராய் தானிருத்தி
உன்னிக் கணக்குரைப்பார் ஒருத்தர்தப்பிப் போகறியார்

தர்க்க மெடுத்துரைக்கத் தைரியங்க ளுண்டோசொல்
வெட்கமுற்று நீங்களப்போ வேறே நிறப்பிழையாய்

நின்றிடுவீ ருங்களுடை நிஷ்டூரப் பேய்களெல்லாம்
ஒன்றுபட உங்களைத்தான் ஒக்கவே தான் சூழ்ந்துகொண்டு

கணக்குரைக்கு மவ்வேளை கடவுள் சருவேசுவரனுர்
இணக்கமற வெங்களுக்கு இப்புவியிற் பூசைபண்ணி

வந்தவர்க ளேநீங்கள் வாருங்கள் நீரகில்
அந்தமில்லாத் நீரகை அடையவுங்கள் பங்கலவோ

என்றுஉங்கள் தேவர்கள்தான் எல்லோருஞ் சொல்வார்கள்
ஒன்றுபடத் நீரகில் உங்களைத்தான் தள்ளுவார்கள்

அப்போ தறிவீர்கள் ஆனதொரு தேவர்களை
இப்போது புத்தியெனக் கெண்ணுமற் சொல்லுகிறீர்

நட்டமிட்ட தேவரென்று நானிலத்தி லேநீங்கள்
கட்டினீர் கோபுரங்கள் கனமாகத் தேருடனே

நிஷ்டைநெறி யானதெல்லாம் நீள்தபசு புண்ணியமும்
இஷ்டமுடன் கண்டறிவீர் ஏகன்நடுத் தீர்வையிலே

பில்லியாய் மோகினியாய்ப் பேருருக்கொள் தேவர்களை
வல்லநடுத் தீர்வையிலே வந்திருக்கக் கண்டிடுவீர்

வெறிபயித்தி யங்கொண்ட வீணுட்டப் பாதகரே
நெறியற்ற நீதிகொண்ட நிலையில்லாப் பாதகரே

சத்தியவே தத்துரோகச் சண்டாளப் பாதகரே
எத்தனை துர்ப்புத்திகளை எண்ணுமற் சொல்லுகிறீர்

யாரென்றெனை நீர் அதட்டிப் பகட்டுகிறீர்
சீர்கொண்ட வேதன் திருமகள்யான் கண்டறிவீர்

சர்வசங் காரநடுத் தான்கேட்கும் நாயகர்க்காய்த்
துறவுகொண்டு பாடுபட்டுச் சோரியையான் சிந்திடுவேன்

உன்னிச்ச கலப்பொரு ளொருநொடியி லாக்குபிரான்
என்னைப்பர மப்பதியில் ஏற்றி முடிகொடுப்பார்

என்று மரிகருதாள் எதிர்நின்ற தாதிகள்முன்
நின்றுதர்க்க மேபுரிந்த நீதிமுறை யானவெல்லாம்

தாதிகளுங் கேட்டுச் சலித்துமன வெட்கமுற்றுத்
தீதனெலி வோர்க்குரைப்பார் தேர்வேந்தே நாங்கள்சொன்ன

புத்தியாற் றிற்கரைத்த புளிபோல ஆச்சுதையா
மெத்தவே நீதிமுறை விபரமெல்லாஞ் சொல்லுகிருள்

வித்தாரக் கள்ளியிவள் மெல்லியிவள் மாநீலி
கற்றவித்தை பேசுகிருள் காவலனே என்றுசொல்லத்

தாங்கரிய கோபமுற்றுத் தார்பதிக்கு மிஞ்சுமிவள்
ஆங்கொடிய நீலி அழிந்தொழியக் காலமின்றே

வந்தடுத்த தாளிவளும் வைராக்கி யம்பிடித்தாள்
எந்தவிதஞ் செய்வேனென் றேந்தல் மனமடிந்து

சிந்தை யுசாவித் தெளியுமுன்னர்ப் பைந்தொடியும்
நிந்தனையாய் மன்னவன்முன் நிகழ்த்து மொழிகேளீர்

நித்தமுமக் கேன்காணும் நிருபனே யிந்தமதி
பித்தம் பிடித்தலைந்த பேய்நாய்போ லேநினைவேன்

சங்கைகெட்ட பாதகனே சண்டாளா வென்மீதில்
சிங்கமுகங் காட்டுகிருய் சினப்புலிபோ லேநீயும்

மண்டியெழுந் துன்னுடைய வயிறுபசி கொண்டிருந்தால்
கண்டதுண்ட மாயறுத்துக் கடும்பசியை ஆற்றிடுவாய்

தின்னவுந்தான் கூடாது தீதுசெய்ய வும்மாட்டாய்
என்னதா னென்சடத்தை எண்ணும லாசைவைத்தாய்

நரம்பெலும் பைப்பூட்டி தசையாடத் தோல்போர்த்த
குரம்பையிதென் றெண்ணுமல் கொண்டாயோ ஆசையென்மேல்

ஒன்பது வாசலுடன் ஊண்வழிந் தேயொழுகும்
சென்மமிதென் றெண்ணுமல் தேடுவையோ ஆசையென்மேல்

மலம்பீளை சீழ்நாற்றம் மன்னுஞ் சடந்தனில்நீ
நலமான விச்சைகொண்டு நாடுவதேன் மன்னவனே

வீணாசை கொண்டு மெலிவானே னுன்னுடைய
தோணாத புத்தியல்லோ தோன்றலே நீநினைத்தாய்

என்றுகன்னி சொல்லிடவே ஏந்தலொலி வோர்வெகுண்டு
கன்றிமனங் கோபமுற்றுக் கன்னியரைப் பார்த்துரைப்பான்

என் ஆண்மைச் செங்கோற்கு எதிரொருவ ரில்லாது
மன்னுண்மை கொண்டிருந்தேன் மாற்றலரென் பேர்கேட்டால்

சிந்தை கலங்கி திடுக்கிடுவார் மீயுலவும்
செந்துபல பட்சிகளும் தின்னு திரைமுதலாய்

பிறக்குங் குழந்தையெந்தன் பேர்கேட்டா லேபயந்து
கறக்குமுலை யுண்ணாது கன்னிகையே நீயொருத்தி

என்மொழிக்கு வேறு யெதிர்மொழிகள் பேசுகிறாய்
கன்முதலா யென்மொழியாற் கரையும் இரும்புருகும்

உன்மனது சற்றும் உருகா வைரமதாய்ச்
சென்மமெடுத் தேபிறந்தாய் தெரிவையரே தாதியர்கள்

நல்லோர்கள் சொன்னபுத்தி நம்பாம லேநகைத்தாய்
எல்லா மறிந்தவள்போ லெடுத்தெறிந்து பேசிவந்தாய்

பித்தரென்று மெங்களைநீ பேயரென்றும் பேசிவந்தாய்
பற்றுதலா யின்னும் பயமின்றிப் பேசுகிறாய்

ஆகாத கள்ளியிவள் யார்காணுஞ் சேவகரே
வாகா யிவள்பிடித்த வைராக்கி யங்குறைய

இவளைச் சிறையிலடைத் தின்னமொரு ஆக்கினைகள்
நவமாக நான்தேடும் நாள்மட்டு மேசிறையில்

வையுமெனச் சேவகரும் மங்கை மடக்கிளியை
வெய்யசிறைச் சாலைதனில் விட்டடைத்தா ரம்மானை

மரிகருதாளின் வேண்டுதல்.

வெண்ணிலா தரு.

தேவதிரித்துவ மாகியுருக் கொளும் யேசுநாதனே—நித்தம்
தேடியபாதகி மீதருள் கூறுமென் யேசுநாதனே

தஞ்சமுமதரு ளஞ்சலி செய்கிறேன் யேசுநாதனே—இந்தத்
தாருலகத்தவர் சார்பெனக் கில்லையென் யேசுநாதனே

கஷ்டச்சிறையில் கலங்கிமெய் சோருகிறேன் யேசுநாதனே—
நிஷ்டுரஞ்செய்தொலி வோருமடைத்தனன்யேசுநாதனே [என்னை

என்கற்பழிக்கவே எண்ணியே மன்னனும் யேசுநாதனே-இன்னம்
தன்பலத்தா லென்செய்தா லுமுன்பாதுநான் யேசுநாதனே

வன்னியலகையை என்னை வணங்கவே யேசுநாதனே—பொல்லா
மன்ன னுரைக்கிறன் என்னையிரட்சைசெய் யேசுநாதனே

வஞ்சலகை மயக்கத்தில் சிக்காமல் யேசுநாதனே—உந்தன்
வல்லபத்தா லதைவெல்ல அருள்செய்யும் யேசுநாதனே

அன்னையும் தந்தையும் உன்னையல்லாலெவர் யேசுநாதனே—
ஆவிக்கருந்துணை நாயகனுனவென் யேசுநாதனே [எந்தன்

வஞ்சவுலகத்தின் மாய்கையிற் சிக்காமல் யேசுநாதனே—உந்தன்
மகிமை செறிமோட்ச வாழ்வையெனக்கருள் யேசுநாதனே

அம்மானை.

இந்தடைவாய் மங்கையரும் இருண்டசிறைச் சாலைதனில்
தந்தை சருவேசுவரனைத் தான்வேண்டிக் கொண்டிருந்தாள்

சிறையடைத்த வேந்தனென்னுஞ் செல்வ னொலிவோரும்
வெறிகொண்டு மங்கையின்மேல் மேவிவெகு பித்தேறி

அரிவையிவ ளெனையும் ஆகாத்தி யங்கள்பண்ணி
விரகவெள்ள மிஞ்சவைத்து வீணாக வேமடுத்தாள்

பிறைநுதலாள் ஆசையென்னை பேயாக்கி விட்டதென்று
குறைமிகுத்து மங்கையின்மேல் கொடிய விசனமுற்று

அடங்காத் துயரமதை ஆற்ற முடியாமல்
கொடும்பாவி மன்னன் குறித்தொன்றைத் தேடினனும்

தீராக் குறைகளுக்கு தெய்வந் துணையெனவே
ஆராய்ந்து முன்னோர்கள் அன்றுரைத்த சொற்படியே

மங்கை தனையிணக்க வகையொன்று மில்லையென்று
தங்கள்குலத் தேவர்களால் தையலரைக் கைவசமாய்க்

கொள்ளலா மென்றுசொல்லிக்கொற்றவன் றன்கோயிலெல்லாம்
தெள்ளுஞ் சிறப்பாகச் செய்யக் குருக்களுக்கு

மன்னனுரைத் தேயனுப்ப வாழ்குருக்க ளானவர்கள்
உன்னதமாங் கோயிலெல்லாம் ஒழுங்கா யலங்கரித்து

சிவாலய மாலயங்கள் செய்யபல ஆலயமும்
பவாலயங்கள் உள்ளதெல்லாம் பாங்கா யலங்கரித்து

வேந்தற் கறிக்கையிட்டார் மேவிமன்னன் கோயில்களைச்
சேர்ந்தணுகி ஆடுபன்றி செழுங்கோழி மற்றுளதும்

பலியிட்டுப் பூசைபண்ணிப் பிரபலமாய்த் தேவருக்கு
கொலுவைத்துத் தேவரைத்தான் கூவியழைக்க லுற்றான்

அத்தி முகனேயென் அரியின் மருமகனே
சத்தி மகனேநீ தயவென்மேல் வையுமையா

மரிகருதா ளென்னும் மடக்கிளியா ளென்னுடனே
திருமணமே செய்ய அவள் சிந்தைதனைக் கலைப்பீர்

சங்கரனே ஐங்கரனே சதாசிவனே சாம்பவனே
எங்கள்குலத் தேவர்களே யெழுந்திங்கே வந்திடுவீர்

அரவணிந்த மூர்த்தியானே அலகையோ டாடினனே
புரமெரி மகேசுரனே பூதநா தாவாரும்

கங்கை மணவாளா கங்காளா செங்காவி
மங்கையொரு பாகமுற்ற வாமனே வந்துதவும்

சூலகண்ட தேவா சூழ்சுடலை யாடியவா
ஆலவிஷ முண்டவனே ஐம்முகனே வந்துதவும்

அழலாடு கின்றவனே அந்திவண்ண முக்கணனே
கொழுஞ்சுடலை யாடியவா கோதரவே வந்துதவும்

ஓம் நமசிவாயா உயர்சூல பாணியனே
ஆம் நமசிவாயா ஐந்தெழுத்தாய் வந்துதவும்

ஓங்கிரீ சுவாயா ஓம்நமசி வாயாநீ
ஈங்கிரீ சுவாயாநீ எழுந்திங்கே வந்துதவும்

ஆறெழுத்தா யெட்டெழுத்தா யைந்தெழுத்தாய் மூன்றெழுத்
கூறெழுத்தாந் தேவர்களே கூண்டின்று வந்துதவும் [தாய்

விண்டு கடற்றுயின்ற விஷ்ணுவே சங்கரியே
கொண்டல் வண்ணனென் றுறைக்கும் கோவிந்தா வந்துதவும்

அம்பிகையே சாம்பவியே அரியசத்திப் பார்வதியே
நம்பும் பவானீநீ நயந்திங்கே வந்துதவும்

வீரி கௌரி வீறர்சமரி சண்டிகையே
சூரியன் டொளிறெனும் துர்க்கையே வந்துதவும்

பயிரவி தேவி பதுமைசா முண்டிகையே
உயிர்பறிக்கும் கௌமாரி ஓங்காரி வந்துதவும்

என்றுருவிவோர் கூவ எரிநரகத் தேவரங்கே
ஒன்றும் வராதிருக்க ஓங்காரித் தேயுரைப்பான்

எனதுகுலத் தேவர்களே என்மேற் பராமுகமோ
மனதுரிமை கொண்டெனக்கு வாக்கருள வேணுமென்று

தேவர்களை மன்னவனுஞ் சினந்தாக்க மித்தழைப்பான்
மூவர்திரி மூர்த்திகளே முனையழிந்த தேவேந்திரா

கங்கை தனைச்சுமந்த காலகோ லச்சிவனே
பங்க மடைந்தகொடும் பாதகனே வாருமென்று

கதறிய பயமிட்டுக் கடுகிவர வேணுமென்றான்
பதறியே தேவர்களைப் பணிவாகக் கூறலுற்றான்

ஓடி வரவேணும் ஒருவாக்குத் தான்கொடுக்க
வாடிபரா சத்திசித்தி வண்டிசண்டி முண்டிதிரி

சூலி மகமாயி துர்க்கையெனு மூதேவி
வால சரஸ்வதியே வந்தெனக்கு வாக்கருள்வாய்

காளி பிடாரி ரத்தக்காட்டேரி வல்வீரி
கூளி சடாமுனிகாள் கூட்டமுடன் வந்துதவீர்

முப்பத்து முக்கோடி முராரியுடை தேவர்களே
ஒப்புடனே வந்தெனக்கு ஒருவாக்குத் தந்துதவும்
அறுபத்து மூவர்களே ஆழ்வாரென் தேவர்களே
திறமிகுத்து வந்தெனக்குத் திருவாக்குத் தந்துதவும்
என்று தியானமுற்று இணையில்லா மந்திரத்தால்
நின்றுவுரு வேற்றி நினைத்துருகி யேசெபித்தான்

பேய்கள் வருதல்.

அம்மானை.

அன்பத்தோர் அட்சரத்தால் அண்ண லொலிவோரும்
இன்புற்றுப் பூசைசெய்த இனிமைகண்டு பேய்க்கூட்டம்

முன்னின்று வந்தொருபேய் முடிமகுட வேந்தனுக்கு
சொன்ன மொழியைக்கேளும் தூயவரே மாய்கையுடன்

மன்னவனே நீநினைத்த மடக்கொடி மங்கையராங்
கன்னியரை யுந்தனுக்குக் கல்யாணஞ் செய்வதற்கு

உன்னி முடிப்பேனென் றொருவாக் களித்தருளச்
சென்னி தனைவணங்கிச் செய்பூசை யாலதிக

சந்தோஷத் தோடுமன்னன் தன்மனைக்குப் போனதன்பின்
அந்தியென்னு மாலையிருள் ஆய்ந்திரவு மொய்த்ததுவே

அன்றிரவிற் கூளியுந்தான் அரசனிடு மேவலினால்
மன்றியெரி தீநரகில் வாய்பிளந்து போயதுவே

அட்ச லகுசூழ்ச்சம் ஆனதுட னெயெழுந்து
நச்சுவிஷம்போல் வெகுண்டு நங்கையரைத் தான்மருட்ட

ஈனப்ப சாசதுதான் இடும்பனொலி வோர்தனக்காய்
ஞானத் தபசளிக்க நன்மையுள்ள கன்னியரை

வேணுமென் றேநினைத்து வெஞ்சினத்தை யுள்ளொளித்து
தோணவெகு புத்திசொல்லித் தோகைமன தைக்கலைக்க

கண்ணிவைக்க வேணுமென்று கருத்திலெண்ணிப் பேய்களுந்
நண்ணிவெகு யோசனையாய் நாரியர்தன் பாலணுகி [தான்

வந்தவகை யானதைத்தான் மாண்புடையோர் கேட்டருளும்
அந்தமழிந்து கெட்ட அலகையெனுங் கூளிகள்தான்

நீண்ட சடைகள்தொங்க நெருப்பொழுகி யேவடிந்து
கூண்டிருகண் கள்சிவந்து கொதித்தனல் கொப்பளிக்க

உச்சந் தலைபாதம் ஒன்றுபடத் தியெரிய
துர்செவிகள் யானையைப்போல் துர்நாற்ற மேகிளம்ப

வாயும் பொறிபறக்க மரணவிஷ மேசொரிய
தீயுமதின் வழியே சீறிச் சினந்தெரிய

வாரணத்தின் கோம்பதுபோல் வலியபல்லு மத்தகமும்
நேரொத்த நாக்கும் நிறுவித் தரைதுருவ

கொதித்த சுடுமுகமும் கொம்புந் தணல்வீச
உதித்த சடையதுதான் ஓங்கார மேயுதிக்க

பல்லும் நறநறெனப் பகைபழிகள் சூழ்ந்துநிற்க
அல்லும் பகலும் அதர்மமிகத் தான்கொடுக்க

பனைப்போல் கருங்கழுத்தும் பார்மலைபோல் தோள்மார்பும்
நினைத்ததெல்லாங் கைகூட்டும் நீள்குரங்குக் கையதுவும்

கொப்பறையைப் போல்வயிறும் கொடுமைக் கினியதுமாய்
ஒப்பரிய யானைமதத் துள்ளபெரு மதமும்

நீதங் குறைந்து நிலைகலைந்து நேசமற்று
பாதகத்தைச் சூழ்ந்து பணிவிடைக்குத் தானுவந்து

தாளுமதற் கிசைந்து தத்துவமுங் குத்திரமும்
கோளும் கொடுவினையும் குண்டுணியுங் கோபமுமாய்

திரிசூல மோர்கரமும் திகிரியொரு கையுமுற்று
அறிவுநினை வைக்கலைக்க ஆயிழைமார் தன்வலையும்

நாதர் நமக்குரைத்த நாலாரு கற்பனையை
தீதென் றகற்றுதற்குச் சிங்காரக் கண்ணிகளும்

பொய்யான ஆசைகளும் பொல்லாத மாய்கைகளும்
செய்யாத தீவினையும் சேர்குலைந்த மூவினையும்

வைராக்கி யம்பகையும் வஞ்சமுறு நெஞ்சுடனே
செயிராச் சியங்களுக்குச் சிறுவிருது நின்றாத

காய்மகா ரங்கொடுமை கருங்கடல்போல் நின்றிலங்க
மாய்கை நிலைக்கவெகு மண்ணாசைக் கொம்பூத

கோபமுற்றச் சோம்பல் கொடுமைமிகும் வேட்கையுடன்
பாவ வெரிச்சல்களும் பாரப் புகைச்சல்களும்

கட்டாண்மை வாறுகளும் கனமோகத் தின்சுழலும்
துட்டரிடும் வலம்புகளும் துயர்பூண்ட வாதைகளும்

பெருகும் விரகமதும் பேசாத ஊமைகளும்
இருகாது மேசெவிடும் இரண்டுகண்ணு மேகுருடும்

போவதற்குத் தானேற்ற பொல்லாத தீமைகளும்
சாவான பாவமிகும் சூதிரகி லேமூழ்கி

ஆவலுற வன்புவைக்கும் அக்கியா னக்கடிகள்
மேவி யடைந்தவரை வேட்டைமிகச் சூழ்ந்துநிற்கும்

வாய்நாற்றம் புண்ணாற்றம் மானமறு நாற்றமுமாய்
பேய்நாற்றந் தன்னோடே பேணுபவர்க் கக்களிப்புப்

பகிர்ந்து கொடுத்துவந்த பஞ்சமா பாதகப்பேய்
அகந்தை சிதைந்தழுது அதிர்ந்து பகைத்தலறி

நானிழந்த மோட்சமதை நாரடையப் போவார்களோ
ஈனமுறும் நானவரை என்றும் விடுவேனோ

ஆமோ வெனப்பதறி அதிர்ந்து விடுவிடென்று
போவோ மெனத்தியங்கிப் புத்திமருண் டேமாறி

தெறிகெட் டதுகலங்கித் தீப்பறிய வேவிழியில்
வெறிகொண் டதுபோல மெல்லிநல்லாள் தானிருக்கும்

சிறைக்கூட வாசலிலே சென்றுகுரு வேஷமதாய்
நறைக்குழலே நற்றவமே நாதர் மணிவிளக்கே

செகத்து நவமணியே சித்திரரூ பக்கனியே
அகத்தில்வெகு ஞானமுற்று அறிவிலங்கு மென்மகளே

ஒலிவோ ரெனுங்கோமான் உன்னைவெகு வாய்ச்சினந்து
மெலிவாக உன்னுடலை வேற்றுருவாய்ப் பாடுசெய்தான்

அந்த விசேஷமதில் ஆக மிகத்தளர்ந்து
உந்தனுக்குப் புத்திசொல்ல உன்னையிங்கே தேடிவந்தேன்

பொல்லாத மாபாவி புத்திகெட்ட நிஷ்டூரன்
வல்லபெருஞ் சக்கரத்தில் வாதைசெய்தா னேவுனைத்தான்

அடித்தானே சீப்புகளால் அருஞ்சதையைப் பிய்த்தெறிந்து
வடித்தானே மேனியெல்லாம் வாதைபட வென்மகளே

உன்னை ஒலிவோர் உறும்வினைகள் செய்யாமல்
கன்னியரே மன்னன் கடுங்கோப மாறுதற்கு

என்னவகை செய்வோம் யாம் என்மகளே பொன்மகளே
கன்னல்மொழிக் கன்னியரே கண்மணியே காரிகையே

ஒலிவோ ரெனுந்திறையான் ஒக்க மன திளகில்
கலியாணஞ் செய்துகொள்நீ கடுங்கோப மாறிவிடும்

அந்தியோக் கியாநகரில் அன்பாய் நானுன்றனுக்குத்
தந்துபதே சங்கள்செய்த தவறில்லா புத்தியைத்தான்

விட்டுவிடச் சொன்னாலும் விட்டுவிடு குற்றமில்லை
தட்டாதே விட்டுவிட்டு சமயம்வந்தா லென்னசெய்வம்

சருவேசு வரனுடைய சத்தியவே தப்பொருளை
அறியார்கள் நன்ருய் அரசர் பிரபுக்கள்தான்

செய்யதிரு மேனியெல்லாஞ் சீரழியக் காரியமேன்
ஐயகோ வென்மகளே அலக்கழிந்து போனயோ

மன்னனொலி வோர்முன்னே மணக்கோலந் தன்னோடே
கன்னிமின்னே நீயுங் கலியாணஞ் செய்துகொள்வாய்

பாவமில்லை யுன்னிடத்தில் பார்த்திபனோ டேயிணங்கு
தேவசரு வேசுவரனர் சித்தமிரங் கிப்பொறுப்பார்

என்று பசாசுரைத்து இப்படியே நிற்பளவில்
குன்றி மனமுருகிக் கொதித்து மனமயர்ந்து

கன்னிமனம் பேதலித்துக் கரும மறியாமல்
உன்னி யுசாவி ஒருவகையுந் தோன்ருமல்

சந்தேக முற்றுவெகு தாறுமா ருனபுத்தி
எந்தனுக்கு வந்துசொன்ன இவராரோ வென்றுசொல்லி

தந்தையே யெவ்வுயிர்க்குந் தாதாவே நீதாவே
வந்தவகை நானறியேன் வானவனே யென்மனது

தேற மனமிரங்கிச் சேர்ந்தவரை நானறியக்
கூறுமும தருளைக் கொற்றவனே நித்தாவென்

அன்னேரம் பூங்கொடியும் ஆதியந்த மில்லாத
முன்னவனை வேண்டலுற்ருள் மூதுரைபோற் ருரணங்காள்

என்னவனே முன்னவனே எல்லா மறிந்தோனே
தன்னவனே யெப்போதுந் தானயிருப்போனே

அம்பரனே யெம்பரனே அனைத்துயிர்க்குந் தற்பரனே
உம்பரனே ஞாலத் துயிர்க்குயிராய் நின்ருேனே

நாதனே தூய நவமிலங்கும் மெய்ப்பொருளே
போதனே ஞானப் பொருள்நிறையுஞ் சீமானே

நிறைபூற ணப்பொருளே நேசகனே வாசகனே
மறைஞான முற்றவனே மாசுமறு வில்லானே

அன்பு செறிந்தோனே அளவில்லா வற்புதனே
இன்பம் நிறைந்தோனே ஏதமற வந்தோனே

ஊனுறக்க மில்லானே உறுவினை களில்லானே
காணரிதாய் நின்றோனே கடும்பகையை வென்றோனே

பாதகிநான் செய்பவத்தால் பாதத்தில் ஆணிதைத்தோய்
தீது புரிந்தவென்னைத் தேடியன்பாய் வந்தீரே

நிறைஞான பூரணமாய் நிகழ்த்துமென வேண்டிடவே
பிரகாச மானதுவும் பெருந்தவத்தாள் முன்வீசி

ஆகாச மீதினிலே அரிய வசரீரி
வாகாக வேதான் வசனித்தா ரம்மானை

கலங்காதே கன்னிமின்னே கற்பதுற்ற நற்றவமே
நலங்காதே நல்மொழியை நம்பாதே வெம்பாதே

வந்து சிறைச்சாலை வாசக லருகுதனில்
சிந்தையுற நிற்பதுதான் தீநரகப் பேயெனவே

மாவலுவாய்த் தோன்றிடநல் வாக்கையசரீரிசொலத்
தேவபரன் சித்தமென்று தேறி மனமாறிக்

கொண்டு மரிகருதாள் கொடுங்கூளிப் பேயதனை
அண்டிவலு வாய்பிடித் தறைகிறேன் மாந்தர்களே

சிங்கமது யானைதனைச் சீறிப் பிடித்ததுபோல்
மங்கைபசா சைப்பிடித்து வானவர்கள் தன்பலத்தால்

அண்ணல்சரு வேசுவரர்க்கு ஆகாத நிஷ்டூரா
கண்ணியிடும் பேயேயென் காலின்கீ ழேகிடப்பாய்

என்றுகன்னி கோபமுற்று ஈனப்ப சாசுதன்னைக்
கன்றி மனதுபொங்கிக் கலங்காம லேபிடித்தாள்

தீயெரியுஞ் செஞ்சடையச் சிக்கனவே தான்பிடித்து
மாயப் பிசாசுதன்னை மண்புரள வேயுதைத்து

நெஞ்சுதனி லேறிநின்றாள் நேரிழையாள் தான்வலுவாய்
வஞ்சப்பே யஞ்சி வகைமோசம் வந்ததென்று

குன்றி யபயமிட்டுக் கொடுஞ்சூலம் விட்டெறிந்து
கிண்டி நிலஞ்சுரண்டிக் கிழட்டோரி போலழுது

கன்னிகையே யென்சடையைக் கலங்காம லேபிடித்துச்
சென்னி தரையில் செய்தனையே ஐயோகோ

மண்ணில்விழத் தள்ளியெனை மார்பிலே தானுதைத்து
பெண்ணேயென் நெஞ்சில்நின்று பேதலிக்கச் செய்தாயே

காலால் மிதித்து என்னைக் கடினமெத்தப் பண்ணுகிறாய்
மாலோக மாமனுவோர் மதியாரே யென்னையினி

உன்னைவெல்ல நானுமின்று உன்னியெண்ணி வந்தேனே
என்னையும்நீ வென்றுவிட்டாய் இறையவனின் தன்னருளால்

மந்திரிமார் சாஸ்திரிகள் மன்னர் துரை மார்களுக்கும்
தந்திரத்தில் வல்லவர்க்குந் தாரணியில் கண்ணிவைத்தேன்

அப்படிப்போ லேயுனக்கு ஆனவுபா யங்கொண்டு
செப்பரிய கண்ணிவைக்கச் சேயிழையே தேடிவந்தேன்

ஆகாது போச்சுதிப்போ அண்ணல் சருவேசுவரனார்
வாகாக வுந்தன் வசத்தி லிருந்து விட்டார்

என்றுப சாசொடுங்கி இப்படியே சொன்ன தன்பின்
வென்றி செறிகன்னி விரத்திபின்னு மேதுரைப்பாள்

பொன்னுலக மோட்சமதைப் போக்கடித்துப் பொல்லாத
வன்னிநரகில் நின்று மயங்கும்ப சாசே நீ

எந்தனை நீகெடுத்து இப்போது புத்திசொல்ல
வந்தவகை யானதெல்லாம் வகைப்படியே யிப்போது

செப்பமுட னெந்தனுக்குத் திறந்துசொல்ல வேணுமென்று
ஒப்புடன் கேட்டதற்கு ஓங்கிப்ப சாசுசொல்லும்

சருவே சுவரனுடைய சத்தியமறை யைக்கெடுத்து
உறுபாவி மன்னன் ஒலிவோருந் தன்னுடனே

கலியாணஞ் செய்துந்தன் கற்பழித்து மோகமதில்
மலிவாக வேமயங்கி மகாவீனம் வருத்தில்

இத்தரையி லுங்கள் இருவரையும் பிற்காலம்
செத்தபின்பு நான் முடிவில் தீநரகிலே யிழுப்பேன்

தப்பாது இவ்வார்த்தை சத்தியமாய்ச் சொன்னேன்நான்
இப்புவியி லெந்தனுக்கு எந்நாளு மேயொலிவோர்

தேரோட்டிக் கோயில் சிறப்பித்துப் பூசைகள்தான்
பாராட்டி மோகசங்கப் பரஸ்திரீகள் தான்மிகவும்

கூத்தாடக் கோயிலெல்லாம் கொம்புதவில் வாத்தியமுடன்
பார்த்தாடச் சோறுகறி படைத்தெனக்குப் பூசைசெய்வான்

உன்மனதைத் தான்மயக்கி ஒங்கலவ னோடணைக்க
என்னை வரவழைத்து ஏவிவிட்டா னிப்போது

மாமேதநா னுன்னிடத்தில் வந்தவகை யிதுதான்
நீதான் மனமிரங்கி நெகிழ்ந்தென்னை விட்டுவிடு

என்றுப சாசுரைத்து இப்படியே கெஞ்சிநிற்க
வென்றகன்னி யாளதனை விடாமற் பிடித்திழுத்து

இந்தவுலகில் நடக்கும் எண்ணவொண்ணா தச்சமயம்
வந்தவகை யெந்தனுக்கு வகுப்பாகச் சொல்லுமென்றாள்

ஆனா லினிக்கேளும் அடைவாகச் சொல்லுகின்றேன்
மானேநான் கட்டிவைத்த மறுசமய மானதெல்லாம்

பலவகை யாமதெல்லாம் பாவமெல்லாம் புண்ணியமாய்
நலமாகக் கட்டிவைத்தேன் நரகமதிலே வரவே

சந்திரனைச் சூரியனைத் தரணிமனு வோர்வணங்க
மந்தமதி யுற்றழிய மனதறிந்து பண்ணிவைத்தேன்

மண்ணோடு தண்ணீரை வாய்வோடு தீயதனை
விண்ணோ டொளிவெளியும் மிருகபட்சி யானதெல்லாம்

கல்லுமரஞ் செம்பொடுபொன் கடலாமை மீன்பாம்பு
நல்லதெய்வ மென்றுசொல்லி நான்வணங்கச் செய்திடுவேன்

என்னுடனே மோட்சமதை எல்லோரும் விட்டிழுந்து
வன்னரகி லேவீழ்ந்து மயங்குகின்ற பேய்த்திரளை

அனுப்பியே நான்விடுவேன் அந்தந்தத் தேசமெல்லாம்
வினைக்கொடிய கண்ணிவைத்து மேதினியின் மானிடரைப்

படித்தலத்திற் கண்மயக்கிப் பலசமய சாஸ்திரத்தைக்
கெடுத்திடுவே னிப்படிக்குக் கெதியடையாமற் படிக்குத்

தாறுமா றுய்க்குழறிச் சாஸ்திரிமார் வாயினிலே
ஏறியவர் வாக்கினின்று இணையில்லா வித்தைசெய்வேன்

ஆனை கரடிபன்றி ஆளிசிங்கம் பாம்புமயில்
ஈனமுறு நாய்குரங்கு எலிபூனை யானதுபோல்

மாடுகழு தைக்குதிரை மான்மரைகள் போலவுமே
நீடுகடு வாய்புலிபோல் நெறியில் கிழட்டோரி

போல்வேஷங் கொண்டிடுவேன் புத்தியற்ற மானிடரில்
மால்வேஷங் கொண்டு மயக்கிடுவேன் மாதரைத்தான்

தாலமெல்லா மோர்நொடியில் சாடிவலம் வந்திடுவேன்
கோலமது கொண்டுவந்து குவலயத்தி லாடிடுவேன்

செத்த மனுஷரைப்போல் செகத்துவந்து நித்திரையில்
உற்ற கனவில்வந்து உருக்கொண்டு நின்றிடுவேன்

சன்னதங்கள் வந்ததென்று தலைசுற்றி ஆடிடுவேன்
உன்னிமனு வோருடைய உள்ளத்திலேபுகுந்து

கோயிலுடன் கோபுரங்கள் குவலயத்தில் கட்டிவைத்து
ஆவலுட னேயதற்கு ஆனசக்தி செய்திடுவேன்

காடு மலைசெடிகள் கண்டகண்ட வீதியெல்லாம்
ஓடியுலா வித்திரிந்து உறுபலிகள் கொண்டிடுவேன்

பல்வேஷங் கொண்டிடுவேன் பாரின்மனு வோர்தமக்கு
நலமாகச் சற்பனைகள் நாடியே செய்திடுவேன்

பில்லி குறளியொடு பெருத்தசித்து வித்தைகட்கு
எல்லையில்லாத் தந்திரங்கள் எதிர்நின்று செய்திடுவேன்

இந்நிலத்தி லிப்படியே ஏய்த்தே பிறந்தவரை
வன்னரகிலே கொடுபோய் வாதை புரிந்திடுவேன்

கண்கட்டி வித்தையெல்லாங் கட்டிவைத்தேன் மாந்தருக்கு
எண்ணரிய சூட்சமுண்டு எல்லோரை யுங்கெடுக்க

அரசர்துரை மன்னவர்கள் அருந்தவத்தோர் போல்வடிவம்
தெரிவையர்கள் போல்வடிவந் தேடி வுருவெடுப்பேன்.

மலைவிருக்ஷம் போலவும் மதித்துருவம் நானெடுப்பேன்
துலைவருந்தி நடப்போரைத் தொடர்ந்து தலைமீதிருப்பேன்

இந்திர சாலவித்தை ஈனம யேந்திரசாலம்
எந்தவித்தை யுமெடுப்பேன் இதற்குதவி யாயிருப்பேன்

கெஜகரணங் கோகரணம் கம்பீர வித்தைகட்கு
நிஜரூப மாகவேநான் நின்றுதவி செய்திடுவேன்

அழைப்பு மறைப்புடனே ஆரூட மஞ்சனமாம்
பிழைப்புள்ள வித்தைகட்குப் பின்சென்று நின்றிடுவேன்

அங்கங்கே பூதலத்தில் அவரவர்கள் பாஷையிலே
இங்கிதமாய்க் கட்டிவைத்தேன் என்னுடைய பேய்க்கூட்டம்

எங்கு மிருந்தெனக்கே ஏவல்செய்து காரியத்தை
பங்குவீதம் போலப் பார்ப்பார்கள் நிச்சயமே

சந்தேக மில்லையிது தப்பாது சத்தியந்தான்
எந்தனைத்தான் விட்டுவிடு எரிநரகிற் புக்கிடவே

என்றுப சாசுசொல்ல ஏந்திழையாங் கன்னிமின்னும்
நின்றுமிதித் தேகேட்பாள் நேருடனே யின்னமொன்று

சருவே சுவரனுடைய சத்தியவே தத்தோரின்
துறவறத்தை யேகுலைத்துச் சூதுவினை செய்வானேன்

பாவந் தனைவருந்திப் பரம்பொருளுக்காகாமல்
சாவான பாபமதில் தான்வருத்தும் வாறேது

என்றுபசா சைக்கேட்க இசைந்துரைக்கும் பேயதுதான்
ஒன்றுமில்லாக் காலம் உலகந் தனைப்படைத்த

ஏகசருவேசு வரனார் என்னுடனே மற்றவரை
வாகுபெற வேபடைத்து வைத்தார் பரகதியில்

ஆண்டவருக்குக் காகாத ஆங்காரந் தாநினைத்தேன்
நீண்டபெருந் தீநரகை நீள்புவியி லுண்டாக்கி

தள்ளிவிட்டா ரெந்தனைத்தான் தற்பரனுக் காகாமல்
ஒள்ளியதோர் மோட்சமதில் உயர்ந்ததலம் விட்டிழுந்து

விழுந்தபடி யால்நரகில் வேகமான முற்றெழுத்து
இழந்தபதி மோட்சமதி லேறவொட்டா தபடிக்கு

சகலமனு வோர்களையுந் தணியாமற் கண்ணிவைப்பேன்
புகலரிய சத்தியத்தைப் புறக்கணித்துப் போனவர்க்கும்

எல்லார்க்குங் கண்ணிவைத்து எந்தனுட னேநரகில்
வல்லகொடும் பாடுபட வைத்தவரைத் தான்வதைப்பேன்

மட்டில்லாத் தீநரகின் வளர்பெரிய ஆக்கினைகள்
தொட்டறிய வென்வாக்கால் தொடுத்துரைக்கக் கூடாது

ஆனந்த மோட்சமதை அடைவோர்கள் கொஞ்சம்தான்
ஈனமுறுந் தீநரகில் எல்லவரு மேவருவார்

இனிவேறொன் றில்லையம்மா யானுனக்குச் சொல்வதுதான்
கனிசேர் மொழியாளே கன்னிகையே மின்னொளியே

மண்டியெழுந் தீநரகில் மருண்டுருண் டேவிழவே
புண்டரீகம் பொற்பாதத்தைப் பூங்கொடியே விட்டிடென்று

அழுதே யலகை அபயம் அபயமென்று
தொழுது நமஸ்கரித்துத் தோகையரே நானினிமேல்

உன்பேரைக் கேட்டால் ஒருக்காலும் மானிடரைத்
துன்மார்க்க மாய்த்தொடரேன் சொல்லரிய தீமைசெய்யேன்

பொழுது விடியுதம்மா பொங்கழலில் யான்போக
எழுதரிய பொற்பதத்தை யேந்திழையே வாங்குமென

பூங்கொடியுந் தன்பதத்தைப் பூதமதை விட்டெடுக்க
வேங்கை யெனவேந்தன் வீணையெனக் கெடுத்தான்

என்றுசொல்லிச் சிறியெழுந் துள்ளி மெய்நடுங்கி
அன்றுசிறையை விடுத்து அழல்மேனிமீதே

கெந்தநாற் றங்கிளம்பக் கீழ்நெருப்பு கள்புகைய
அந்தரத்தின் மாட்டெழும்பி அழல்நரகில் வீழ்ந்ததுவே

சூரத் தனமுடைய தூயகன்னி மாதவத்தாள்
வீரத் தனத்துடனே வென்றுள்ப சாசுகளை

சிலுவை வரைந்துகொண்டு திருச்சிலுவை நாயகனைப்
பலமுடனே தான்துதித்துப் பரமகிருபையதை

வேண்டல்செய்து கொண்டுநின்ற விதிமுறையை யிப்போது
நீண்டசத்திய வேதமதில் நிலைத்தோரே கேட்டருளும்

போற்றிமாலை.

விருத்தம்.

நித்திய பொருளே போற்றி நீதிகா ரணனேபோற்றி
சத்திய பரமவேதத் தந்தையே போற்றிபோற்றி
கத்தனுய்த் தானய்நின்ற கருணைவா ருதியேபோற்றி
முத்தியாய் நிறைந்தஞான முதல்வனே போற்றிபோற்றி

அற்புதப் பொருளேபோற்றி அனுதியாய் நின்ருய்போற்றி
சிற்பர வடிவாய்வந்த தேவசற் குருவேபோற்றி
சொற்பெருந் தவத்தோர்தேடித் துதித்திடும் பரனேபோற்றி
கற்பருந் தவத்தைக் காக்கும் கடவுளே போற்றிபோற்றி

சடமுடற் கைகாலில்லாச் சத்திய சொரூபாபோற்றி
அடியொடு முடிவில்லாத அரூபமா னவனேபோற்றி
வடிவில்லா ஞானரூப வஸ்துவாய் நின்ருய்போற்றி
படிமிசை வந்தேயெம்மைப் பாதுகாத் தவனேபோற்றி

வெளியொளி கடந்தஞான வேதபோ தகனேபோற்றி
அளவிலாச் சகலவஸ்தும் அருளுமுன் னிருந்தாய்போற்றி
பழமையாய்ச் சராசரங்கள் படைத்தவா ருளேபோற்றி
ஒழிவில்லா ஒளியேபோற்றி உடையவா போற்றிபோற்றி

எங்குமாய் நிறைந்தஞானம் இலங்கிய விமலாபோற்றி
வங்குமா புவியோர்க்காக மனுவுரு வெடுத்தாய்போற்றி
தங்கிய மோட்சவாசல் தன்னையே திறந்தாய்போற்றி
இங்கெனை யிரங்கிக்காத்த இறையவா போற்றிபோற்றி

அனைத்துயி ரமைத்ததேவ ஆதிகார ணனேபோற்றி [போற்றி
எனைத்தெரிந் தடிமையாய்க் கொண்டிரட்சைசெய் இறைவா
உனைத்தெரிந்துணர்ந்துபோற்றுமுறவுள்ளோர்க்குறவேபோற்றி
மனத்திடம் பெலன்கள்தந்த வஸ்துவே போற்றிபோற்றி

திரித்துவ மொன்ருய்நின் ற தெய்வீக பொருளேபோற்றி
நிறத்தொடுங் குணங்களில்லா நின்றதற் பரனேபோற்றி
குறித்தெனைத் தெரிந்துமோட்சங் கொடுக்குஞ்செங் கோல்
[போற்றி
அறத்துடன் வளரவென்னை ஆண்டவா போற்றிபோற்றி

பாவியாம் மனுவோர்க்காக் பரகதி தனிலேநின்று
ஆவியை மனுவோர்கோல வகத்தினி லணிந்தசட்டை
மேவிய உடுப்பை நாடி மேதினி தனிலேயியத்
தேவசற் குருவாய்வந்த தேவனே போற்றிபோற்றி

எந்தனைத் தெரிந்துமோட்ச எல்லைதந் திடுவாய்போற்றி
உந்தனுள் ளுருகிப்பாடு உவந்து பட்டிட்டாய்போற்றி
தந்தையே சருவலோகந் தாங்கிய கரனேபோற்றி
அந்தமு முடிவுமில்லா அமலனே போற்றிபோற்றி

வரவணைத் திலங்குநன்மை வானமுதருள் வாய்போற்றி
திரமுறு பசாசைவெல்லத் திறமரு ளிறைவாபோற்றி
மரணத்தி லெனைக்கைதூக்கி வான்கதி தருவாய்போற்றி
சரணத்தைத் தருவாய்போற்றி தயாபரா போற்றிபோற்றி

பத்தருக் குறவேபோற்றி பரகதி வாழ்வேபோற்றி
நத்தினர் துணையே போற்றி நன்மையின் கடலேபோற்றி
உத்தமப் பொருளேபோற்றி உம்பர்நாயகனே போற்றி
செத்துமீண் டுயிர்த்தவல்ல தேவனே போற்றிபோற்றி

மரிகருதைத் தீயால் சுடல்.

அம்மானை.

வெய்யசிறைச் சாலைதன்னில் மெல்லி மரிகருதாள்
செய்யசரு வேசுவரனைத் தியான மதிலுணர்ந்து

வேண்டல்செய்து கொண்டிருக்கும் வேளைதனில் விண்திறந்து
ஆண்டவர்தம் ஏவலினுல் அழகியதோர் வானவனும்

சிறைக்கூட மதிலே சீராக வேபுகுந்து
நறைகுழல்சேர் கன்னியர்க்கு நயமான தேறுதலைச்

சொல்லியவள் மேனியெங்குஞ் சோரிரத்தக் காயமதை
எல்லாங் குணமாக்கி இலங்கவெரு நெர்த்தியதாய்த்

தழும்புசற்று மில்லாமல் தையல் நல்லாள் மேனிமுற்று
வளந்திகழ வேயாற்றி வானப்பிர காசமது

எங்குஞ் சிறந்தே இலங்கிட வேவானேன்
துங்கபர மோட்சமதில் துலங்கவெ ழுந்தனரே

பொழுது விடிந்தபின்பு பூவைகன்னி மாதவத்தை
முழுதுமதி கெட்டவஞ்சன் மூட னொலிவோரும்

சேவகரைத் தானழைத்துச் சிறைகூட மானதிலே
தாவிப் பிடித்திழுத்துத் தான்கூட்டி வாருமெனச்

சொன்னமொழி கேட்டுத் துட்டரெனுஞ் சேவகரும்
கன்னி மடக்கொடியைக் கலங்க மலங்கவைத்து

பிடரியிலே கைகொடுத்துப் பேதமுற வேவலுவாய்
அடிமேலடியடித்து அண்ணலொலி வோரின்முன்னே

கொண்டுபோய் விட்டார்கள் கொற்றவனுங் கண்சிவந்து
தண்டுமிண்டு பேசுகின்ற சண்டாளக் கள்ளியிவள்

நிஷ்டூரி கட்டுமொட்டாம் நிற்குநிலையைப் பாரும்
நட்டணைகள் பேசுகின்ற நாகரீகக் கள்ளியிவள்

பாரீரிவள் தனைப்போல் பாருலகிற் பெண்களுண்டோ
பூராயக் கள்ளியிவள் பொல்லாக் கடுஞ்சூரி

என்றே யொலிவோரும் ஏந்திழையா ளைப்பார்த்துத்
துன்றிவெகு வாய்சினத்து தொனியெழ வேயுரைப்பான்

கெலிப்பேது உந்தனுக்குக் கீர்த்திகெட்ட பாதகிநீ
சலிப்பாக வேயுடலைத் தான்ததைப் பதேதென்றான்

அப்போது கன்னிமின்னாள் அவனைமுகம் பார்த்துரைப்பாள்
ஒப்பரிய மன்னா உனக்குவெட்கந் தானிலையோ

சனியன் பிடித்ததுமெய் சாற்றுமுங்கள் தேவரைத்தான்
இனியுன்னை யுஞ்சனியன் எய்திப் பிடித்ததுண்டு

புத்திமயங்கி மன்னா போத வெறியெடுத்து
கத்திப் பிதற்றுகிறீர் தப்பறைக ளாயெனக்கு

எத்தனையோ ஆக்கினைகள் இட்டாலு முள்ளாவேன்
புத்தியில் லாமலென்னைப் பொருந்தாத மாற்றமதாய்க்

குத்திரங்கள் பேசுகிறாய் கொற்றவனே எண்ணாமல்
மெத்தமனம் நோகுதுந்தன் வேந்தாண்மை மாபெரிதோ

துறவிக்கு வேந்தன் துரும்பென் றறியாமல்
நெறியற்ற பேச்சுனக்கேன் நீதிநிரை யில்லாமல்

பெண்டு பிடிக்கின்ற பிறக்கணிக்குந் தேவர்களை
கண்டறியா தேவரென்று கைகூப்பித் தெண்டனிட்டு

பூசைநை வேத்தியங்கள் புகழ்ச்சியுடன் செய்ததற்கு
நேசபக்த னாகவும்நீ நின்று தொழுவதென்ன

ஆறு நெருப்பில் அழியாத கட்டைகளாய்
நீருக வெந்து நிலைக்கும்ப சாசுகளால்

பேருளி யாகவும்நீ பேருலகி லேயுழன்று
தூருக வென்னையும் துணிந்துகற்பைத் தான்கெடுக்க

நினைத்தா யென்கற்பை நெகிழ விடுவேனென்று
மனதிலெண்ண வேண்டாங்காண் மன்னவனே யுன்வாழ்வை

அரைச்சணத்தி லேயழித்து அலகைகளுக் குள்ளாக்கி
வருத்தமுறத் தீநரகில் வளர்த்துவர்கள் திட்டமிது

வீருன தேவர்கள்செய் விநோதமுள்ள லீலைகளால்
மாருது நாற்றம் மலிநரகி லெஞ்ஞான்றும்

கூருன பேய்களுக்குக் கொடுப்பரனைத் திட்டமது
ஆறுநெருப்பி லழுந்தவைப்பார் தப்பாது

பலஸ்திரீகள் கூத்தாடப் பார்த்தஉன்னை யென்னமலன்
அலக்கழியத் தீநரகில் அமிழ்த்திடுவார் திட்டமிது

கோபுரங்கள் கட்டிக் குருக்கள்நம்பி யார்பிழைக்க
மாபலிகள் பூசைபண்ணி வணங்குகிரு யென்னமலன்

உன்னைப் பலிகொடுப்பார் ஊழிநரகமதில்
சின்னபின்ன மாயறுக்கச் செய்திடுவார் திட்டமிது

சொன்னேன் னறிந்துகொள்வாய் தொல்புவியிலெந்நாளும்
மன்னுநீ செய்ததவம் மாதவமோ பாதகமாம்

நட்டாற்றி லேபயிரை நட்டு விதைத்ததொக்கும்
கெட்டவழி நீபுரிந்த கேடுடைய செய்கைகள்தான்

நிலைமையி லழிந்துவிடும் நிலைநிற்க மாட்டாது
சுமைசுமக்க வேபாராய் தோன்றுமினி மேற்றுன்

ஐயோ உனக்குவரும் ஆக்கினைக ளானதுதான்
பொய்யெனவே யெண்ணுகிருய் புத்திதனில் தேர்ந்தறிவாய்

அரசர்துரை நீதிமுறை ஆனவழிப் பாடுடனே
வரிசைபெற வேடடத்தி வந்ததுண்டோ மன்னவனே

தெய்வநெறி போற்கோல் செலுத்தியர சாண்டவனே
வையமெங்குங் காப்பாற்றி வளர்க்கின்ற தாதாவாம்

நீநடந்து வாழுநிலையுமுன் தேவர்களாம்
பேய்கள் நடந்துவரும் பெருங்கதையுங் கேளுமன்னு

ஆதிகர்த்தன் தானமைத்த அவனிமனு வோர்களைத்தான்
தீதுசெய்து பேய்களென்னுந் தீங்கடைந்த தேவதைகள்

கெடுத்துணேயே தந்திரத்தால் கெதியே யடையாமல்
தொடுத்துவலே கட்டிவெகு சூழ்ச்சியுடன் யாவருக்கும்

ஆவேச மேறவைத்து அருமதியைத் தான்கெடுத்து
தேவாதி தேவனென்று செய்கிரிகை யானவெல்லாம்

செய்விக்கப் பண்ணிவெகு தித்திப்புந் தில்லுமுல்லும்
கைவல்ய மானபல கட்டுரையுந் தானுரைத்து

நடக்குதுகா ணுன்தேவர் நஞ்சுண்ணிங் கூடலென்ற
அடக்கமுள்ள வூர்தனிலே அறிவிலான் கோவிலுண்டு

அந்தப்பெருங் கோவி லருகிலோர் வாய்க்காலாம்
அந்தசந்தி தப்பாமல் அவரவர் கழித்துவிடும்

மலத்தைச் சிறுவவில்லாத மலடிவெகு பேர்கள்வந்து
பெலுத்தபுழு வோடருந்திப் பிள்ளையுண்டென் றெண்ணியவர்

நம்பியந்தக் கோயில்தனே நமஸ்கரித்து பூசைபலி
தம்பமற வேபுரிந்து சத்திமய மென்று சொல்வர்

இந்தவிதமாக எத்திப் பிழைக்குமந்த
நிந்தைப்ப சாசுகளே நீதொழுது போற்றுவகை

என்ன மதிகாணும் யார்செய்வா ரிந்தமுறை
மன்னவனே யுன்தேவர் வன்னரகப் பேய்களென்று

சாற்றுதற்கு வேறுமொரு சாட்சிசொல்ல வேண்டிடுமோ
எற்றுமுன் தேவரெல்லா மெரிநரகக் கூளிகளே

உற்றகுரு மார்களென்றே ஓதுகிறீ ருன்குருக்கள்
சித்துவித்துக் காரரென்று தெரியாமல் உண்மையென்று

பாதங் கழுவிப் பரித்தபுட்ப மேசாத்தி
நீத மிதுவென்ற நினைத்தவரைத் தெண்டனிட்டு

தண்டிகையி லேற்றிச் சரணஞ் சரணமென்று
கொண்டுவலஞ் சுற்றிக் கும்பிடுவீர் நம்பிநிதம்

தவத்தோர் களென்றுசொல்லுஞ் சந்நியாசி யாயிருந்தும்
அவத்தமுருஞ் சூனியத்தால் ஆனசித்து வித்தைபல

குறலிபில்லி வேள்விமுதல் குத்துவெட்டு நாக்கருப்பு
பிரளயம்போற் செய்திடுவார் பேருலகி லுன்குருக்கள்

அரியகடுக் காய்களுண்டு ஆகாரம் வாய்வையுண்டு
திரிவோரைத் தெண்டனிட்டுச் செகத்திற்பெரி யோரென்பீர்

நஞ்சுகள்ளுஞ் சாராயம் நாடியுண்ணு மூடரெனும்
வஞ்சநிஷ் டூரர்தம்மை மாபெரியோ ரென்றேத்தி

அறிவுபுத்தி நன்மனதும் அன்றளித்த தேவரென்பீர்
சருவே நிர்ணயத்தை தானறிய மாட்டாய்நீ

என்றுசொன்ன போதொலிவோர் எரிந்துசினம் பொங்கியவன்
நின்றுகொண்டு நம்மையிந்த நிஷ்டூரி யெண்ணுமல்

சொல்லாமற் சொல்லுகிருள் சூதுகொண்டு யாவரையும்
வெல்லாமல் வெல்லுகிருள் வேதமத மானதெல்லாம்

கிண்டிக் கிளறிவிட்டாள் கர்வமுள்ள கன்னியிவள்
விண்டுரையா யெல்லவர்க்கும் வெளிப்படுத்திச் சொல்லுகிருள்

என்றுெருலிவோர் கோபமுற்று ஏந்திழையாங் கன்னிகையைத்
துன்றிவெகு வாய்சீறிச் சொல்லுவா னப்பொழுது

இப்படியே எங்கள்மதத் திருக்கு மிரகசியத்தைதச்
செப்பமுட னெல்லவர்க்குந் தெரிந்துசொல்ல வேயிவளே

என்சமுகத் தேயழைத்து ஏழைமதி யானேனே
வன்மவயி ராக்கியமுள்ள மாநீலி காணுமிவள்

கள்ளிக் கொடுஞ்சூரி சுதித்தவித்தைக் காரியிவள்
விள்ளரிய நிஷ்டூரி வீருன வாய்மதத்தி

சயைமத சாஸ்திரங்கள் தத்துவமும் பேசுகிருள்
நிமையில் குடிகெடுப்பாள் நீலி இவளாகாது

என்றுெருலிவோர் சொல்லவுந்தான் ஏந்திழையாள் தானவனை
நன்றுபடப் பார்த்துரைப்பாள் நானுரைக்கக் கேளுமன்ன

கரைகாண தேயிருக்குங் கடல்நீர் தனைத்துரும்பால்
உரமாக வேகலக்க உண்டோ ஒருவனுந்தான்

பசுப்பிமொழி பேசாதே பாருலகி லுங்கள்மதம்
நிசப்பேச்சோ தேவநிலை நிலையோ வதுகளுந்தான்

ஒழுங்குமுறைச் சற்றுமில்லை ஊழியெரிநரகில்
அழுந்தி யிருக்கும் அவையென் றறிந்துகொள்ளும்

பகட்டாதே யென்னைப் பருவமற்ற பெண்ணெனவே
புகட்டாதே யுன்பேச்சைப் புத்தியென்று நான்கேட்க

அதட்டாதே யென்னையுநீ ஆக்கினைக்குள் ளாயிருப்பேன்
பதட்டமனங் கொண்டெனைநீ பகர்கொடுமை என்னசெய்யும்

இரும்பே அடித்தொடித்தால் இளகிப் பொருந்துமது
தரும்வருத் தத்தாலே தைரிய முண்டாங்காண்

இப்படியே கன்னிசொல்ல ஏந்தலொலி வோரும்
வெப்ப முடனெழுந்து வெகுண்டுறுக்கிப் பற்கடித்து

ஆகங் கொதித்ததட்டி அன்னமின்னா ரைப்பார்த்துச்
சாக்த் துணிந்தபொல்லாச் சண்டாளி கள்ளியென்று

வேகத் துடனருகில் மேவுகின்ரு ரைப்பார்த்து
காவல்மதி யூகிபடைக் கர்த்தருடன் சேர்ந்தவரே

பாரீ ரிவள்தனைப்போல் பாருலகில் பெண்ணுமுண்டோ
பூராயக் கள்ளியிவள் பொல்லாத நிஷ்டூரி

வடித்தெடுத்த அட்சரத்தின் வார்த்தைகற்ற விஸ்தாரி
முடித்த முடிச்சவிழ்க்க முடியா தொருவருக்கும்

கல்லையுருக்கிக் கரைத்துவடி கொண்டாலும்
மெல்லி யிவள்மனதை விழைத்துருக்கக் கூடாது

தாடாண்மை யோடுநின்று சகலரையும் வெற்றிகொண்டு
கூடா தொருவருக்குங் குவலயத்தில் மாண்டிடுவேன்

என்று துணிந் தாலெனவே ஏந்திழையைப் பார்த்துரைப்பான்
மன்றுலகி லுன்னைவெட்டி மாறுபடக் கூறுசெய்து

பருந்துநரி நாய்களுக்கும் பசிதீர வேகொடுத்து
விருந்திடுவே னிப்பொழுது வெட்டியிரு துண்டமதாய்

செய்வே னிதையறிந்து தேறிமன மீருமல்
மொய்குழலே மைவிழியே முற்றணியே பற்றுதலாய்

நீவணங்குந் தேவனையும் நின்கற்பு றுவதவசாம்
மாவிரதமு நீக்கி மனதுடனே நீயிணங்கி

மையலுட னேவாழ்ந்து வளமையுட னேயிருக்க
துய்யகுயி லேநான் சொன்னேன் மறுத்துவிடு

என்னுடைய தேவர்களை இப்போது பூசைபண்ணு
அன்னமே மின்னே அழகே அழகுருவே

என்றெலிவோ ரிப்படியே யேந்திழைக்குத் தாழ்ந்துரைக்க
நின்றுகன்னி யேதுசொல்வாள் நெறித்து வெறித்துப்பார்த்து

ஆகொடிய பாதகனே அசடனெலி வோரேகேள்
மாகடிதாய் நின்றுமிக வம்புகள்நீ பேசுகிறாய்

மண்ணுலகை யாளுகின்ற மன்னவனாய் நீயிருந்தும்
எண்ணுவெனோ நானுனைத்தான் என்றனக்கு நீதிகனம்

உன்னுடைய ராசாங்கம் உனக்குப் பெரியதுவே
என்னுடைய ராசாங்கம் என்தபசு கற்புநிலை

உன்னுடைய ராச்சியந்தான் ஊழிநரகத் தலந்தான்
என்னுடைய ராச்சியந்தான் ஈடில்லா மோக்ஷமதே

அருந்தவத்தோ ரானவர்க்கும் அரசனுருதிரணம்
சிறந்தகற்பை விட்டுவிடச் செப்புவையோ விப்பொழுது

என்னேவணங் கென்றுயே யேகசரு வேசுரனுர்
உன்னையழற் றள்ளிடுவார் உண்மையிது தப்பாது

அறியாமற் சொல்லிவிட்டாய் ஆகாத்திய மாகவும்நீ
வெறியேறிப் பித்தமுற்று மிஞ்சுமொழி சொல்லிவிட்டாய்

ஐயோ ஒலிவோரே அழல்நரகப் பேய்களுடன்
மெய்யாகச் சொல்லுகிறேன் வேவா யடிநரகில்

உன்மரண வேளையிலே உன்னுயிரைத் தானெடுத்து
வன்னரகிலே கொடுபோய் வாதைசெய்யும் போதறிவாய்

நீசப்ப சாசென்னும் நீவணங்குந் தேவனுக்குப்
பூசைபலி யிட்டிடுவாய் புத்தியில்லை யோஉனக்கு

என்றுகன்னி சொன்னவுடன் இடும்பனுெலி வோருரைப்பான்
கன்றிமனம் வெட்கமுறக் கன்னிமின்னு ளைப்பார்த்து

எந்தவிதஞ் சொன்னுலும் இவளை வெல்லக்கூடாது
நந்தம் பதியிலுள்ளோர் நாடிநன்ருய்ப் பார்த்திருக்க

நிஷ்டுரக் கள்ளிவஞ்ச நீலியிவள் தானுடுத்தும்
சட்டையெல்லாந் தான்கழற்றிச் சகலமனு வோர்காண

துந்துமிகள் கட்டிநன்ருய்ச் சுடுங்க ளெனச்சீறி
சிந்தைவெகு கோபமுற்றுச் சேவகரின் கையளித்தான்

சேவகர் கூடிச்சினந்து தேன்மொழியாள் சட்டையெல்லாம்
தாவியவர் பிய்த்தெறிந்து சரீரமுழுதுந் தெரிய

கன்னித் திருவுடலைக் கயிற்ருல் வரிந்துகட்டி
துன்னுஞ் சதைதெறிக்கத் துந்துமியைக் கட்டியபின்

பந்தந் தனைகொளுத்திப் பாவைதிரு மேனியெல்லாம்
நொந்தெரியப் புண்ணுக நோக்கியவர் சுட்டனர்காண்

பொன்னரிய மேனியெல்லாம் புகைந்துபற்றித் தீயெரிய
உன்னரிய மாதவத்தாள் உடல்முழுதுந் தீயதனை

நிஷ்டுர ரிட்டெரிக்க நெருப்பிடையில் நின்றுகன்னி
இட்டமுடன் விண்ணுலகை யேந்திழையாள் தான்பார்த்து

தாழ்ச்சியுடனே புகழ்ந்து சருவே சுவரன்தனையே
காட்சியாற் கண்டு கருணை தனையிரந்து

வேண்டல்செய்து கொண்டுநின்ற விரதநிலை யானதைத்தான்
நீண்டபுவி மாந்தர்களே நெறிமுறையைக் கேட்டருளும்

வேண்டுதல் மயங்கிசைக் கொச்சகம்.

கொச்சகம்.

தானயிருக்குந் தற்பரனே சகலவுயிர்க்குந் தாபரனே
மானோர்பவத்தை யறுத்தொழிக்கும் மரிபாலனு யுதித்தோனே

வன்னிரகப் பேய்மதத்தை வணங்கஒலிவோர் தனக்கிணங்க
என்னை வலிமைசெய்துகன இழிவுசெய்த தறிவீரே

தேகமுழுதும் புண்ணுகச் சிதைந்துநலிந்து மெலிந்தாலும்
தாகமுடைய கற்புநிலை தவருதிருக்க வரந்தருவீர்

அடிமேலடியடித்து உடல்நாண அங்கம்பதைக்க வெங்கணலாற்
சுடவே ஒலிவோரிடுந்தீயை துணிந்துசெய் தறிவீரே

முன்னுள்நபுக்கன் சூளைதனில் மூன்றுவாலர் தமைக்காத்தீர்
இன்னுள்ஒலிவோர் பந்தமதால் இடுந்தீக்கனலா லெனைக்காரும்

பாரிற் சுகிக்குஞ் சுகபோகம் பகலோன் முன்பனிபோ லொழியும்
நேருமுமது பதவிசுகம் நிலைக்குமெனக்கும் உயிர்த்துணையே

நிமையிலழியு முலகசெல்வம் நிலையென்றதைநா னணுகாமல்
இமையவொளிசே ருமதுபதம் என்றுமறவா தருள்புரியும்

சகலவுயிர்க்குந் தாபரமே தமியாளுமது பதஞ்சேர
மிகவுமனதி லவாவுற்றேன் மீண்டேயழை யென்னுண்டவனே

மரிகருதாளின் போதனையாற் பலர் வேதசாட்சிகளாய் மரித்தல்.

அம்மானை.

இம்முறையாய் வேண்டல்செய்து ஏந்திழையு மந்நேரம்
அம்முறையாத் தீக்கணலில் ஆழ்ந்துநின்ற மாதவத்தை

கண்டுநின்றே யெல்லோரும் கன்னிகையைப் பார்த்துரைப்பார்
வண்டாரு மைவிழியே மடந்தாய் மடக்கிளியே

வயிராக்கி யம்பிடித்து வன்னெருப்பில் நின்றெரிந்து
துயர்மிகுந்து வெந்துருகிச் சோர்வுபடக் காரியமேன்

அறியாத புத்தியிது ஆக்கினையில் நிற்பதுதான்
எரியழலில் மேனிதனை ஏனோதான் சுட்டெரித்து

ஒளிசெறியு மேனியெல்லாம் உறுசொரூப மாறிடவே
எழுதரிய உன்வடிவை இப்படிநீ போக்குவையோ

மாயக்கா ரக்குருக்கள் வன்னெருப்பி லிட்டுன்னைக்
காயப் படுத்துதற்கோ கற்றவித்தை யோதிவைத்தார்

வேகத் துணிவதற்கோ வினயபுத்தி சொல்லிவைத்தார்
சாகத் துணிவதற்கோ தவறுரைகள் சொல்லிவைத்தார்

நெஞ்சுதுணி வோவுனக்கு நெருப்புதனில் நின்றுகொண்டு
வஞ்சியரே யுன்னுடலை வாதைசெய்யக் காரியமேன்

மன்னனொலி வோருடனே மணம்புணர மாட்டேனென்று
கன்னியரே நீநெருப்பில் கண்கலங்கி நிற்பானேன்

பரகதியின் நன்மைபெறப் பாடுபட்டு நீயிறக்க
துரோகமிகு முன்குருக்கள் சொன்னபுத்தி தானிதுவோ

என்றங் கிருந்தவர்கள் எல்லோருஞ் சொல்லிநிற்க
வெற்றிமிகும் பூங்குழலாள் மேவுமுரை யேதுசொல்வாள்

ஆகாத பாதகரே அற்பபுத்தி யீனர்களே
சாகாமற் சாகுந் தழல்நரகப் பாதகரே

வஞ்சகரே மோக்ஷ வழியறியா தேமயங்கி
நஞ்சுமனங் கொண்டவரே நானிலத்தின் ஆசையெல்லாம்

கொண்டுமயங் கித்திரியும் குருட்டு மனிதர்களே
சண்டிமுண்டி யுங்கள்புத்தி தானெங்கு மேற்காது

என்று மரிகருதாள் இப்படியே சொன்னதைக்கேட்
டன்றொலிவேர் கோபமுற்று அன்னமின்னா ரைப்பார்த்து

இன்னமுந்தான் ஆங்காரம் இறுந்திலையே யென்றுசொல்லி
துன்னுகின்ற சேவகரைச் சொல்லியழைத் தேதுரைப்பான்

மாறுபட வெங்கணலில் வளர்மேனி வெந்தவளை
கூறுகொடுங் கொப்பறையில் குளிர்ந்தஜலத் தைநிரப்பி

வெப்பமுடனவளை விரைவாக வேயெடுத்து
தப்பறவே நீர்போடும் தையலுடலானதுவும்

ஈடுபடத் தானொடுங்கி எலும்புதசை வேறாய்
கூடுவிட் டேஆவி குலையுந்தனையு மென்றான்

சேவகரு மன்னனன்று செப்புமொழிக் கொப்பிவந்து
பூவையரைத் தான்பிடித்துப் புன்மனதோ டேபிழுத்துக்

குளிர்ந்த தண்ணீர் கொப்பறையில் கோதையரைப் போட்டனர்
அழுந்தி நடுநடுங்கி அரியதவ மாதவத்தாள் [காண்

சருவே சுவரனுடைய தன்னருளி னல்மேனி
மருவதொன்று மில்லா மாதவஞ்சேர் கன்னியரும்

தண்ணீரி லேமூழ்கித் தானெழுந்த வாறதுபோல்
பெண்ணா ளெழுந்திருந்தாள் பேரின்பச் சோதியுடன்

அன்னவத்தை யத்தலத்தில் அனைவோருங் கண்டதினல்
இன்னவம் போல்பூதலத்தில் எவ்விடத்துங் காணேமென்று

கண்டவரும் பார்த்தவரும் காட்சியிது வென்றுசொல்லி
பண்டுடைய நீதிபரன் வேதமு முண்மையென்று

உண்ணினைந்து வேத வுருதிகொண்டு தாங்களெல்லாம்
வண்மையுள்ள தேவபரன் வஸ்துநிலை தாமறிந்து

சாகத் துணிந்துகர்த்தன் தன்னருளைத் தான்பெறவே
ஆக முறுதிகொண்டு அண்ணல்சரு வேசுவரர்க்காய்

இகல்புரியும் பூவுலக இன்பசுகம் விட்டொழிய
சகலவித வாக்கினைக்கும் தான் துணிந்து தேறியவர்

மரிகருதாள் தான்வணங்கும் வல்லசரு வேசுவரனை
பிரியமுட னேவணங்கிப் பேறுபல னடைவோம்

நம்முடைய தேவர்கள் தான் நரகத்தின் பேயெனவே
செம்மை வழிகாட்டும் திரஞ்சேர் மரிகருதாள்

வேதவழி யேநடந்து மேலான பாக்கியத்தின்
நாதனைநா மெல்லோரும் நமஸ்கரிப்போ மென்றுசொல்லி

உன்னி யனைவோரும் உவந்தொருமித் தோர்மனதாய்
மன்னு மரிகருதாள் மறைநெறியை யுள்ளிருத்தி

வல்ல மரிகருதாள் வார்த்தைதனைக் கேட்டுறுதி
நல்லமன தோடிருந்து நாதனுக்காய்ப் பாடுபட

சொன்னூர்கா ணப்பொழுது துணிந்தொலிவோர் தன்னுடனே
மன்ன ஒலிவோரே மண்டலத் தீசுரனே

ஞானவுப தேசமதில் நாதனருள் மோக்ஷமதிற்
கான மறையதிலே அனைவோரும் உள்ளானேம்

என்றுசொல்ல வெல்லோரும் ஏந்தலொலி வோர்சினந்து
இன்றெந்தே வைப்பழித்து அவர்களுமவ் வேதமதில்

போனூர்களை யோகோ பொல்லா தவர்களென்றும்
மாறாய் வருகுதென்றும் மன்னனொலி வோர்சலித்து

மாயப் பொடிக்காரி மருந்துகள்ளி யுங்களுக்கு
காயக்க வித்தையெல்லாம் காட்டினளோ வென்செய்வேன்

தான்கெட்ட தல்லாமல் சார்ந்தவரை யுங்கெடுத்து
கூன்படுத்திப் போட்டாளோ கொலைக்கஞ்சா வித்தையெல்லாம்

படித்துக் கொடுத்தாளோ பாதகரே நீங்களுந்தான்
முடித்த வலைக்குள்ளாய் முடிந்தீரோ தத்தளித்து

மாண்டிறக்கப் போறீரென்று மன்னனெலிவோரும்
பூண்டவலு வீரர்களில் புலிபோன்ற வீரறெனும்

தலையான சேவகரைத் தானழைத்தங் கேதுசொல்வான்
கலைஞானக் கன்னிகள்ளி கற்பணைக்குள் ளாயினர்காண்

ஆனதினு லிக்கொடிய ஆகடியக் காரர்களை
ஈனமுற வேகொடுபோய் என்சமுகத் தில்லாமல்

எல்லார் தலைகளையும் இப்பொழுதே வெட்டிடுவீர்
பொல்லாப் புடையவர்கள் பூமியினி லாகாது

என்றெலிவோர் தான்புகன்று ஏவிவிட்டான் சேவகரை
நன்றெனவே கேட்டவுடன் நவிலரிய சேவகரும்

தள்ளிக்கொண்டு போனார் சகலரையும் மக்கணத்தில்
உள்ளும் பிரியமுற்று ஒளிசெறியும் வானுலகை

பார்த்துநம் பிக்கைபய பக்திவிசு வாசமுடன்
பூர்த்திசொல்லித் தோத்திரங்கள் புகன்று நடந்தனரே

வேண்டுதல்—கட்டளைக்கலிப்பா.

திங்கள் வானுலகம் புவியும்பல செந்துமாந்தரையும் படைத்
[தாண்டவா
பங்கமாகிய பாவவிருட்டினில் பட்டுழன்றறிவற் றிருந்தோமினி
துங்கவான்கதி பெற்றுநின்பாதமே தோத்தரித்து நமஸ்கரித்
[தேத்துவோம்
எங்கள்மீதில் அருந்தயை காட்டியே இன்றிரக்ஷியும் யேசுதெய்
[வீகனே

இதுவும் கட்டளைக்கலிப்பா.

ஞானமின்றி யஞ்ஞானமதானதை நாளுநம்பி நடந்தோமினிபிர
தானமென்றுமைத் தாசர்களெண்ணியே தஞ்சமென்றடைந்தோ
[மெமையாண்டருள்
பானமுண்டதி நன்னயமேபெறப் பக்தியுற்றமனதை வருத்தியே
வானராச்சிய பொக்கிஷமானதில் வைத்துரக்ஷியும் யேசுதெய்
[வீகனே.

அம்மானை.

இப்படியே யெல்லவரும் ஏற்றரிய பக்திகொண்டு
செப்பமுடன் தோத்திரங்கள் செய்துபுகழ்ந்தே வாழ்த்தி

மங்களங்கள் சொல்லி மனதிற் பிரியமுற்று
எங்கள் உயிர்க்கிறையாம் ஏகாதி காரணனே

வானுதி நாயகனே மனத்துறுதி தாருமென்று
போனார்கள் மங்களங்கள் புகழ்ந்துபுகழ்ந் தேவாழ்த்தி

துறந்தவர்க ளெல்லவரும் சோதியே நின்றனக்காய்
இறந்துயிரை நின்றனுக்காய் இடுவோஞ் சரணமதில்

ஐயோவின் ளுள்வரைக்கும் அரசனுடனே கூடி
மெய்யாக வேநாங்கள் விழிகுருட ராயிருந்தோம்

எம்மைத் தெறிந்துகொண்டீர் எம்யேசு நாயகரே
உம்முடைய ராச்சியத்தில் உமைத்தெரிசித் தேயிருப்போம்

என்றிரந்து மன்ருடி இணையில்லாத் தோத்திரங்கள்
ஒன்றுபட வேயுரைத்து ஒளிர்ஞானக் கண்திறந்து

மாட்சிநிலை கொண்டதிரு வானுலக மோட்சமதில்
ஆட்சியுடன் போவோமென் றனைவோரு முண்மகிழ்ந்து

தாழ்ச்சி யுடனே தலைகுனிந்து பாடுபட்டு
காட்சிபெறு மோக்ஷதலங் காணமிக ஆசையுற்று

போனர்கள் வீரருடன் பொலிகளத்தி லந்நேரம்
தானான நீதிச் சருவாதி காரணனை

வேண்டல்செய் தேமுழந்தாள் மீதிருந்து வானேனை
நீண்டவெகு தோத்திரங்கள் நினைத்துருகி வேண்டலுற்ருர்

புலம்பல்—தாழிசை.

தேவதிரீத்துவமே புகழ்செறி ஞானசத்தியமே
சிறியோர்க டத்ததிவாதைக்ள் சேர்ந்தாலு முட்டேரி
சீவன்றனுற் பற்றற்றிந்தச் செகத்தாசை கடவிர்த்தே
திடமாகி யெம்மன தானவை தேறவருள் கூராய்
பலவகை சோதனைக்குட் பட்டிடாமற் காத்தே
பரனே தயாபரனே மிக்கவரனே சர்வேசுவரனே
மாவலுவுற் றுன்றயவை மாபாவிகள் மேல்வைப்பாய்
வையாவிடி லுய்யோமேயே சையாவருட் செய்யே

அம்மானை.

இத்தோகையோ டேயிருந்து ஏகசரு வேசுவரனை
முற்று மவர்வேண்டி முடிந்தபின்னர் எல்லோரும்

தலைகுனிந்து நின்ருர்கள் சத்தியவே தந்தனக்காய்
ஒலிவோர னுப்புகின்ற உற்றகொலைக் காரர்கள்தாம்

சிங்கஞ் சினந்தெழுந்து செம்மறிகள் மேல்விழும்போல்
அங்கம் புரண்டுருள அனைவோர் தலைகளையும்

வெட்டினர் செங்குருதி வெள்ளம் பரந்தோட
மட்டில்லா மோக்ஷமதில் மடிந்தோரின் ஆத்துமங்கள்

நீங்கிப் புவியைவிட்டு நேயமுடன் செல்லுமுன்னம்
தாங்கியெடுத் தேகரத்தால் தயவுட னேந்திக்கொடுபோய்

வான்தூதரெல்லோரும் மாக்ஷிபெற்றோ ராத்துமத்தை
தேன்றூங்கும் பூங்குழலார் சேர்த்தணைத்துச் சோபனங்கள்

பாடிப் பரன்கதியில் பாங்குடனே கொண்டுசென்று
நீடுழி காலமட்டும் நீர்வாழ்வீ ரென்றுரைத்தார்

ஊழி முடிவில்லாத ஒப்பரிய நற்கதியில்
வாழியமு துண்டுநிதம் வாழ்வீர்க ளென்றுரைத்தார்

ஆதியந்த மில்லாத ஆனந்த மோக்ஷமதில்
சேர்திப் பிரமையுடன் சொல்லரிய ஆத்துமங்கள்

பத்திவைத்து மோக்ஷப் பதவிபெற வேணுமென்று
புத்தியுற்றுப் பாடுபட்டீர் பொன்னுலகி லேவாரும்

கன்னி மரிகருதாள் கற்பனையின் சொற்படியே
இன்னிலத்திற் பாடுபட்டீர் ஏகனரு கில்வாரும்

சங்கைவெகு மானமற்றுத் தாய்தமரும் ஊருமற்று
மங்கையர்கள் தங்கள் தங்கள் மனிதர்மே லாசைவிட்டுத்

துணிந்தீர் தலைகொடுக்கச் சோதிப் பராபரற்காய்
அணிந்தபத்தி கொண்டநல்ல ஆத்துமங்க ளேவாரும்

வருக வருகநல்ல வானகத்தின் செல்வமுற
வருக வருகவொளிர் மதிசெறியு மோக்ஷமதில்

வருகசரு வேசுவரனை வந்து முகமுகமாய்
தரிசனைசெய் யிற்பரனுர் தம்முடைய தேவநன்மை

பெற்றிடுவீர் மோக்ஷமதில் பேரின்ப நன்மைதனை
உற்றிடுவீர் மேல்முடியும் ஊழியுள்ள காலமட்டும்

என்றுசொல்லி வான்தூதர் இயல்பாகவேபாடி
நன்றுபெறவேவாழ்த்தி நற்றவத்தோ ராத்துமத்தை

சேர்த்தார்கள் மோக்ஷமதில் சீர்சிறந்தோ ருக்களித்துப்
போற்றரிய தேவபரன் பொற்களின்கீழ் வைத்தனரே

மரிகருதாளின் சிரசைக் கொய்தலும் மோக்ஷமுடி பெறலும்.

அம்மானை.

இத்தகை யானவெல்லாம் இன்பமாய் நடந்ததின்பின்
கொற்றவொலி வோரரசன் கோதை மரிகருதை

எண்ணி மனஞ்சலித்து யேறிடிபோ லேதுரைப்பான்
கன்னிமனம் நொந்தயரக் காணுத காட்சிசெய்வேன்

என்னுடைய பட்டணத்தில் இன்னமிவள் தானிருந்தால்
உன்னிச் சகலருக்கும் உபதேசஞ் செய்திடுவாள்

சருவே சுவரனுடைய சத்தியமாம் வேதமொழி
திறமாக வேடடக்கச் செய்திடுவாள் தப்பாது.

நம்முடைய தேவர்களை நகைத்துமிகத் தூஷணித்து
எம்மையும் தான்கதிப்பா ளிவளிருந்தா லென்றழன்றான்

இவள்புரியுந் தந்திரத்தில் என்னகரின் மக்களெல்லாம்
தவறியிவள் சொல்பேச்சைத் தான்கேட்பா ருண்மையிது

சத்திவித்தை சூத்திரங்கள் சகலவித முங்கேட்டு
மெத்தவெகு வாய்ப்பயந்து விறைத்து நடுநடுங்கிப்

பயங்கரங்கொண் டென்னுடைய பட்டணத்தை விட்டகன்று
நயங்களில்லா மற்சிதறி நாடுவிட்டுக் காடுறைவார்

பூருவகா லந்துவக்கிப் பூசைகொண்ட தேவர்கள்தாம்
ஊருறவு விட்டு ஒளிந்தோடிப் போவார்கள்

இப்படியே மன்னனெலிவோர் எண்ணியெண்ணி யேபார்த்து
எப்படியுங் கன்னியிவள் இங்காகாதென் றெண்ணிமன்னன்

சேவகரைத் தானழைத்து தீங்குடைய கன்னியிவள்
ஆவிபிரிந் தேயழிய அருந்தலையை வெட்டுமென்றான்.

மடந்தையரைச் சேவகரும் வலுசினத்தோடேயழைத்து
நடந்தார் கொலைக்களத்தே நல்லகன்னி மாதவஞ்சேர்

மாது மரிகருதாள் மங்கை கொலைக்களத்தில்
நீதமுடன் தவத்தில் நின்றுகொண்டங் கேதுரைப்பாள்

கொலைக்காரச் சேவகரே கோமன்னன் தூதர்களே
நலமுடையோ ரானோரே நற்பிறவி யானோரே

உங்கள் தமக்கு நன்மை உண்டாக வேகேளும்
மங்காத சங்கைபெற்று வான்சிறப்புப் பெற்றிடுவீர்

சிந்தைமகிழ்ந் துங்கள்மனச் சித்த மிரங்கியன்பாய்
இந்தநே ரந்தனிலே ஏற்றசெபஞ் செய்வதற்கு

ஒருநாழி கைதருவீர் உங்களுக்கு நன்மையுண்டு
திருநாத னுங்களுடை தீமை பொறுப்பரென்று

மாது மரிகருதாள் வஞ்சரெனுஞ் சேவகரை
சாதுகுணத் தோடிதமாய்த் தானிரந்து கொண்டதினால்

வன்கொடிய சேவகரும் மாதவஞ்சேர் கன்னியர்க்கு
அன்பாய் விடைகொடுத்து அருகில்நின்று பார்த்திருந்தார்

கும்பிட்டுத் தெண்டனிட்டுக் குனிந்து நமஸ்கரித்து
அம்பரனைத் தானோக்கி அரியபர லோகமதைப்

பார்த்துமுழங் காலில்நின்று பத்தியுற்று மெய்தவத்தாள்
ஏற்றரிய மெய்ப்பரத்துக் கிருகரங் களுங்கூப்பி

அஞ்சுபஞ்ச பூதியமும் அடக்கிப் பயந்தொடுங்கி
எஞ்ச லுரையால் இரைவர்சரு வேசுவரனைத்

தஞ்சமென மன்றுடித் தாய்மரிய சிஷ்டரையும்
கெஞ்சுதனி லேதரித்து நேசமுடன் வேண்டல்செய்தாள்

வேண்டுதல் புகழ்ச்சி.

கழிநெடில் விருத்தம்.

ஆரணனே பூரணனே யங்குமெங்கும்
அகண்டபரி பூரணமாய் நிறைந்ததேவா
தாரணியி லென்னையும்நீ ரிந்நாள்மட்டுந்
தயைக்கருணைக் கண்பார்த்தீர் தமியாள்யான்செய்
கோரமுறுங் கொடும்பவத்தைப் பொறுத்தாட்கொண்டு
குறையற்ற வுமதுதிருப் பதியிற்சேர்க்க
நேரமீ தருள்புரியும் ஞானனந்த
நிரந்தரனே மனதிரங்கி அழைத்தாட்கொள்ளே.

பாரமெனுந் திருச்சிலுவை சுமந்தெனக்காய்ப்
பாடுபட்டீர் கரங்காலில் பகரொண்ணாத
கோரமுறுங் கூறிரும்பா லுருவரத்தங்
கொப்பளிக்க விலாவதனிற் குத்துமீட்டி
சோரவிடுந் தீர்வைதனக் குள்ளாய் நின்றீர்
தொல்புவியி லெனதுபவந் துடைக்கவென்னைச்
சூரனெலி வோரிடுமித் தீர்வைக்கஞ்சாத்
துணிந்ததற்குள் ளாயிறக்கத் துணைசெய்வாயே

பேறுடைய மரியகனித் தாயேசேயாம்
பெருமானே டென்னைவந்து தரிசிப்பாயே
ஊறுபடும் புழுநெளிந்து நாறுங்கும்பி
உடைந்துபொங்கி வடிந்தொழுகு மூனத்தோடு
நாறுகின்ற சியுடலும் உலகங்கூட
நாங்கலங்கி மலங்கிடஞ்செய் பேயுங்கூட
மாறுபட வெனைத்தியக்கி மயக்கிடாமல்
மதிசேருஞ் சிலுவையுடன் வரவேவேணும்

அம்மானை.

வேண்டல்செய்து கொண்டதைத்தான் விரித்தேயுரைப்பதற்கு
பூண்டபத்தி யோடேற்றுப் பூதலத்தோர் கேட்டருளும்

விருத்தம்.

சீர்பொருந்தி யருள்விளைந்து திரியேகாதி
திருஞானக் கொழுந்தாய்மெய் படருந்தேவா
பார்பொருந்தும் பெருஞ்சிலுவை மீதிலேறிப்
பரமெழும்பித் திருவுறைந்து படர்வானுற்ற
ஏர்பொருந்தும் பராபரா சுரூபமேநீ
இரக்கமுள்ள திருத்தாயா லெழுந்த கோவே
பேர்பொருந்தும் படியெனக்குன் பெரியதீர்க்கம்
பெற்றுனது முத்திபெறப் பெற்றேனையா.

இதுவும் விருத்தம்.

மண்ணாசை பொன்னாசை மக்களாசை
வந்தெனைத்தானிவ்வேளை மறியாவண்ணம்
நண்ணியே யெனக்குதவும் மரணவேளை
நன்மைமட்டில் லாதபரப் பிரமசோதி
எண்ணாம லென்னுடலைக் கீழ்ப்படுத்தி
இரையாய்மண் மீதிறந்து பரத்திலேற
விண்ணுடர் தொழுதிறைஞ்சுஞ் சிலுவையோடு
மேவியே மோட்சத்தின் வெளிச்சங்காட்டே

உலா.

ஒன்றுமில்லாக் காலத் தொருநொடியி லேயமலன்
அன்றுலகும் வானும் அலைகடலும்—நன்றுபெறச்

சந்திரனுஞ் சூரியனுந் தாரகையும் வாயுபல
அந்தமுறுந் தீநெருப்பு மாறுகளுந்—தந்துலகில்

பக்ஷிசரா சரமும் பல்லுயிரு மூர்வனவும்
சிருஷ்டித்த தேவாதி தேவாநின்—நற்செயலை

ஆரோ வளவிட் டளப்பார் விளக்கொளியே
பாரோர்க் கிரங்கிநின்ற பாக்கியமே—நேராக

நம்புமடியாளின் நானிலத்தி லேயிருந்து
கும்பி வளர்த்துயிருங் கொண்டிருக்கா—தும்பதியில்

சேரமன தாசைகொண்டேன் தேடரிய நின்சரணில்
ஆரவெனைத் தானழையும் அம்பரனே கூறகருல்

என்னேநினைப் போர்க்குதவி எந்நாளுஞ் செய்வதற்கு
நன்னயமாய் நின்பதவி நாடுதனில்—மன்னுநிலை

கொண்டிருக்கச் செய்தருளுங் கூளியெந்தன் பேர்கேட்டால்
விண்டோடிப் போகவும்நின் வெற்றிபுரி—பண்டுலகில்

கர்ப்ப ஸ்திரீகள் களர்பிறவி நோக்கிடும்போ
துற்பனமா யென்னை யுருகிநொந்தால்—அற்புதமாய்ப்

பேறுதரச்செய்யும் பெரும்பிணியால் வாடுகின்றூர்க்
காறுதல் செய்தேயுதவும் ஐயாநீ—தேறுதலாய்

என்சிரத்தை வெட்டிடும்போ தென்னுயிரைக் கணத்தில்
பொன்னுலகத் தேயழையும் பொற்புடைய—துன்னுபரம்

சேர்த்தே மயல்புரியுந் தீவினையெல்லாம் போக்கிக்
காத் தெனக்குக் கைதந்து காப்பரனே.

விருத்தம்.

அந்தியோக் கியாபதியில் சகலபேரும்
அம்புவியி லுள்ளமனு வோரெல்லோரும்
சிந்தைதிகழ் ரோமையெனும் நகரையாளும்
செப்பரிய ராயனெடு சேனையோரும்
உந்தனது சத்தியவேதத் திற்சேர்ந்தே
ஓங்குபர மப்பதியாம் மோட்சஞ்சேரச்
சுந்தரவான் சிலுவையையெல் லோரும்போற்றச்
சுருதிமறைப் பூசைசெய்யத் துணைசெய்வாயே.

அம்மானை.

இப்படியே வேண்டல்செய்து இருக்குமந்த வேளையிலே
அப்படியே மோட்சபதி யானபர மண்டலத்தில்

நின்றே யொருபெரிய நேசமுள்ள சத்தமொன்று
நன்றுபெற வேகேட்க நவில்வானோர் தாமுரைத்தார்

மரிகருதா ளென்னுநல்ல மாதவஞ்சே ரும்விரத்தி
வரிசை திகழ்மோட்ச வாழ்வடைய வேவருக

அஞ்சாதே சற்றும் அகந்தடுமா றுதேநீ
மிஞ்சு பிரபைகள்சூழ விண்ணுலகந் தன்னில்வரத்

தேவபிர சாதமதால் திருக்கதியைத் தானடைந்து
ஏகப்பிர சாதநன்மை ஈறில்லாக் காலமெல்லாம்

உண்டாகப் பூதலத்தில் ஓங்கத் திருப்பதியில்
புண்டரீகப் பூமலரே பூணப் பதியடைவாய்

என்று பரமசத்தம் இப்படியே சொல்லியபின்
நன்றெனவே நற்றவத்தாள் நளின சந்தோஷத்துடனே
வேண்டல்செய்து கொண்டுநின்றாள் விண்ணுலகத் தேயடைய
ஆண்டசரு வேசுவரர்க்காய் அமர்ந்துசற்றே கேட்டருளும்

வேண்டுதல் புகழ்ச்சி.

கிருபை தங்கிய தேவகடாட்சமே சருவலோகமுந் தாயான தற்பரா
ஆறுலக்ஷண ஞானவரூபனே பூரணப்பொருளாகியபுண்ணியா
ஆதியந்தமில் லாதவனாகியே நீதியேதவ ருதநிருமலா
முத்தியானமுழு முதல்நன்மையே சத்தியப்பொருளாகிய தந் [தையே
அண்டபிண்டங்கடந்தவனாதியேஎன்றைக்கு முளதாகியதேவனே
பத்துநீதிபடித்தனை வைத்தவாஉத்தமர்களுயிர் துணையானவா
பேயையோட்டியேயென்றனைமீட்டவா தேவபொக்கிஷவிண்ணைத் [திறந்தவா
கற்புநீதிக் கருணையளித்தவா உற்பரம்பொரு ளாகியஉத்தமா
மட்டில்லாத மதுரமெய்வாசகா அட்டதிக்கும் அருளாய் [நிறைந்தவா
ஏகஞானச் சொரூபவேகாந்தனே ஆகமங்கள் கடந்தவனாதியே
காரணக்கரு வானகடாட்சமே தாரணிக்குரு வாகியதந்தையே
மரணவேளைமயங்குவோர்க்கன்பனேகிரணமோட்ச கடாட்சமளித் [தவா
உன்னதப்பொருளாகியேவந்தவா தன்னைமிஞ்சியொருபொருளற்
தானதாகி யிருந்திடுந்தாபரா ஆனதெய்வ வனாதிபராபரா [றவா
சரீரமற்றதனிச்சுயமானவா வரிசைநித்திய மெய்ஞ்ஞானவல்லவா
களங்கமற்ற கருணைபிரகாசனே அளவில்லாத அனந்தகாருண் [ணியா
நன்றியேபரவுஞ் சர்வநாயகா என்றுமெங்கும் வியாபித்திருப்பவா
ஆதிகாரண மாகவிருந்தவா சோதிபூரணச் சுந்தரதிரித்துவா
நன்னயப்பொருளாகியதிவ்வியா தன்னையேதுதிப் போர்துணை [யானவா
என்னையாண் டடிமைகொளுமேகனே உன்னைநான்கண்டுள்ளங் [களிகூறவே
ஆத்துமத்தையமைத்தரூபனேசேர்த்தருள் பரமானந்ததிவ்வியா
மோக்ஷத்தின்முழு நன்மையை வீட்டிலே பாக்கியத்தின் பலனது [பெற்றிடச்
சேர்த்திடுமென தாத்துமந்தன்னையே காத்துக்கைக்கொள்ளும் [காரணயேசுவே

அம்மானை.

சருவேஸ் பரசோதி தம்முடைய தூதர்களை
பிரபைத் திரலொளிகள் பேரின்ப சோதிவிட

வரவிடுத்தார் மோட்சத்தின் வானோர் சபைகூடிப்
பரம சுடர்வீணை பலவாத் தியமுழங்க

இறங்கினார் விண்ணில்நின்று இன்னிசைகள் பாடிமண்ணில்
அறம்பொ லிந்தகற்புடைய அறிவைதவக் கன்னிகையை

சம்மனசு மார்கூடித் தாங்கியெடுத் தேயுயர்த்தி
அம்மைகன்னி ஆத்துமமே அம்புவியை விட்டகன்று

வந்து பரகதியில் மகிழ்வாய் பராபரனின்
பந்தி மிகுங்கதியைப் பார்பூர ணவுறுதி

ஆனந்த நன்மைதனை அடைந்திடுவாய் தப்பாது
ஞானந் திகழ்பரம நாதசரு வேசுவரனைக்

கண்டு முகமுகமாய்க் கருணைத் தரிசனத்தை
உண்டு அடைந்திருக்க உன்னதத்தி லேவாராய்

சத்தியவே தந்தனக்காய்த் தாரணியில் பாடுபட்டு
வெற்றிகொண்ட ஆத்துமமே விண்ணுலகி லேவாராய்

உலக பசாசுஉட லொடுபொருதி வெற்றிபெற்ற
கலைசேர் மரிகருதாம் கன்னியுடை ஆத்துமமே

அழியாத மோட்சமதில் அன்பாய்நீ வாவெனவே
மொழிந்தே வானோர்கூடி மோட்சந் தனிற்போனார்

கொலைகாரச் சேவகரில் கொடியனொரு வன்சினந்து
தலைகுனிந்து மன்றாடுந் தார்குழலைப் பார்த்துரைப்பான்

வெகுநேர மானதினால் வேந்தன் சினந்திடுவார்
தகுநேர மானதிப்போ தலையைக் குனிந்திடுவாய்

என்றுரைக்கக் கன்னி இருகரங்களுங் கூப்பியேதான்
வென்றியுட னேசிரசை வெட்டவிடை கொடுக்க

வீர ரிருபுறமும் வெஞ்சினமுற் றேயோங்கிக்
கூரிய வாளாலே குருதியெழ வெட்டினரே

வான்தூதர் வந்து மரிகருதி னாத்துமத்தைக்
கோன்சேர் கதிதனிலே கொண்டுசென்றா ரம்மானை

இத்தலத்தி லுள்ளவர்கள் இக்கதையைக் கேட்டவரும்
பத்தியுடன் பத்துநெறிப் பாதையைக்கைக் கொண்டவரும்

அந்தமுடன் மோக்ஷமதில் அனுதினமும் வாழ்ந்திருப்பீர்
இந்தப்படி நீங்கள் எந்நாளு மேவாழ்வீர்

வாழ்வீர் பலம்பெறுவீர் வான்மோட்சந் தான்பெறுவீர்
தாழ்வில்லாச் சத்யமறை தனிற்சேர்ந்து வாழ்வீரே

எந்தைதபர னருளால் எல்லையற்று வாழ்ந்திருப்பீர்
அந்தியோக்கி யாபதியில் அரசனொலி வோர்கையால்

வெந்துயரம் பூண்டிறந்த மெல்லி மரிகருதாள்
சந்ததமும் மோட்சமதில் தன்னை நினைந்தோர்க்காய்

அம்பரனை மன்றாடி அனைவோர்க்குந் தன்னுதவி
தம்பமுற வேபுரிவாள் தப்பாது சத்தியமே

நற்றவத்தா ளென்னுமந்த நங்கை மரிகருதாள்
பெற்றகதை முற்றும் விரித்துரைத்தேன் வாழியவே.

மரிகருதாள் அம்மானை
முற்றிற்று.